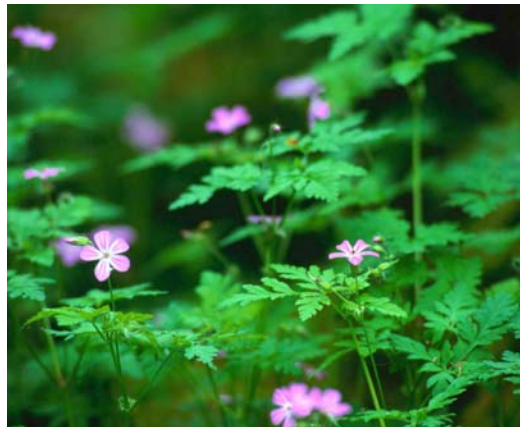

Châu Liên

Một Khoảng Trời Yêu Thương

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tập 1

Bình minh. Những tia nắng đang hừng lên một màu vàng rực rỡ. Linh Đan vùng ngồi dậy. Cô giật mạnh rèm cửa, buồn rầu nhìn ra vườn. Giàn hoa thiên lý kết chùm rũ xuống toả mùi thơm dịu nhẹ. Nguyệt quế ngái ngủ ngậm sương. Nỗi buồn trong cô vơi được một chút khi ngắm nhìn những bông ti gôn nhỏ xiu đung đưa.

Suốt đêm qua cô không ngủ được. Ba mẹ cô về rất khuya và mẹ đã cãi nhau với ba. Sóng gió đang đến với gia đình của cô. Có một điều gì đó đang đe dọa nếp sống bình yên phẳng lặng của gia đình cô khi những cuộc cãi nhau và gần đây đều được ba mẹ cô nhắc đến là những công nợ ngập đầu. Về căng thẳng của ba cô, về thất thần của mẹ cô. Rồi những giọt nước mắt đau khổ của mẹ. Bầu không khí trong nhà căng lên như quả bóng. Dù ba mẹ cô về như muốn lập lại một trạng thái cân bằng giả tạo sau những lần gây gổ thì cả cô và Tùng - em của cô – đều biết là mọi chuyện không hề đơn giản chút nào.

Dưới mặt nước phẳng lặng đang có những cơn sóng ngầm. Bao giờ thì cái gia đình đang ấm êm hạnh phúc của cô bị đổ vỡ? Linh Đan thở hắt ra một cái thật là mạnh.

Lùi tay vào tóc, Linh Đan chống tay lên cằm suy nghĩ. Hay là bấy lâu nay cô chỉ là một con bé vô tâm, cảm thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại khi hầu như tất cả những nhu cầu của mình đều được đáp ứng đầy đủ. Cô và Tùng chỉ biết học, không bao giờ biết san sẻ với ba mẹ những lo toan hằng ngày. Biết đâu ba mẹ cô đã sa sút từ lâu nhưng đã giấu cô và Tùng thì sao nhỉ. Có tiếng gõ cửa rồi chiếc đầu của Tùng ló vào. Tùng thì thầm bằng một giọng rầu rĩ với Linh Đan:

– Ba mẹ đang cãi lộn với nhau trong phòng.

Linh Đan gắt gỏng:

– Chị biết rồi:

Nói xong cô cũng thở dài một cách náo ruột. Ráp nói lộn xộn những cuộc cãi lộn của ba mẹ, Linh Đan và Tùng đều biết rằng ba cô kinh doanh bất động sản và bị thua lỗ nặng nề. Linh Đan không biết con số cụ thể là bao nhiêu, nhưng chỉ nhìn vào vẻ mặt phờ phạc của ba mẹ, cô cũng đoán ra là số tiền cũng không nhỏ.

Tùng ngồi xuống ghế, giọng rầu rĩ:

– Sao chị không hỏi mẹ cho rõ ràng là Số tiền thua lỗ là bao nhiêu vậy?

Linh Đan quay qua nhìn cậu, cô hất hàm:

– Em đi mà hỏi.

Tùng le lưỡi. Cả hai chị em nhìn nhau im lặng. Linh Đan lắc đầu ngán ngẩm. Mẹ cô là một người kín đáo, bà không bao giờ kể lể với con cái về công chuyện làm ăn. Vì vậy Linh Đan hoàn toàn mù tịt về thu nhập của ba cô. Cô chỉ biết là ông kinh doanh bất động sản và chuyện được thua hoàn toàn phụ thuộc vào những biến động trên thị trường mà thôi.

Tùng đột ngột lên tiếng:

– Chị Hai à, lần thua lỗ này có lẽ là rất nặng. Lúc nãy em có áp tai vào cửa phòng nghe ba mẹ nói rằng hình như là ba mẹ có ý định bán đi ngôi biệt thự này đó chị.

Linh Đan sửng sốt, cô quát khế:

– Có thật là như vậy không hả?

Tùng bồi rồi:

– Em nghe là ba nói như vậy.

Linh Đan thở hắt ra một cách nặng nề. Nhìn chị, Tùng nói khẽ.

– Thà là nhà mình thiếu thốn một chút nhưng đầy hạnh phúc thì vẫn hơn.

Giống như là gia đình của dì Thư đó. Lúc nào dì dưỡng cũng chăm sóc cho con cái đầy đủ. Chứ không như gia đình nhà mình. Ba mẹ suốt ngày chỉ lo kinh doanh.

Linh Đan trừng mắt lên:

– Không lo đi kiếm tiền thì lấy đâu cho em đi lấy le với thiên hạ, suốt ngày ăn học rồi rong chơi bạn bè chứ hả.

Tùng cố cãi:

– Thì dì Thư cũng thương anh Phúc. Dù là dì nghèo, nhưng anh Phúc vẫn được dì cho ăn học hết đến đại học. Dù sao thì anh Phúc vẫn là người hạnh phúc hơn hai chị em của mình.

Linh Đan nghiêm mặt nói:

– Em định lên án mẹ à. Mẹ cũng đang khổ sở vì chuyện công nợ mà. Đây không phải là lúc để em bàn luận mấy chuyện đó. Không thích hợp chút xíu nào. Nếu mà tình cờ mẹ nghe được có phải là mẹ sẽ buồn hơn không?

Tùng yếu xìu. Cậu cũng rất là thương ba mẹ, nhưng cậu cũng vẫn có quyền đưa ra nhận xét của mình mà. Nếu mà ba mẹ của cậu đều cởi mở với con cái thì cậu với chị Linh Đan đã biết được chính xác hơn về tai hoạ đang sắp sửa ập xuống gia đình của mình rồi. Cả hai chị em chỉ có ngồi đoán già đoán non, mà không ai dám hỏi ba mẹ. Thử hỏi còn có gì kỳ cục hơn. Cứ như dì Thư, chị ruột của mẹ cậu vậy mà hay. Dì Thư rất là tâm lý. Vì vậy mà anh Phúc còn nhờ cả dì làm tâm lý cố vấn mỗi khi anh muốn tán một cô nào. Về chuyện này thì chị Linh Đan của cậu không bao giờ đồng ý. Chị Linh Đan bảo là, dì Thư và cả anh Phúc... Tây phương quá.

Ánh nắng chiều xiên khoải vào phòng. Sực nhớ ra là hôm nay chị Linh Đan có giờ học, Tùng hỏi với vẻ quan tâm:

– Sáng nay chị bỏ học à?

Linh Đan khẽ so vai:

– Không. Trong lớp tổ chức câu lạc bộ văn học chị không có tham gia. Mất thì giờ lắm. Chẳng thà để thì giờ ở nhà nghiên cứu tài liệu.

Tùng gõ nhẹ những ngón tay lên bàn và thở dài. Cậu đã từng nghe chị Thiên Trang kể là mỗi lần tổ chức câu lạc bộ văn học là chị Linh Đan của cậu đều tham gia vào thuyết trình mà. Đó chính là niềm đam mê của chị.

Gật gù ra chiều thông cảm, Tùng giở giọng ông cụ non:

– Khi buồn, chẳng còn ai có hứng thú để làm gì cả. Em cũng vậy. Chán kinh khủng luôn.

Linh Đan nghiêm mặt ra phán:

– Không phải ngồi nói như vậy rồi mà bỏ học không chịu đi làm gì cả.

Chuyện của người lớn, em cũng đừng nên bận tâm vào nhiều. Trước mắt của em là phải chăm học, không được xao lãng. Chị khác, em khác. Năm nay lại là năm thi của em đó. Em mà thi rớt thì đừng có trách chị.

Tùng vẻ mặt đầy ảm ức. Nếu so ra thì cậu chỉ thua chị Linh Đan bốn tuổi, nhưng chị của cậu bao giờ cũng xem cậu như một chú nhóc. Cậu lúng búng trong miệng:

– Em biết được là mình phải làm gì mà. Chị khỏi lo cho em đi. Miễn sao là cuối năm có một trường cho em chui vào là xong chứ gì.

Linh Đan hất mặt lên:

– Chị sẽ kiểm tra chuyện học hành của em cẩn thận hơn.

Linh Đan bước ra khỏi phòng. Ngang qua phòng của ba mẹ cô thấy cửa mở mà chẳng có ai. Những mảnh vỡ của thủy tinh đang còn vương vãi khắp nơi trên nền nhà. Dấu tích của một cuộc xô xát.

Thở dài, Linh Đan dùng chổi lùa tất cả những mảnh vỡ vào trong một tờ báo rồi đem cho vào sọt rác. Cô không muốn cho những người giúp việc trong nhà nhìn thấy những chuyện này. Ngay cả với Thiên Trang là người bạn thân nhất của cô mà cô cũng chẳng hề bao giờ hé môi cho nó biết. Mà đến

một lúc nào đó cũng phải nói ra thôi. Cô rất cần sự chia sẻ của ai đó.

Nhẹ nhàng bước xuống lầu, Linh Đan gặp bà Nhã, mẹ của cô đang ngồi trong phòng khách, dáng điệu mệt mỏi, bơ phờ. Đôi mắt của bà thâm quầng. Có lẽ vì quá mệt mỏi, lo lắng và buồn phiền nên đã làm cho mẹ của cô không ngủ được. Nhìn quanh không thấy ba đâu, Linh Đan đoán là ba của cô đã đi làm rồi.

Vừa nhìn thấy Linh Đan là bà Nhã đã hắng giọng bảo:

– Nếu chỉ vì tiền bạc không thì cũng chẳng có gì mà đáng nói nữa. Đừng bao giờ nhắc đến người đàn ông ấy trong ngôi nhà này nữa nghe không.

Linh Đan ngơ ngác:

– Ồ.....

Bà Nhã hằn học:

– Chỉ cần biết như vậy là đủ rồi và chịu khó im miệng đi đừng hỏi thêm gì nữa, có được không. Tôi đang nấu cả ruột ra đây nè. Có ai hiểu được nỗi khổ của tôi đâu.

Linh Đan nhìn mẹ cô thật nhanh, giọng trách móc:

– Có phải khi nào kinh doanh cũng đều là lời đầu mà mẹ nữe đối xử với ba như vậy. Đã chấp nhận dấn thân vào con đường buôn bán làm ăn thì phải có rủi ro và bất trắc chứ.

Cơn thịnh nộ của bà Nhã lại bùng lên. Bà đập mạnh tay xuống bàn:

– Toàn là thứ giỏi lý sự, sở dĩ tao chưa ly dị vì còn nghĩ tới danh giá của cái gia đình này. Hiểu chưa. Mau đi gọi điện thoại cho dì Thư của mày đến đây đi.

Ly dị. Linh Đan sững sờ. Nếu vì làm ăn thất thoát mà mẹ nữe kéo ba ra toà thì còn gì là tàn nhẫn hơn. Không. Mẹ là một người luôn sống vì chồng và con. Mẹ của cô không phải là người coi trọng vật chất và tiền bạc. Cô không tin là mẹ của cô vừa thốt ra những lời như vậy.

Linh Đan khịt khịt mũi:

– Tại sao mẹ lại đối xử như vậy với ba hả mẹ?

Bà Nhã lại quát lên:

– Mày tự đi tìm ba mày mà hỏi

Cô rầu rĩ nhìn mẹ của mình. Bà rất ít khi mày tao với cô và Tùng. Như vậy chứng tỏ là bà đang phần nộ ghê gớm lắm. Cô đoán là số tiền mà ba thua lỗ chắc là nhiều lắm nên mới có thể khiến cho một người phụ nữ quen sống nhẵn nhụi như mẹ của cô phải quát tháo và mất bình tĩnh như vậy.

Đan những ngón tay gầy vào nhau, Linh Đan im lặng thở dài. Cô chỉ tiếc rằng mình vô tích sự quá, không thể giúp ích gì được cho bố mẹ của mình. Một con nhóc đang học đại học năm thứ hai thì làm được gì bây giờ? Chỉ là báo hại mà thôi. Mẹ cô nổi giận với cô thì cũng phải mà thôi. Phải chi cô kiếm được nhiều tiền để có thể trang trải nợ nần cho ba mẹ thì tốt biết mấy. Bà Nhã cầm lấy ly nước đang để trên bàn và uống liền một hơi. Con giận của bà như dịu lại khi nhìn vào khuôn mặt hiền lành, xinh đẹp của Linh Đan. Bà chỉ còn có một niềm an ủi duy nhất là Linh Đan và Tùng là những đứa con ngoan. Đó là điểm dựa duy nhất của bà. Thật là kinh khủng, khi hơn hai mươi năm sống chung trong hôn nhân, ông Trịnh Phước – chồng của bà lại ném vào mặt bà những lời khinh rẻ như vậy. Đúng ra chính bà mới là người có quyền trút hết phần nộ vào ông kia mà.

Linh Đan chột ắp ứng:

– Con xin lỗi mẹ đã làm cho mẹ không vui.

Thở dài và chán nản, bà Nhã dịu giọng hỏi:

– Sao sáng nay con không đi học?

Linh Đan chớp nhẹ mắt:

– Dạ... trường cho nghỉ.

– Thăng Tùng đi đâu rồi?

– Dạ... nó vừa xách xe chạy đi đâu đó. Hình như là đến lớp luyện thi đại học.

Bà Nhã thở hắt ra thật mạnh:

– Con xem chừng nhắc nhở em cho mẹ. Thanh niên bây giờ hư hỏng quá nhiều, thích bắt chước bạn bè xấu. Gia đình mình giờ lại lộn xộn như thế này, mẹ chỉ sợ thằng Tùng chán nản rồi sinh ra tật, sinh hư. Ở tuổi của nó bây giờ, việc phân biệt đúng sai không dễ dàng đâu.

Linh Đan dạ nhỏ. Thấy bà Nhã bốt cau có giận dữ, cô rụt rè hỏi:

– Mẹ vẫn còn giận ba về chuyện thua lỗ à?

Bà Nhã cười khẩy:

– Vậy con nghĩ mẹ là người như thế nào? Một người chỉ biết chạy theo đồng tiền chắc? Có bao giờ con nghe người ta nói đến bà Như Hoa không? Người tình của ba con đấy. Rồi đây cũng chả còn giấu được ai nữa đâu. Ai ai quen biết cũng biết là ông Trịnh Phước nhà này vì mê đắm một người đàn bà lăng lơ mà tiêu tan cả sự nghiệp. Thật là nhục nhã, tình cũ không rủ cũng tới mà. Linh Đan mở to mắt ra nhìn mẹ. Những điều mà mẹ cô vừa nói, làm cho cô thật bàng hoàng và đầy sững sốt. Ba cô là một người sống mẫu mực đàng hoàng. Không bao giờ cô tin ba cô lại là người như vậy đâu. Cô kêu lên:

– Không thể như vậy được. Mẹ đừng nên tin vào lời bịa đặt của thiên hạ.

Bà Nhã chua chát:

– Ông ấy có thêm giấu diếm mối quan hệ ấy đâu. Thậm chí ông ta còn quất vào mặt mẹ là ông ta chưa hề bao giờ yêu mẹ cả. Ông ta khinh ghét mẹ. Cuộc hôn nhân của ông ta và mẹ là một sai lầm đáng tiếc của ông ta mà thôi. Linh Đan không thể nào tin nổi những gì mà cô vừa nghe. Ba cô không khi nào cãi mở với con cái, nhưng ông rất thương mẹ, thương cô và Tùng. Có lẽ nào ba cô lại hành động như vậy cơ chứ? Cô khàn giọng:

– Bà Như Hoa là ai?

Về mặt đầy khinh bỉ, bà Nhã phán:

– Người tình củ của ông ta từ hai mươi năm trước. Một người bạn thân của mẹ gọi điện thoại nói cho mẹ biết là từ bấy lâu nay ông ta đã quan hệ qua lại với bà Như Hoa, sắm sửa cho bà ta. Và rồi còn chính buổi sáng hôm nay, ông ta đã xác nhận mối quan hệ ấy, không cần chút giấu diếm nào.

Linh Đan cảm thấy trời đất như quay cuồng, sụp đổ hết. Không lẽ những gì mà ba của cô thể hiện với gia đình đều là giả dối hết cả sao? Một sự thật quá ư là tàn nhẫn và không dễ gì chấp nhận.

Bà Nhã lại bung ly nước lên uống cạn. Bà như một người đi đến tận cùng của sự tuyệt vọng. Giọng của bà khô khốc:

– Sao con còn ngồi đó nữa. Điện thoại gọi di Thư đến đây cho mẹ mau đi. Mẹ không biết giải quyết chuyện này như thế nào nữa rồi. Chán lắm. Chỉ có di Thư mới thông cảm được nỗi khổ của mẹ mà thôi. Mẹ không sống cho bản thân của mẹ. Xưa kia mẹ vì bà ngoại của con, còn bây giờ là vì các con. Vậy mà cũng không yên.

Linh Đan vội vàng làm theo lời của bà. Chỉ một lát sau, cô đến bên mẹ, giọng ngắc ngứ:

– Con gọi mấy lần nhưng máy đều bận.

Bà Nhã nhướn cao mày:

– Vậy thì phóng xe đến nhà di Thư chờ di ấy đến đây ngay cho mẹ đi Đan. Mẹ chỉ muốn chết quách đi cho rảnh nợ mà thôi. Để xem rồi ông ta còn sống vui sướng ra sao bên cái con mụ cướp chồng người đó không. Hừ, “tình yêu duy nhất”. Ông ta đã nói với mẹ như thế đó. Thật là quá tàn nhẫn mà. Hoá ra hơn hai chục năm nay, ông ta sống theo nghĩa vụ, sống mỗi sống mòn. Ông ấy giả vờ quan tâm đến gia đình tạm bợ của ông ấy mà thôi.

Linh Đan khẽ thở dài. Bà Như Hoa là ai vậy mà ghê gớm quá. Chỉ mới nghe nhắc đến tên thôi mà cô đã dâng đầy lòng căm thù. Trước đây có khi nào ba

cô như vậy đâu. Cô vẫn còn nhớ rõ cách đây mấy năm có một phụ nữ trẻ đẹp ở cạnh nhà của cô đã có tình ý với ba của cô thậm chí còn gọi điện hò hẹn nhưng ông đã khước từ tình cảm của cô ta. Sao này cô ta dọn đi nơi khác ở. Những người phụ nữ quan tâm đến ba của cô vì dù ở ngoài tuổi bốn mươi nhưng vẻ phong nhã của ba của cô vẫn còn đầy thu hút với họ. Từ trước đến nay mẹ cô chẳng bao giờ mất thì giờ cho những chuyện ghen tuông vô bổ như vậy. Bà quá hiểu rõ tính của chồng mình. Ba cô là một mẫu người đàn ông của công việc và bốn phận.

Mãi suy nghĩ, Linh Đan không chú ý đến dòng xe chạy như mắc cửi. Cô đâm vào đuôi của một chiếc mô tô đang chạy cùng chiều. Đỉnh cả hồn, Linh Đan phanh xe lại nhưng không kịp rồi. Cô kêu lên:

– Trời đất...

Chiếc Viva ngã nhào xuống đất. Linh Đan lồm cồm đứng dậy. Chưa còn kịp định thần thì anh chàng đi mô tô đã đến dựng lại xe cho cô, giọng pha chút chế nhạo.

– Cô làm sao vậy? Cô không nhìn trước ngó sau gì hết. May mà không có công an, nếu không thì cô đã bị phạt rồi.

Linh Đan nguýt dài:

– Phạt vì chuyện gì? Xe của anh có bị làm sao đâu.

– Phạt về tội không làm chủ tay lái khi điều khiển xe.

Linh Đan nheo mắt:

– Ghê vậy à. Tôi bị phạt cũng đâu có liên quan gì đến anh, lo chi cho ... cực.

Hắn cười cười:

– Sao?

Linh Đan hất cằm lên:

– Sao, trăng gió gì. Tôi té, anh không thấy sao. Còn chiếc xe của anh thì vẫn bình yên vô sự. Vậy còn lý sự nổi gì.

Anh chàng lái mô tô bật cười. Hình như các cô gái đẹp đều tự phong cho mình cái quyền xài xể thiên hạ thì phải. Cô gái này mới khiếp chứ. Cô cắt nhỏ gương mặt điển trai của anh bằng những tia nhìn sắc như lưỡi dao cạo. Không thêm... cảm ơn anh về chuyện đã dựng chiếc xe lên cho cô thì cũng phải lịch sự nói năng nhẹ nhàng chút ít chứ. Ai lại quát xa xả vào mặt của anh đến thế bao giờ. Bởi vậy, thay vì nhảy lên xe đi tiếp, anh lại đứng lại nhìn cô với vẻ hiều kỳ.

Nháy mắt điều cợt, giọng anh tỉnh tỉnh:

– Dĩ nhiên là tôi có thấy cô vừa đo đường ngắm... trăng, sao. Còn tôi, đâu có cái vinh dự đó.

– Lãng nhách.

Linh Đan nhìn anh chàng xa lạ đó bằng một chéoi đuôi mắt. Cô đang buồn. Cô muốn đập phá một cái gì đó. Nếu hắn muốn chọc giận cô lúc này thì thật là không may cho hắn. Cô sẵn sàng ném vào hắn những lời nói xanh xẹ nhất. Không hề méch lòng, hắn hỏi cô bằng giọng rất ấm:

– Có phải cô bé vừa mới bị mẹ la có phải không?

Cô nhướn mày:

– Mặc mớ chi đến ông chứ?

Hắn tỉnh bơ giải thích:

– Khi nóng giận, người ta không... mạo hiểm ra đường bao giờ. Nếu không va quệt xe cộ như cô bé thì cũng kiếm chuyện gây gổ với người khác. Nhìn xấu lắm. Tôi nghĩ là bình thường cô bé không đến nỗi xấu xí như vậy đâu.

Linh Đan cứng họng. Nụ cười đáng ghét của tên con trai này làm cho cô mất đi cả vẻ tự tin thường ngày. Có lẽ hắn nói đúng tâm trạng của cô. Chẳng ai đẹp khi nhăn mặt lại cả, cho dù cả là... Tây Thi ngay lúc Tây Thi đau bụng....

Vì vậy, mà cô đành phải nuốt giận và khoát cho mình một bộ mặt bình thản

không giận, không buồn, không vui. Không phải là cô muốn làm thân hay làm duyên với tên đàn ông xa lạ này, nhưng chẳng ai ngốc nghếch bao giờ tự cố tình làm cho mình xấu đi.

Linh Đan bước vội đến chiếc Viva của mình. Không có mắt sau gáy nhưng cô vẫn biết rằng mười mười là hắn đang nhìn theo cô bằng đôi mắt rất đẹp và đa tình... của hắn. Điều đó làm cho Linh Đan cảm thấy hơi ảm ức, cô không thích ai nhìn ngấm mình như là ...một món hàng chút nào.

Quái quỷ. Xe lại không thêm nổ máy. Cô đạp liên mấy cái trước ánh mắt đầy giễu cợt của hắn. Sao lại có tên đàn ông... cà chớn vậy nhỉ. Nửa tán tỉnh nửa không. Hắn có kiểu lưng khùng rất khó chịu.

Linh Đan vừa khởi động máy vừa cau có ném vào khuôn mặt của gã thanh niên xa lạ ngàn tia nhìn dữ dội. Giờ thì cô chẳng còn thêm quan tâm là mình... có đẹp hay không trong đôi mắt nhìn của người khác. Được thoải mái bộc lộ mình đó là một điều vô cùng khoan khoái và dễ chịu. Tại sao phải luôn đóng kịch trước mặt của mọi người chứ nhỉ? Hãy sống thoải mái và tự nhiên cho bản thân mình. Nhớ chuyện mấy cô hoa hậu thường than phiền với phóng viên báo chí rằng từ ngày đăng quan họ không còn có bao giờ có được thú ngồi ăn chồm hồm... ở vỉa hè. Công chúng rất quan tâm đến họ, đó là một điều khổ tâm mới chết chứ. Ai lại không thích tự do trong hành động. Nghĩ như vậy nên Linh Đan nhắm mắt lại hết cỡ thợ mộc. Bất chấp coi mình được điểm mười hay điểm zero...

Giọng của hắn nghe trầm và âm:

– c6o có cần tôi giúp gì không?

Linh Đan vẽ kênh kiệu:

– Dĩ nhiên ...là không. Anh có thể đi được rồi.

Hắn cười chế nhạo cô. Rồi mặc kệ ánh mắt hằn học của cô, hắn tự động dắt chiếc mô tô to kênh vào vỉa hè. Thản nhiên nhìn cô đánh vật với chiếc xe ăn

vạ. Nếu trên đời này có một người đàn ông... vô duyên nhất thì cô sẽ không ngần ngại bảo là chính là hắn. Tại sao hắn đáng ghét như vậy nhỉ. Hắn cứ mãi nhìn chăm chăm vào cô, như thể cô là một nguồn cảm hứng bất tận cho những... bài thơ con cóc của hắn giữa trời nắng chang chang như thế này. Đạp chân chề mãi mà chiếc xe vẫn như cứ trơ ra. Linh Đan khẽ liếc hắn một cái và lườm thật dài. Đúng là số cô xui tận mạng mà nên mới ra khỏi nhà đã gặp phải kỳ đà, kỳ nhông.

Hắn ta đột ngột lên tiếng phán:

– Xe hết xăng.

Linh Đan nói như quát vào mặt của hắn:

– Kệ tôi. Ông biết gì mà nói chứ.

Hắn vẫn kiên trì giải thích:

– Xe không thấy lên lửa, cô không thấy sao?

Linh Đan bĩu môi. Đây đâu phải là nhà bếp đâu mà...lửa với khói. Hắn chỉ nói ầu. Mới tối hôm qua cô vừa đổ đầy một bình xăng kia mà.

Giọng của cô chua lè:

– Lửa nơi... mắt tôi, ông không thấy sao.

Hắn cười với vẻ độ lượng. Không hề giận, hắn chợt bất ngờ hỏi cô:

– Có ai khen đôi mắt của cô đẹp chưa. Đôi mắt của cô rất có hồn. Nó khiến cho người khác có nhu cầu khám phá.

Linh Đan trừng mắt lên nhìn hắn. Gã thanh niên nhún vai rất kịch và nhảy lên chiếc mô tô, không quên nhắc lại lời nói khi nãy của mình.

– Nhớ xem lại bình xăng.

Chiếc mô tô của hắn lao đi thật nhanh để lại đám khói mù mịt xung quanh.

Linh Đan nguyền dài. Cô máy móc làm theo lời của hắn cốt chứng minh là hắn... chẳng biết gì về xe cộ cả. Lửa với khói!

Thật là ngoài suy nghĩ của cô. Xăng hết cả rồi. Không còn lấy một giọt. Vậy

là sao nhỉ? Linh Đan đầu môi lên suy nghĩ.

Thằng Tùng chính là thủ phạm đây rồi. Có lẽ cu cậu đã xách xe phóng rong đêm suốt qua đây mà. Lúc mà cô đã đi ngủ... May là cái gã đáng ghét kia không còn ở đây nữa, nếu không thì cô chỉ có biết mà độn thổ đi để tránh cho cái cười diều cọt của hắn.

Công bằng mà nói thì hắn có đôi mắt cũng thật là quyến rũ đến chết người. Nhưng mà tại sao cô lại phải nghĩ đến hắn trong lúc này thế nhỉ. Thậm chí đến ngay cả một cái tên cũng không hề biết..

Linh Đan tìm vội một chỗ đỗ xăng rồi tắt tá phóng xe chạy nhanh. Trời ạ, trong lúc mẹ cô đang nấu ruột đợi cô ở nhà thì cô đang cà kê giữa đường thế này ... với một cái xe ăn vạ và một tên đàn ông từ trên trời rớt xuống.

Mở cửa cổng, dì Thư đón cô với một vẻ mặt rầu rĩ:

– Vào nhà đi Đan, Mấy hôm nay dì cũng buồn hết sức. Chú dì lại không thể giúp đỡ gì được cho ba mẹ con vào lúc này, thật là tệ.

Linh Đan thở dài:

– Anh Phúc cũng đang thất nghiệp mà dì. Làm sao mà ba mẹ con dám trách cứ dì được.

Bà Thư trầm giọng:

– Không ngờ số nợ lại quá lớn như vậy, vượt quá sức tưởng tượng của dì và mẹ của con

Linh Đan thấp thỏm:

– Dì có biết con số cụ thể không?

Bà Thư trầm ngâm:

– Biết chứ. Nhưng có khi đó lại chưa là con số cuối cùng, ba con còn giấu mẹ con mà. Mà cũng lạ thật, tại sao lại cứ quanh co với những con số khác nhau như vậy để làm gì chứ. Thấp thỏm một hồi, riết đến đau tim.

Linh Đan hỏi dồn:

– Ba con thua lỗ bao nhiêu. Tại sao lại phải giấu mẹ của con chứ?

Bà Thư phẩy tay:

– Thôi. Con cũng chỉ cần biết như vậy là đủ. Bây đừng có hỏi thêm nữa, không khéo mẹ mày lại trách tao là nhiều chuyện làm cho bây hoang mang không thể nào học hành gì được.

Linh Đan vẫn cố nài nỉ:

– Dì nói cho con nghe một chút đi dì. Con không kể lại cho mẹ con biết đâu.

Làm sao mà mẹ của con biết được là dì đã nói với con.

– Năn nỉ chi cho mất công, dì không thể nói đâu.

Linh Đan nín lấy tay của bà. Cô xụ mặt:

– Vậy mà dì từng nói là thương con nhất mà!

Dì Thư dí dí ngón tay lên trán của Linh Đan:

– Khéo nói lắm.

Cô mở to mắt hồi hộp:

– Dì nói cho con nghe đi dì.

Thở dài, bà Thư buông thông một câu:

– Cứ xem như là gia đình của con... khánh tận tài sản đến nơi rồi. Bảo dì đưa ra một con số chưa chắc chi là đã chính xác.

Linh Đan giật thót người. Khánh tận tài sản. Sự việc bi đát như thế sao.

Trách chi ba mẹ của cô đành phải chọn giải pháp bán nhà.

Tựa lưng vào ghế, Linh Đan cảm thấy hoang mang tột độ. Dì Thư đã nói như vậy thì những gì mà cô và Tùng đang phấp phỏng lo sợ đều là sự thật.

Cô kêu lên:

– Ba của con là một người giỏi trong lĩnh vực địa ốc. Chẳng lẽ là trong một thời gian ngắn mà ba con từ một người có trong tay hàng chục căn nhà mà lại trở thành một kẻ trắng tay, đành phải bán hết tất cả sao?

Bà Thư tặc lưỡi:

– Thời buổi kinh tế thị trường bây giờ. Nếu không có thực lực mà chỉ dựa vào sự may rủi, phó mặc cho số phận đưa đẩy thì quả là một sự phiêu lưu. Cách đây khoảng một năm, giá cả bất động sản tăng nhanh nên những người kinh doanh địa ốc như ba của con dễ dàng chấp nhận vay nợ tư nhân với lãi xuất lớn. Ai ngờ thời gian trở lại đây, bất động sản tuột giá nhanh quá, thành thử.....

Linh Đan cắn chặt môi. Tội nghiệp cho ba của cô. Cô chưa bao giờ biết chuyện ba cô vay nợ để kinh doanh. Vay tiền đầu tư cho công việc làm ăn, đó là một con dao hai lưỡi mà một con bé hoàn toàn xa lạ với thương trường như cô cũng có thể biết được điều đó.

Bà Thư chép miệng xa gần:

– Chuyện của ba mày thua lỗ cũng không phải là chuyện đơn giản . Dì còn nghe phong phanh là ba mày còn

Linh Đan mở to mắt sốt ruột chờ bà Thư nói hết câu nhưng bà lại đột ngột dừng lại. Bà Thư khẽ lắc đầu:

– Mà thôi, chuyện của người lớn. Bây nghe rồi cũng không thể giúp ích được gì cho mẹ mày, càng chỉ thêm lo mà thôi.

Linh Đan vẫn âm ức:

– Con cũng đâu còn nhỏ nhít gì cho cam.

Bà Thư bắt bẻ:

– Vậy mày lớn với ai. Ngay cả thằng Phúc con của dì, dì cũng không hề động cho nó biết những chuyện này. Chỉ nói sơ qua cho nó biết là dựng Phước mắc nợ mà thôi.

Linh Đan nài nỉ:

– Anh Phúc khác con, con là người trong cuộc nên rất nóng lòng muốn biết tất cả những gì liên quan đến gia đình của con.

Bà Thư hơi xiêu lòng nhưng vẫn còn nói cứng:

– Biết chi nhiều thêm buồn con à. Không khéo mẹ của con lại trách dì sao lại kể cho con biết những chuyện ấy.

Rồi chừng như không biết phải xử sự như thế nào, bà Thư than thở:

– Không nói thì cũng tức, mà nói ra cũng tức....

Linh Đan thấp thỏm:

– Có phải dì muốn nói đến bà Như Hoa không hả?

Bà Thư ngạc nhiên:

– Đúng vậy. Mà sao con lại biết?

Linh Đan bậm môi lại:

– Mẹ con nói

Thở dài, bà Thư hắng giọng:

– Nếu bây đã biết rồi thì dì cũng chẳng giấu làm gì. Lẽ ra thì ba của mày cũng đâu đến nỗi khánh kiệt đến như vậy, ông ta bị cái bà Như Hoa đó chài, hiểu chưa.

Linh Đan cảm thấy như đắng ngắt ở cổ, cô khàn giọng:

– Con không tin đâu.

Bà Thư nhìn cô với vẻ thương hại:

– Trước đây dì cũng đã nghĩ như con vậy. Ai mà tin được một người đàn ông đầy mẫu mực như là cha của con lại có thể sa sút được như vậy. Nhưng đó lại là sự thật mà. Bà Như Hoa là người tình xưa của ba con đó.

Thấy cô vẫn bản thân suy nghĩ, bà Thư nói tiếp:

– Mà cũng chẳng có gì lạ. Chuyện tình cảm con người khó nói lắm con à.

Linh Đan dăm chiêu thở dài. Chẳng biết mẹ và dì Thư có gì lằng lằng trong việc lên án ba cô hay không. Ba cô đâu phải là người sống buông thả đâu.

Linh Đan chợt buông câu hỏi:

– Bà Như Hoa ấy là người như thế nào vậy hả dì?

Bà Thư nhìn Linh Đan ra chiều thương hại:

– Dĩ nhiên là một người xấu mới đi làm ba cái chuyện quỵên rũ chồng người ta. Sao con lại lẩn thẩn hỏi di những câu lạ lùng như thế.

Linh Đan khẽ lắc đầu giải thích:

– Không phải là con không biết điều đó. Ý của con là bà ta hình dáng ra sao có trẻ và đẹp không ?

Bà Thư cười lạt:

– Không còn trẻ trung gì mới đáng nói chứ. Bốn mươi tuổi rồi. Vậy mà ba con lại đi lăng nhăng với bà ta. Đẹp hay không thì đâu ai rõ. Sau hai chục năm dài di đâu còn gặp lại bà ta đâu. Nhưng một người bạn thân của mẹ con thì đã chạm mặt bà ta và ba con nhiều lần ở trong nhà hàng.

Ngừng một lát, bà Thư nói tiếp:

– Việt kiều mà con. Có xấu mấy thì chung diện lên rồi cũng thành đẹp mà thôi. Người đẹp nhờ lụa, lửa tốt nhờ phân mà.

Linh Đan nhú mày bực tức:

– Sao lại có thể như vậy được cơ chứ?

Bà Thư triết lý:

– Cuộc đời mà con, chuyện gì rồi cũng có thể xảy ra thôi.

Linh Đan lại chăm chú nghe bà Thư tiếp tục kể lể:

– Mọi người nhìn thấy bà ta và ba con cặp kè đi chơi nhiều lắm rồi. Mẹ con thì hiền quá, nếu là di thì đừng có hòng, di sẽ cho bà ta một bài học thích đáng.

Linh Đan hầu như không muốn nghe nữa. Thật là kỳ cục, cô cố nằn nì di Thư bằng được để bà kể cho cô nghe những chuyện về ba của cô rồi lại không muốn nghe nữa. Một sự hụt hẫng kèm theo chán chường. Chỉ muốn khóc....

Sực nhớ ra mẹ cô đang sốt ruột ngồi đợi bà Thư ở nhà, Linh Đan trầm giọng:

– Mẹ con nhắn di sang nhà mẹ con có chuyện cần.

Bà Thư sốt sắng:

– Sao này giờ con không nói sớm.

Linh Đan nhỏ nhẹ:

– Dạ, tại con quên.

Bà Thư mắng yêu:

– Thế nào thì con cũng bị mẹ con la đấy. Ai lại đãng trí như vậy chứ.

Linh Đan chớp nhẹ mắt. Cô ngồi chờ dì Thư đi thay áo, tay cuộn cuộn những sợi tóc mềm mà trong tâm hồn tan nát.

Vừa khép lại cánh cửa sổ, bà Thư hắng giọng:

– Dì cũng định sang chỗ của mẹ con đây, chưa kịp đi thì con đến đó. Này giờ lại phải ngồi chờ thằng Phúc, chắc là nó cũng sắp về tới rồi.

Linh Đan nhỏ nhẹ:

– Anh Phúc đi đâu vậy hả dì?

– Thì có chuyện gì đâu ngoài ôm mấy cái tập hồ sơ đi xin việc cơ chứ. Thời buổi này thật là khó khăn. Dì thấy là công nhân trung cấp lại xin việc còn dễ hơn là mấy kỹ sư mới ra trường.

Linh Đan gật đầu:

– Các nhà máy đang thiếu thợ bậc cao, chứ kỹ sư thì họ đâu có thiếu.

Bà Thư cũng góp chuyện:

– Như con vậy mà hay đấy. Sau này lại dễ xin việc làm. Nghe thằng Phúc nói là ngành học của con đa dạng lắm, thích hợp nhiều ngành nghề.

Linh Đan cười nhẹ:

– Chưa chắc đâu dì ơi. Bọn sinh viên tổng hợp như con cũng khó xin việc lắm lắm.

Giọng của bà Thư quan tâm:

– Con định xin ra làm cái gì vậy hả Đan?

– Dạ, vào một toà soạn nào đó hay là một công ty chẳng hạn. Con đang định

học thêm nhật ngữ nữa vì số người nắm được ngôn ngữ này không nhiều đâu, trong lúc các công ty của Nhật bản có xu hướng mở văn phòng làm việc ở thành phố bắt đầu nhiều.

Bà Thư nắm lấy tay của Linh Đan thân mật:

– Mình đi được rồi đó con à.

Chở bà Thư vòng về nhà, chạy ngang qua một công viên, tình cờ Linh Đan gặp lại anh chàng đi mô tô lúc nãy đang chở một cô gái ăn mặc mô-den hết cỡ. Linh Đan bĩu nhẹ môi. Rất nhanh, hắn cũng vừa nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Linh Đan. Nháy mắt với cô một cách giễu cợt, chiếc mô tô của hắn chột giảm tốc độ lại song song với xe của cô. Hơn chiếc xe Viva của cô đúng một vòng bánh xe. Đủ để cô nhìn thấy chiếc lưng ngạo nghễ của hắn và chiếc váy ngắn cũn cỡn của cô gái có gương mặt đẹp sắc hết chỗ chê. Về đẹp của cô ta buộc người ta liên tưởng tới mấy cô người mẫu đứng trong tủ kính. Thật vô hồn.

Linh Đan bặm chặt môi lại. Cô không ngờ đến nỗi không biết là hắn đang cố tình trêu chọc cô. Đường phố lúc này thật đông người nên rất khó khăn để thoát khỏi hắn. Thành thử cô phải nhìn thấy những cảnh hết sức kỳ cục. Cô bỏ của hắn tì cả người vào cái lưng của hắn và ôm hắn thật chặt,... cứ như là nếu không thì hắn sẽ... bốc hơi trên mặt đường vậy.

Tức cười với ý nghĩ ngộ nghĩnh chợt đến, Linh Đan bật cười nhỏ làm cho bà Thư ngạc nhiên:

– Có gì vui vậy Đan?

Linh Đan vội ngậm chặt miệng lại. Cô ngắt ngứ:

– Dạ, không có gì đâu.

Hình như ngay sau đó bà Thư cũng đã nhìn thấy cảnh tình tứ hết chỗ chê trước mặt hay sao ấy, bỗng dưng bà chép miệng:

– Chà...

Hắn đột ngột giảm tốc độ. Quay sang nhìn Linh Đan, hắn hỏi một câu hết sức lãng nhách:

– Cô đi đâu đây?

Linh Đan liếc xéo hắn và ngậm miệng lại như thóc. Hắn lặp lại câu hỏi một lần nữa, bất chấp cú huých cùi tay của cô bồ có sắc đẹp của một cục đường ngọt ngào.

Linh Đan giả vờ ngó lơ sang chỗ khác. Bà Thư kêu lên:

– Người ta hỏi con kia. Bộ con quen với cậu ta hả?

Linh Đan cắn nhần:

– Con đâu có quen đâu.

Hắn cười cười:

– Lúc này có phải là xe hết xăng không?

Linh Đan nheo mắt:

– Điều đó có gì là quan trọng. Tôi chẳng quan tâm đến lửa hay khói.

Hắn giễu cợt:

– Gặp lại cô tôi rất mừng. Tôi muốn biết là hồi này tôi đoán đúng hay là sai. Vậy thôi.

Linh Đan mím chặt môi lại. Cô rất muốn mắng cho hắn vài câu thật nặng nhưng mà bà Thư đang ngồi sau lưng của cô. Thế nào rồi bà cũng mách lại với mẹ của cô nếu cô gây gổ với hắn ở ngoài đường thế này. Mẹ cô rất khắc khe với những chuyện đại loại như thế.

Cô bồ của hắn đang sầm xoi nhìn vào gương mặt của Linh Đan như người thợ vàng đang tiến hành.. phân kim. Hình như cô ta bắt đầu ghen thì phải.

Linh Đan ngênh mặt lên, nếu vậy thì cô sẽ phá hắn cho đáng đời.

Cô hắng giọng:

– Nhỏ bạn của tôi vẫn nhắc đến anh luôn đấy. Nó rất nhớ anh.

Hắn phì cười. Trò chơi mới của cô làm hắn phần chấn lạ lòng. Thay vì giận

cô, hấn lại tỉnh bơ đáp:

– Cảm ơn. Nhờ cô chuyển lời cho cô ấy là tôi không thể nào thờ ơ trước đôi mắt có hồn như vậy. Nhất định là tôi sẽ tìm cách gặp lại cô bạn của cô.

Khám phá. Nhất định là tôi sẽ khám phá đằng sau vẻ lạnh lùng đó là cái gì.

Khói và...lửa chẳng?

Cú “hồi mã thương” làm cho Linh Đan tức ngực. Đúng là một gã mồm mép.

Cô chưa kịp nghĩ ra câu trả lời gì cho thật độc thì hấn đã tăng ga và để lại sau lưng một đám khói mờ mịt...

Tháng năm. Hoa phượng đỏ rực trên những con đường sau những cơn mưa đầu hạ. Hoa điệp ánh vàng. Hoa bằng lăng tím biếc. Thành phố đẹp một cách dịu dàng. Không phải là một thành phố bụi bặm như người ta đã thường nói. Thành phố có những khoảng trời riêng rất nên thơ.

Linh Đan cùng Thiên Trang chậm rãi đi trên những con đường nhỏ, có những quán cà phê mọc chồm hấn ra cả lề đường. Choàng vai Linh Đan một cách thân mật. Thiên Trang giọng nhỏ nhẹ:

– Mình vào đây nghỉ chân chút xíu đi Đan.

Cô chủ quán đặt hai ly nước chanh đường xuống bàn. Quán ở cạnh trường nên với các cô cậu sinh viên, họ không chỉ quen mặt mà còn quen cả gu của mỗi sinh viên. Sở thích của hai cô gái xinh đẹp này là chanh tươi hoặc chanh muối.

Linh Đan hững hờ ngồi gặm chiếc ống hút giữa hai vành môi hồng. Cô ngồi yên như bất động. Thiên Trang nhìn cô với ánh mắt đầy thông cảm. Cô biết Linh Đan đang buồn ghê gớm. Tội nghiệp cho nhỏ bạn của cô, cô nhắc khẽ:

– Uống nước đi Linh Đan.

Đôi mắt của Linh Đan vẫn dừng lại trên ngọn cây phượng vĩ, nơi ánh hoàng hôn đang hắt những tia yếu ớt cuối ngày.

Thiên Trang chạm khẽ vào tay của Linh Đan.

– Đừng buồn nữa nhỏ. Quên đi.

Linh Đan khịt khịt mũi:

– Thiên Trang đừng kể với Đỗ Quang và Vĩnh Hội về những chuyện không may xảy ra trong gia đình của mình nghe.

Thiên Trang kêu lên:

– Sao vậy. Chúng ta là bạn thân với nhau kia mà.

Linh Đan nhếch môi:

– Mình không muốn ai thương hại mình hết.

Thiên Trang bật ngay câu hỏi:

– Kể cả Đỗ Quang à?

– Ừ.

Thiên Trang giọng tí tê:

– Đỗ Quang thương lắm Linh Đan. Theo mình thì bỏ không nên giấu Đỗ Quang.

Linh Đan chớp chớp nhẹ mi mắt. Họ gồm có bốn người. Thiên Trang và Vĩnh Hội thì đang yêu nhau. Giữa cô và Đỗ Quang thì sao, hai người vẫn có một điều gì đó thật là thiêng liêng, cô không biết đó có phải gọi là tình yêu hay không khi cô đón nhận những cử chỉ săn sóc của anh với một niềm vui sướng vô hạn.

Cô khề khàng lắc đầu:

– Đừng nên nói gì với họ cả.

Chợt nhìn ra cửa, Thiên Trang reo lên:

– Anh Đỗ Quang. Thiêng ghê. Vừa mới nhắc xong.

Linh Đan ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô bối rối khi thấy Đỗ Quang dành cho cô những tia nhìn nồng ấm, mừng rỡ thiết tha. Kéo ghế ngồi, Đỗ Quang thân mật hỏi:

– Thiên Trang và Linh Đan bữa nay không có lớp sao?

Thiên Trang mỉm cười:

– Tụi này... chuồn hai giờ triết. Chán lắm. Lớp ồn như một cái chợ huyện.

Đỗ Quang hóm hỉnh:

– Anh không tin đâu. Thiên Trang và Linh Đan là hai cô gái chăm học nhất lớp kia mà. Làm sao mà có chuyện trốn tiết học cho được.

Linh Đan so nhẹ vai. Dạo này cô học sút kinh khủng. Vừa rồi suýt chút nữa lại bị nợ một môn học. May mà qua được một cách chật vật. Thấy vẻ mặt buồn buồn của Linh Đan. Đỗ Quang quan tâm:

– Linh Đan có mệt không? Lát nữa anh chở về.

Thiên Trang trầm giọng:

– Đúng đó. Chưa kịp nhờ anh, đã thấy anh xung phong nhận nhiệm vụ rồi.

Giờ Thiên Trang về trước có chút chuyện. Hẹn mai gặp lại nha.

Linh Đan chợt kêu khẽ:

– Thiên Trang ... đợi mình về cùng cho vui đi.

Thiên Trang vẫn lý lắc:

– Bọn mình vui nhưng có người buồn.. tạm thời mình đành phải hy sinh vậy.

Chỉ còn hai người ngồi với nhau, Đỗ Quang chăm chú nhìn vào đôi mắt ướt ướt của Linh Đan:

– Suốt một tuần nay, anh cố tình tìm Linh Đan mà không gặp. Hình như Linh Đan không muốn gặp anh có phải không vậy?

Cô hất mái tóc ra phía sau, giọng hờ hững:

– Bài vở ở trường nhiều quá nên Linh Đan không đi đâu cả. Thư viện cũng không. Ở nhà để học cho kịp.

Đỗ Quang thấp thỏm:

– Linh Đan đừng nên giấu anh. Hình như Đan đang bôn chôn về một chuyện gì đó. Anh linh cảm là như vậy.

Cô cố lấy lại giọng hùng hồn:

– Không, Linh Đan nói thật. Chẳng có gì cả đâu.

Đỗ Quang so vai:

– Anh nghe phong phanh là hình như là chuyện kinh doanh của ba Linh Đan có nhiều việc không may, có phải không hả Linh Đan?

Linh Đan hạ thấp mắt xuống. Thật tình là cô không bao giờ muốn cho Đỗ Quang biết về chuyện này. Nhưng nếu mà anh ta đã nói như vậy thì có lẽ anh cũng đã biết ít nhiều là ba cô đã phá sản rồi. Cầu mong là anh ta không hề biết là có một người phụ nữ thứ ba lại xen vào trong gia đình của ba mẹ cô. Cô không muốn.

Linh Đan thở dài:

– Anh đã nghe ai nói vậy?

Đỗ Quang trầm giọng:

– Ba của anh không kinh doanh bất động sản như ba của Linh Đan nhưng Đan đừng quên rằng giới thương gia quen biết nhau để làm ăn rất nhiều. Tối hôm qua nghe ba và chú của anh nói chuyện với nhau, anh nghe mà sốt cả ruột. Vì vậy anh vội vàng đi tìm Linh Đan ngay để hỏi cho rõ.

Cô chớp mi. Ba mẹ cô đang rao bán ngôi nhà mà gia đình cô đang ở. Mọi chuyện đã đang đi đến hồi kết thúc rồi. Cô không muốn nghĩ tiếp nữa. Giọng cô trở nên khắc khoải:

– Anh đừng nên hỏi nữa, có được hay không?

Đỗ Quang nắm bàn tay nhỏ nhắn của Linh Đan. Cô vẫn để yên trong tay anh không rút về. Cô đang cần một sự chia sẻ.

Anh an ủi:

– Linh Đan cũng đừng nên buồn nữa. Trên thương trường thường xảy ra những bất trắc không ngờ được. Anh có một ông bác trước đây cũng vậy. Từ đại gia bỗng chốc trở thành trắng tay do mua nhầm những bất động sản đang nằm trong vùng quy hoạch đô thị của thành phố. Giờ thì ông đã gượng dậy

rồi, sau một thời gian ngậm ngùi...

Linh Đan khẽ cắn môi. mấy hôm nay giữa ba mẹ cô đều là những cuộc chiến tranh lạnh. Ba cô thường hay vắng nhà nhiều hơn trước. Mẹ cô thì cũng chẳng cần đếm xỉa đến ba của cô. Hình như mẹ đang cố tình đẩy ba nhanh chóng hơn ngã vào người đàn bà có tên là Như Hoa. Phải chăng đó chính là sự tự ái của một người bị phản bội. Không tha thứ và không đi tìm tình yêu đã bị đánh cắp. Chẳng thà chấp nhận tan vỡ còn hơn.

Đỗ Quang ử bàn tay của cô trong bàn tay to lớn của anh. Anh thì thì:

– Đừng buồn nữa. Linh Đan có biết là Linh Đan đã làm anh day dứt khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ và chán chường của Linh Đan hay không?

Linh Đan vẫn im lặng. Đôi mắt mở to ráo hoảnh. Đỗ Quang vẫn thì thầm bên cô những lời yêu thương nồng nàn nhất.

Thật lâu, cô vội rút tay về, giọng lạnh tanh.

– Chúng ta về đi.

Đỗ Quang háng giọng:

– Hãy ngồi đây với anh thêm chút nữa đi. Anh rất muốn chia sẻ với Linh Đan tất cả những niềm vui và nỗi buồn. Nói ra được những gì đang chất chứa trong lòng, Linh Đan sẽ cảm thấy thanh thản hơn nhiều.

Cô đứng bật dậy, gương mặt đẹp buồn tênh:

Anh và cô rời khỏi quán. Gió chiều cuốn những chiếc lá vàng chạy lao xao.....

Dù đã biết trước là việc ba mẹ bán căn nhà to lớn ở thành phố này và dọn về sống ở một căn nhà nhỏ nằm xa trung tâm thành phố, Linh Đan vẫn không thể nào kiềm được xúc động khi nhìn theo chuyên xe cuối cùng chở đồ đạc của gia đình cô chạy ra khỏi cổng.

Thần thờ chống tay lên ban công, Linh Đan nhếch môi cười buồn. Vậy là hết cả rồi. Không bao giờ cô còn có dịp ngắm những bông hoa tigôn nhỏ xíu

màu hồng và trắng nằm xen kẽ với nhau trên những chiếc giàn sắt được uốn cong một cách kiểu cách. Nhớ hồi cô đem về trồng thứ dây hoa gầy guộc khẳng khiu nhiều lá ít hoa này, Tùng đã trêu chọc cô là chị đã hết hoa để yêu rồi sao. Yêu gì những bông hoa nhỏ xíu như thế. Vậy mà không ngờ sau này Tùng cũng thích nó mãnh liệt không kém gì cô. Những nụ hoa bé bỏng li ti ấy đã làm sáng rực một khoảng sân trước nhà. Cô và Tùng thường kê chiếc bàn con ở dưới dàn hoa để thưởng ấy vào buổi tối. Hai chị em ngồi ngắm trắng lên và nói những chuyện không đầu không đuôi, cười vui vẻ.

Hoa tigôn không có thứ hương nồng nàn của dạ lý.. cũng không có màu kiêu sa ngạo nghễ của hồng. Những nụ hoa bé xíu ấy thật là hiền lành và dễ thương. Còn nhớ cô bắt đầu cảm thấy yêu tigôn khi đi ngang qua một thành phố miền Trung. Thành phố có nhiều lăng tẩm và chùa chiền. Nơi đó, đặc biệt là hoa tigôn được trồng rất nhiều trước những ngôi biệt thự kín cổng tường cao. Vẻ đẹp tĩnh lặng của tigôn có thể làm cho tâm hồn của người ta chột nhối lên, băng khuâng mơ mộng. ... và để rồi cô bắt đầu yêu hoa tigôn từ dạo ấy...

Linh Đan khẽ lùa tay vào tóc. Không bao giờ cô còn có những khoảnh khắc tuyệt diệu đi giữa những luống hoa thơm ngát trong vườn lúc chiều xuống. Chiếc xích đu cũ kỹ quen thuộc vẫn còn nằm chờ vợ dưới dàn hoa hoàng hậu. Mẹ cô bảo để nó lại vì nó... đã quá cũ kỹ rồi và nơi ở mới cũng không còn chỗ để cho cô đặt xích đu. Vậy là chiếc xích đu bị bỏ chờ vợ nằm lại đây. Buồn thiu.

Linh Đan tựa lưng vào tường. Cô buồn rầu đưa mắt nhìn lại căn phòng trước đây là phòng riêng của cô. Một căn phòng được sơn màu hồng xinh xắn. Giờ đây bỗng chốc hoang vắng lạnh lùng khi tất cả đồ đạc đã được dọn đi. Còn đâu những rèm cửa màu vàng chanh, những ô cửa sổ lộng gió. Còn đâu những buổi chiều tỉ tay lên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn xuống vườn và hát

những lời hát vu vơ. Linh Đan cảm thấy đau nhói ở ngực...

Tùng lao nhanh vào trong phòng cô như một cơn lốc. Cậu hỏi to:

– Chị Hai xem lại tất cả xem còn sót vật gì trong nhà không?

Linh Đan hững hờ:

– Chắc là không.

Thật vô tư, Tùng sôi nổi:

– Chỗ ở mới của gia đình mình không tệ lắm đâu chị à. Mỗi người cũng có riêng một phòng. Không như thằng bạn em nhà nó đông người nên nó phải ngủ ở divăng trong phòng khách. Phòng học cũng không có. Nó thường tranh thủ học bài trong phòng khách. Mỗi lần trong nhà có khách là nói phải chịu sâu ôm tập vở lên thư viện.

Linh Đan bỗng trở nên nổi giận với Tùng một cách vô lý:

– Chị chẳng hiểu sao em lại có thể toét miệng cười tươi đến như vậy. Lẽ ra thì em phải đau khổ mới phải chứ? Vấn đề không phải mỗi người sẽ có mấy phòng mà là chúng ta phải từ bỏ nơi này để ra đi. Nơi này là nơi mà hai chị em mình và ba mẹ đã có những khoảng thời gian thật là hạnh phúc.

Tùng hơi so vai:

– Em nghĩ là chúng ta phải tập biết lãng quên. Nếu chúng ta mà vẫn còn tiếp tục nuôi tiếc và day dứt đau khổ thì căn nhà này vẫn thuộc về chủ quyền của người khác rồi. Chúng ta cần phải biết chấp nhận thực tế.

Linh Đan quắc mắt nhìn Tùng, cô phẩy tay:

– Em đi đi.

Tùng bối rối:

– Chỉ còn có một chiếc xe mà thôi. Em chở chị về nơi ở mới. Nếu không thì lát nữa sao chị về nhà được.

Linh Đan thở hắt ra:

– Chị sẽ tự thu xếp. Em cứ mặc kệ chị đi. Chị chưa muốn về ngay bây giờ

đầu.

Tùng miến cưỡng gật đầu. Cậu trầm giọng:

– Em phải giúp ba mẹ sắp xếp mọi thứ. Ba mẹ đang rối rắm nên có lẽ cũng rất cần đến em. Chị về sau ghen.

Linh Đan dịu giọng:

– Ừ.

Linh Đan bước đi chậm rãi trong nhà, hành lang nhà giờ đây rộng thênh thang. Những tấm thảm đã được cuốn đi hết cả rồi. Nền nhà bỗng trở ra nhám nhở trần trụi. Những căn phòng cách đây vài tiếng đồng hồ còn đầy vẻ sang trọng, ấm áp giờ đây chợt trở nên lạnh lẽo, hoang vắng.

Mi mắt của Linh Đan cay xè. Tại sao cô lại đa cảm đến như vậy? Phải chăng vẻ nhộn nhạo của cô chỉ là ngụy tạo? Cô là một con bé cô đơn sống có nhiều nội tâm. Cô đã sống nơi đây hơn hai chục năm rồi. Thật khó lòng mà rũ bỏ tất cả những cái mà người ta gọi là kỷ niệm. Kỷ niệm. Cô muốn gào to lên.

Có tiếng chân người. Linh Đan mở to mắt hết cỡ ra nhìn. Trước mặt của cô lại là hấn... Anh chàng đi chiếc mô tô to cồng kềnh hôm trước. Hai người chợt nhìn sửng nhau. Ngạc nhiên.

Hấn là người lên tiếng trước:

– Lại là cô à?

Phải mất hết mấy phút, Linh Đan mới hiểu được hấn sẽ là chủ nhân mới của ngôi nhà này. Hấn đến để nhận sự bàn giao của ba cô. Cô chớp mắt liên mấy cái. Cô không muốn hấn nhìn thấy những giọt nước mắt khổ sở của cô.

Hấn mỉm cười.

– Vườn hoa của ngôi biệt thự này thật là đẹp quá. Tôi không ngờ hoa ở đây được trồng nhiều đến như vậy. Đẹp và quý hiếm. Tôi rất là thích.

Lời khen không đúng lúc của hấn làm cho cơn thịnh nộ của cô chợt bùng lên. Dữ dội. Linh Đan nhún cao mày:

– Những con người thực dụng thì làm sao mà thường ngoạn được vẻ đẹp của hoa chứ. Để làm chủ ngôi nhà này, người ta đã ép giá của ba mẹ tôi vì biết rằng ba mẹ tôi không có lối thoát.

Hắn so vai:

– Cô nghĩ như vậy à?

Linh Đan cười nhạt:

– Không đúng sao? Mà bà Như Hoa là quan hệ như thế nào với anh vậy?

Hắn nói chậm rãi:

– Di của tôi.

Nhìn hắn với vẻ thù địch, Linh Đan chua chát:

– Bà ta đã nhờ một người đàn ông đứng tên ra mua căn nhà này. Hoá ra lại là anh. Thật là một trò xiếc. Mẹ tôi đến giờ phút cuối mới biết được chuyện ấy...

Hắn ngạc nhiên nhìn cô:

– Khi nào cô cũng vô lý đến như vậy sao? Theo cách nói chuyện của cô thì hình như là di của tôi không có quyền nhờ tôi đứng tên chủ quyền của ngôi biệt thự này hay sao?

Linh Đan nhếch môi:

– Về chuyện ấy, có lẽ anh nên trực tiếp hỏi thẳng di của anh thì hay hơn.

Hắn ta im lặng nhìn cô. Chỉ mới hơn nửa tháng qua, mà cô gầy hơn trước rất nhiều. Vẻ đẹp của cô đầy thanh mảnh. Gọi cho những người đàn ông đứng trước mặt của mình đều có nhu cầu... che chở, bảo vệ. Điều này hoàn toàn ngược lại với tính cách của cô. Một tính cách hiếu thắng của võ sĩ đang thượng đài. Đây vũ bảo....

Cái nhếch mép đầy giễu cợt của hắn làm cho cô càng ảm ức. Cô nghiền chặt những chiếc răng nhỏ xíu đều đặn, trắng muốt như hạt bắp:

– Tôi cảm anh cười nhạo như vậy. Thật là đáng ghét mà.

Hắn cố tình trêu ghẹo cô:

– Tại sao cô lại nghĩ như vậy? Tôi đang ngưỡng mộ cô đó chứ. Thường thì các cô gái đều bị tôi đánh gục sau cái nhìn đầu tiên. Cô hơi khác họ một chút. Một chút thôi nhé.

Linh Đan bĩu môi. Cô không ngốc để hiểu ra hắn muốn gì. Hắn chỉ cho cô khác với những cô bồ của hắn... một chút xiu. Có nghĩa là trước sau gì cô cũng bị hắn mê hoặc. Họ có điên mới trao quả tim của mình cho... chó sói. Về mặt của hắn nghiêm túc trở lại:

– Lúc này cô cho rằng dì tôi đã làm xiếc? Cô có thể nói rõ ra hơn được không?

Linh Đan nheo mắt:

– Giá trị ngôi nhà này đã được bán với một giá rẻ mạt. Khoảng đâu chỉ một nửa giá thị trường mà thôi.

Hắn nhướn cau hàng mày rậm:

– Quy luật trao đổi. Thuận mua, vừa bán. Nếu dì Như Hoa của tôi có mua rẻ cũng đâu có phải là lỗi của bà ta đâu.

Linh Đan vẫn hằm hè:

– Anh có vẻ giỏi lý sự đấy. Nhưng mua một ngôi nhà với giá trị chỉ bằng một nửa thị trường thì người ta gọi là thủ đoạn đấy. Nhất khi lại là bà Như Hoa của anh lại còn núp sau bóng của anh để che giấu đi con đường đầy lắt léo của bà ta. Tôi có lý do để nói như vậy vì trong chuyện mua bán này không bình thường chút nào. Nếu mà biết bà Như Hoa đã mua ngôi nhà này thì không đời nào mà mẹ tôi lại ký giấy bán nhà đâu.

Hắn cao giọng:

– Một người nào đó mua nhà hay là dì Như Hoa của tôi thì có gì khác nhau đâu.

Cô quát khê:

– Anh đi mà tìm bà di thân yêu của mình mà hỏi. Hay là anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi nên cứ giả vờ như là không biết?

Hắn nhìn cô với vẻ đầy thương hại. Một lát sau, hắn lẳng lặng nhún vai trầm giọng phán:

– Khi nào cô cũng như một con gấu vậy sao? Hung dữ và vô lý. Một con gấu hoang như vậy rất cần người nuôi thuần chủng hoá.

Linh Đan giễu cợt:

– Anh không có ý định làm người dạy thú đấy chứ?

Hắn cười ngạo:

– Không bao giờ đâu.

Linh Đan mím chặt môi lại. Cô tiếc là mình không thể nói ra những điều mà mình đang căm hận trong lòng. Theo như di Thư thì bà Như Hoa mua được căn nhà này bằng số tiền mà bà ta đã chài được của ba cô. Mãi đến khi ký xong hoàn toàn giấy tờ bán nhà ở sở công chứng, mẹ cô mới biết được là chủ nhân thực sự của ngôi nhà này là ai đứng tên mua.

Cô ngẩng cao đầu:

– Một ngày nào đó bà Như Hoa sẽ phải trả giá cho những gì mà bà ta đã làm....Tôi căm ghét bà ta nhất trên đời.

Hắn chợt nói một câu chẳng ăn nhập gì hết đến lời tuyên bố của cô:

– Tôi là Hồ Nguyễn. Còn cô?

Linh Đan cười nhạt không hề trả lời. Đôi mắt màu nâu của cô ánh lên những tia nhìn giễu cợt. Cô kiêu hãnh bước lướt qua chỗ của Nguyễn đang đứng. Nguyễn tựa lưng vào tường im lặng ngắm nhìn chiếc lưng đầy thanh tú của cô. Một cô gái đẹp và tự biết được vẻ đẹp cuốn hút của mình. Nếu cô có kiêu ngạo gấp trăm lần thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Mà sao cô lại hắn học với bà di của anh? Thì anh đây cũng không tài nào hiểu nổi. Biết đâu cũng có thể là cô đang có cảm giác mất mát khi rời xa

ngôi nhà đẹp đẽ như vậy. Điều đó cũng không có gì khó hiểu.

Nguyễn nhún vai, đi theo cô. Anh băng khuâng suy nghĩ. Một cuộc gặp gỡ của số phận chăng? Khi cách đây đúng nửa tháng anh đã tự nguyện rửa mình là sao không phóng chiếc mô-tô chạy theo cô. Mặc kệ cho lời căn nhắc của cô bỏ và mặc kệ ánh mắt đầy sấm soi của người phụ nữ đứng tuổi đang ngồi trên chiếc Viva của cô.

Có những người đã đi lướt qua cuộc đời của nhau mà trong khi lẽ ra họ phải là của nhau. Mãi mãi. Anh không muốn như vậy. Chẳng hiểu sao anh cứ linh cảm là rồi đây cô sẽ tham dự vào một phần cuộc đời của anh. Anh và cô không hề vô tình với nhau.

Linh Đan rảo những bước dài trong hành lang. Cô không còn bận tâm đến Nguyễn. Người mà cô đang nóng lòng muốn gặp là bà Như Hoa. Cô muốn nói chuyện thật sòng phẳng với bà ta, sau những gì bà gây ra cho gia đình cô.

Thấy Linh Đan nghiêng đầu nhìn quanh trong tiền sảnh, Nguyễn bước đến trước mặt của cô. Anh hỏi một chút quanh co:

– Có phải cô đi tìm dì của tôi hay không?

Linh Đan cười nhạt:

– Chứ còn gì nữa.

Nguyễn so vai:

– Dì của tôi hiện giờ không có mặt trong thành phố. Nếu muốn gặp, cô chờ thêm khoảng một tuần nữa.

Linh Đan cao giọng:

– Nói dối. Anh định sạo tôi nữa à.

Nguyễn trầm giọng:

– Tin hay không là tùy. Sáng nay dì Như Hoa đi Đồng Tháp có công chuyện cần. Một tuần sau, dì tôi mới về. Nếu cô muốn, hãy cho tôi số phone, tôi sẽ

gọi điện cho cô biết.

Linh Đan giận dữ quay gót. Cô ghét Nguyễn đến độ không muốn nhìn thấy anh ta một chút nào nữa. Hình như trong chuyện làm cho gia đình của cô tan nát, có sự tham gia tích cực của anh ta. Nếu không bà Như Hoa cần gì phải đối trá nhờ anh ta ra đứng tên giùm mình.

Mình chưa biết được tên của cô ta, ý nghĩ chợt đến làm cho Nguyễn như sự tỉnh cơn mê. Anh đi như chạy trên những bậc thang dát đá hoa cương.

Những bước chân vội vã của anh ta làm cho Linh Đan đầy hoảng hốt. Cô quay đầu lại thật nhanh và vô ý trượt chân khỏi bậc thang. Không thể nào gượng lại được. Cô kêu lên:

– Ai...da...

May là chỉ còn vài bậc cấp cuối cùng. Nguyễn lao đến bên cô để đỡ cô dậy nhưng giọng của Linh Đan đã như dao sắc:

– Tôi cảm anh chạm vào người của tôi.

Nguyễn vẫn thắc thỏm:

– Cô không sao chứ?

Gạt phắt bàn tay của Nguyễn ra, Linh Đan hét lên:

– Mặc kệ tôi. Xê ra.

Linh Đan thở hắt ra. Thật ra tệ hại. Nơi cổ chân bỗng đau nhói. Cô đành ngồi bệt xuống thềm nhà, mở to mắt nhìn Nguyễn đầy vẻ hăm dọa. Nguyễn hiểu được cái nhìn cảnh cáo của cô. Anh không dám... mạo hiểm tiến thêm một bước nữa.

Anh biết, chỉ cần anh giúp đỡ cô đứng dậy, ngay lập tức cô sẽ... đốt cháy anh bằng những ngọn lửa đang bùng bùng trong đôi mắt đẹp của cô. Chàng trai nào sẽ có hân hạnh đặt nụ hôn đầu tiên trên đôi môi lạnh lùng đầy kiêu bạc của cô nhi? Một cô gái khó tính nhất trần đời. Từ lần gặp cô cách đây nửa tháng đến bây giờ, chưa bao giờ anh nhìn thấy.... cô cười.

Mỉm cười dịu dàng, anh hắng giọng:

– Tôi chỉ muốn giúp cô thôi mà. Cô không thấy cô đang bị đau hay sao? Cô cần được giúp đỡ.

Linh Đan hét lên:

– Mặc tôi. Đi đi.

Rồi trước vẻ mặt đầy trắc ẩn của Nguyễn, Linh Đan chống tay vịn thành cầu thang đứng dậy. Cô găm vào Nguyễn hàng ngàn tia nhìn dữ dội. Cô ghét bà Như Hoa, ghét người đàn ông trước mặt cô vì hắn ta mang cái tội duy nhất là gọi bà ta là dì.

Nhớ lại những giọt nước mắt đau khổ của mẹ, Linh Đan thở hắt ra thật mạnh. Để vô tư như Tùng em trai của cô thật quả là không dễ dàng chút nào. Nhìn Linh Đan đi cà nhắc qua đại sảnh và băng qua một con đường nhỏ trải đầy sỏi, Nguyễn khẽ nhún vai. Anh rút một điều thuốc và cài lên môi....

Dần dần Linh Đan cũng đã quen với nơi ở mới. Chỉ có nỗi buồn của cô là chẳng hề vơi đi chút nào. Mẹ cô vẫn tiếp tục sống như một cái bóng bên cạnh chồng. Lặng lẽ, đầy buồn phiền. Cô hiểu, tình yêu và niềm tin của bà đã chết. Mãi mãi không bao giờ bà tha thứ cho ba của cô.

Sáng nay, Thiên Trang gọi điện thoại đến cho cô:

– Ông anh của ta ở Canada mới về, ta tổ chức một buổi tiệc nhỏ ở nhà để mừng, Linh Đan nhớ tới nghe.

Giọng của Linh Đan đầy chán nản:

– Thiên Trang cũng biết rồi đó, lâu nay ta đâu thích những chỗ hội hè đâu. Có vui thú gì đâu.

Thiên Trang đồng ý dục phán:

– Ta hiểu. Nhưng đây chỉ là một cuộc họp mặt thân giữa những người bạn. Anh Duy của ta đã xa xứ lâu rồi mới về chơi mà Linh Đan, phá lệ một lần đi nha.

Linh Đan thở dài:

– Mình đang rất nản

Thiên Trang vẫn cố thuyết phục:

– Vì ta một chút đi mà. Không có Linh Đan ta đâu có vui đâu.

– Xạo hoài, có anh Vĩnh Hội bên cạnh thì cần gì phải có ta.

Thiên Trang giọng đầy giận hờn:

– Linh Đan không hiểu tình cảm của ta dành cho Linh Đan à. Hai đứa mình thân nhau như hình với bóng. Có đứa nọ mà thiếu đứa kia thì sao được.

Linh Đan ngập ngừng:

– Nếu vậy. Cho ta suy nghĩ lại, trả lời sau.

Thiên Trang kêu lên:

– Còn suy nghĩ gì nữa chứ, khỉ ạ. Đến đi nhé. Nếu mà Linh Đan không đến, ta sẽ phóng xe lại nhà mà lôi đi đấy.

Linh Đan thở dài:

– Vậy thì ta sẽ đến

Buổi tối. Tại nhà của Thiên Trang. Tất cả mọi người đang tán gẫu với nhau và đều có ý đợi Linh Đan vì đã trễ gần nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy cô xuất hiện.

Nhìn Đỗ Quang, Thiên Trang nửa đùa nửa thật:

– Sao anh không chờ Linh Đan, lại đi sô-lô một mình vậy? Nó mà không đến là Trang bắt đền anh đấy nhé.

Đỗ Quang gượng cười:

– Thiên Trang lại trách oan anh rồi. Anh đến nhà của Linh Đan nhưng Linh Đan lại không có ở nhà. Nghe dì Nhã bảo là Linh Đan đi đâu đó không rõ lắm

Thiên Trang ỉu xiu. Cũng có thể là Linh Đan không đến như đã hứa. Nhỏ bạn của cô bỗng dưng như trầm tính hẳn kể từ khi gia đình của nó có những

chuyện không vui. Với Đỗ Quang, Linh Đan cũng càng ngày càng xa cách, tạo thêm nhiều khoảng trống, nối thêm những khoảng cách đã có sẵn giữa hai người.

Thấy Thiên Trang cứ bồn chồn nhóng ra cửa, Phi Yến vọt miệng:

– Sao mấy người cứ quan trọng chuyện Linh Đan sẽ đến hay không quá vậy. Không có nó thì có chết ai đây kia chứ. Những nhân vậtđặc biệt thường hay có thói quen đến trễ để gây sự chú ý cho mọi người đó mà.

Nói xong cô lúng liếng mắt, liếc nhìn một cái thật nhanh về phía anh chàng lạ mặt từ nãy giờ vẫn ngồi im lặng với điều thuốc còn đang cháy dở trên tay. Phi Yến đoán, có lẽ anh chàng là bạn của Duy, anh của Thiên Trang. Ở anh toát lên một nét đẹp mạnh mẽ rất đàn ông và đầy lôi cuốn.

Vĩnh Hội mỉm cười với mọi người:

– Chúng ta nên bắt đầu hay là tiếp tục chờ Linh Đan vậy hả. Hay là chờ thêm chút nữa đi nha. Tôi đoán là Linh Đan bị một sự cố nào đó nên đến chậm. Linh Đan chưa bao giờ sai hẹn đâu.

Duy cười dễ dãi:

– Tôi nghĩ là chúng ta chờ thêm chút nữa cũng đâu có sao đâu. Dù sao thì thời gian để vui chơi cũng còn nhiều mà.

Anh vừa dứt câu thì Linh Đan đã bước vào phòng, vẻ mặt của cô đầy bối rối:

– Xin lỗi tất cả vì Linh Đan đã đến chậm.

Đỗ Quang rời khỏi chỗ ngồi, anh thở phào nhẹ nhõm:

– Anh cứ sợ là Linh Đan không đến được....

Linh Đan mỉm cười:

– Đã hứa với Thiên Trang thì có bận đến mấy Linh Đan cũng phải đến thôi. Nhưng bị trục trặc vì ... xe của Linh Đan bị cán nhầm đinh.

Duy cười lớn:

– Hôm qua xe của anh đi ngang qua cầu Sài Gòn cũng bị cán nhầm đinh thép

của mấy anh chàng sửa xe dỏm. Có phải Linh Đan cũng đi ngang qua cầu Sài Gòn hay không?

Thiên Trang lý lắc:

– Anh Hai tài ghê quá. Mới về nước chưa đầy mấy tuần mà đã biết mảnh lối của mấy tay sửa xe ế việc.

Câu nói đùa của Thiên Trang làm tất cả mọi người đều cười đùa và không khí trong phòng như trở nên ấm áp cả lên. Thiên Trang hắng giọng tuyên bố:

– Nhân dịp anh Duy của Trang về nước, Thiên Trang mời các bạn đến đây để chúng ta có dịp ngồi lại chung vui với nhau. Thay mặt anh Duy, Thiên Trang xin tuyên bố buổi tiệc được bắt đầu.

Đỗ Quang kéo ghế cho Linh Đan. Cô mỉm cười với anh:

– Cảm ơn.

Đỗ Quang ghé sát vào tai của cô:

– Anh định là nếu mà Linh Đan không đến là anh sẽ bỏ về đó.

Linh Đan kêu khẽ:

– Chi kỳ cục vậy hả. Không có Linh Đan thì cũng đâu có sao đâu. Hết bị Thiên Trang... khùng bố rồi lại tới phiên anh.

Đỗ Quang trầm giọng:

– Với anh, sự có mặt của Linh Đan rất là quan trọng.

Linh Đan lắc đầu cười. Cô cũng dành cho Đỗ Quang nhiều tình cảm nhưng không đến mức như vậy. Hãy thử tưởng tượng ra đi. Nếu bây giờ không có Đỗ Quang thì cũng bình thường mà thôi.

Quay mặt nhìn về mọi phía. Linh Đan thoáng sửng sờ. Cô đang lọt vào tầm ngắm của một người. Đó chính là Nguyễn. Không ngờ là Nguyễn cũng có mặt ở đây. Anh đang lặng lẽ nhả từng vòng khói thuốc mỏng tanh và ngắm cô qua.... Khói.

Nguyễn nháy mắt với Linh Đan. Mím môi lại, cô hất cằm lên. Cô không

thừa nhận quen biết với anh. Không biết này giờ Nguyễn đã chiếu tướng vào cô lâu chưa. Thật là đáng ghét. Vì ghét nên cô nói với Đỗ Quang bằng giọng thật là ngọt ngào:

– Khi này anh có đến nhà của Linh Đan à?

Đỗ Quang vội gật đầu:

– Anh ngồi chờ Linh Đan đến gần một tiếng đồng hồ. Nếu dì Nhã không bận phải đi công việc thì anh còn ngồi ở đó.

Linh Đan che miệng cười:

– Lúc này Linh Đan có gọi điện về nhà, nghe mẹ Linh Đan căn nhắc sao hẹn anh rồi mà lại bỏ đi đâu mất, không về. Mà đâu phải là lỗi của Linh Đan đâu. Đan đâu có hẹn với anh.

Đỗ Quang giọng đầy quan tâm:

– Linh Đan đi đâu vậy?

Linh Đan so vai:

– Qua nhà dì Thư. Dì Thư lại rủ Linh Đan đi chợ chơi.

Đỗ Quang vẫn âu yếm nhìn cô:

– Hôm nay, Linh Đan mặc chiếc áo này rất đẹp.

Cô mỉm cười:

– Không dám tin đâu.

Xoay người lại. Linh Đan nhìn nhanh về phía của Nguyễn, và phát hiện ra rằng anh chàng vẫn... không rời bỏ mục tiêu. Chỉ khác một chút là bây giờ không nhìn qua khói mà nhìn trực diện. Nhìn cô chăm chú không cần giấu diếm. Lạnh lùng pha một chút giễu cợt.

Nguyễn nhún vai. Một cuộc gặp gỡ đến bất ngờ. Này giờ chờ đợi nghe mọi người đang ngồi nói chuyện để chờ một cô gái nào đó có một cái tên thật là dễ thương - Linh Đan - anh thật không ngờ đó chính lại là cô .. Con gấu nhỏ.

Duy bật nút chai rượu sâm banh. Anh rót vào ly mọi người giọng vui vẻ:

– Xin cảm ơn các bạn đã đến đây. Nào, chúng ta nâng ly chúc mừng cho cuộc gặp mặt này.

Những tiếng chạm ly vào nhau lanh canh. Mọi người trò chuyện vui vẻ.

Phi Yến ngồi cạnh Nguyễn, cô cười duyên với anh:

– Có phải anh là bạn thân của anh Duy không?

Nguyễn gật nhẹ đầu:

– Chúng tôi thân nhau từ thời còn là sinh viên.

Phi Yến chum chim:

– Biết ngay mà. Giữa anh và anh Duy có một cái gì đó gọi là tương đồng.

Nguyễn thú vị hỏi:

– Thật vậy sao?

Phi Yến đong đưa mắt:

– Đó là sự mạnh mẽ. Dữ dội. Bọn con gái như Phi Yến bây giờ chỉ thích những người đàn ông có cá tính. Cá tính làm nên phái mạnh.

Nguyễn cười:

– Cô đánh giá tôi hơi cao đấy. Thật ra thì tôi rất xoàng thôi, không được như cô nói đâu.

Phi Yến chợt kêu lên:

– Mà tại sao anh lại không tự giới thiệu tên của anh kia chứ?

Nguyễn lịch thiệp:

– Xin lỗi, tôi quên mất. Tôi tên là Nguyễn.

Phi Yến đã đốt:

– Ngay cả đến cái tên của anh cũng vậy. Khó có thể làm với ai lắm đấy.

Nguyễn xã giao hỏi:

– Phi Yến là bạn học của Thiên Trang à?

Phi Yến cười thật điệu:

– Bạn thân đó nha. Cũng như anh là bạn của anh Duy vậy đó.

Chợt cô hơi chồm lên về phía của Nguyễn và nũng nịu hỏi:

– Anh đang làm việc ở đâu vậy? Có thể bật mí cho Phi Yến biết được hay không?

Nguyễn mỉm cười:

– Phi Yến đoán thử xem.

Khúc khích cười, Phi Yến cong môi:

– Nhìn phong cách của anh, có thể đoán anh là một mẫu người thành công trong công việc. Phi Yến chưa bao giờ sai trong phỏng đoán đó nha.

Nguyễn cười cười nhướn mày:

– Thật vậy sao?

Phi Yến chu môi

– Anh nói đi, đúng không?

Nguyễn cười:

– Tôi chỉ là chuyên viên kỹ thuật của nhà máy bột giặt. Thế thôi.

Phi Yến sôi nổi:

– Thích ghê. Phi Yến đoán không sai mà. Nhìn anh rất là ấn tượng và rất là phong độ. Có lẽ anh đang giữ một chức vụ rất cao trong nhà máy.

Nguyễn cười nhẹ. Không phải Phi Yến là người đầu tiên nói với anh như vậy. Phụ nữ thường thích anh.

Nghiêng đầu nhìn Nguyễn bằng đôi mắt đầy đắm đuối, Phi Yến thả thính:

– Anh kể cho Phi Yến nghe về công việc của anh đi.

Nguyễn so vai:

– Một công việc đòi hỏi tính chính xác rất là cao. Đó là một khoa học ứng dụng. Trước khi sản xuất bột giặt theo quy mô đại trà, cần phải có một nhóm chuyên viên kiểm tra tiêu chuẩn của các mẫu bột giặt xem có đạt yêu cầu hay không. Khi các chuyên viên kỹ thuật kết luận rằng các thông số kỹ thuật được bảo đảm, lúc ấy mới đưa vào sản xuất.

Reo lên với vẻ thích thú, Phi Yến chớp chớp mắt:

– Phi Yến bắt đầu thích công việc của anh rồi đây. Và nếu Phi Yến không làm thì anh chính là xếp của mấy chuyên viên lành nghề ấy có đúng không. Đoán như vậy, có đúng không?

Nguyễn tiếp tục nhún vai và cười cười. Quả thật Phi Yến rất là nhạy bén khi phán như vậy. Nhưng anh vẫn vờ lắc đầu:

– Anh chỉ là một kỹ sư ở trong nhóm chuyên viên. Cũng bình thường như mọi người khác.

Phi Yến lúng liếng mắt:

– Không dám đâu.

Nguyễn bật quẹt môi thuốc. Rất nhanh, anh vừa nhìn thấy cái bữu môi rất danh giá của Linh Đan dành cho anh. Anh chàng ngồi cạnh Linh Đan, lúc này Thiên Trang giới thiệu là Đỗ Quang có vẻ đang tìm cách để làm vui lòng cô nàng rất khó tính này. Tội nghiệp cho anh ta. Linh Đan là một con gái nhỏ. Anh tin rằng chỉ có những anh chàng có đầy cá tính mạnh mẽ như mình mới có thể chinh phục được Linh Đan mà thôi.

Gặp lại cô ở đây, đó là điều rất là lý thú. Anh chưa kịp nghĩ ra được cách nào hay nhất để tiếp cận với cô thì Phi Yến hầu như là không thể để cho anh có một phút nào thanh thoi... tự do đó. Những câu hỏi tới tấp, những cái liếc mắt đưa tình đến chết người. Cô còn mè nheo với anh này nọ. Để chiều theo cô cho đúng cung cách của một người đàn ông lịch sự coi bộ anh.. chết quá.

Phi yến chớp chớp mắt:

– Anh lấy cho Phi Yến thêm mấy viên nước đá nữa đi.

Cho đá vào ly xong thì lại:

– Anh nói anh Duy tắt quạt máy ở chỗ này đi, tóc tai của Phi Yến rồi toi rồi rồi nè. Vừa mới chải sậy xong ở thẩm mỹ viện đó. Anh biết không, ở những tiệm uốn tóc trình độ thấp lắm, sao bằng thẩm mỹ viện được.

Nguyễn ga lăng cho Phi Yến hết cỡ nhưng vẫn để hồn phiêu dạt đến tận chiếc bàn của cô gái có chiếc răng khểnh. Quỳ thật. Nói chuyện với cô rất nhiều lần, bây giờ anh mới để ý tới chiếc răng khểnh đáng yêu đấy. Thì ra cũng không có gì lạ. Chưa bao giờ cô cười với anh, thành thử chiếc răng duyên đó nấp rất kỹ. Đến giờ mới chịu khoe ra.

Dù nụ cười đáng yêu đó không dành cho anh mà lại dành cho... Đỗ Quang nhưng Nguyễn vẫn cảm thấy phấn chấn một cách kỳ lạ trước vẻ đẹp mềm mại, dễ thương của cô. Một cô gái đầy gai góc? Nhộn nhạo? Hay là thích trầm tư? Chân dung nào mới là thật của cô đây?

Phi Yến nhìn theo ánh mắt của Nguyễn. Cô cười nhạt. Nguyễn đang để hồn phiêu du và dường như chẳng có ý định quay về. Cô hậm hực:

– Anh thích nó à?

Nguyễn như sực tỉnh, anh trầm giọng:

– Phi Yến uống cái gì đi chứ/

Phi Yến nhếch môi:

– Trong lớp của Phi Yến, Linh Đan chỉ thuộc loại xoàng. Nó không đẹp, ăn mặc rất tầm thường, chăm học như một con sâu gạo và chỉ mơ toàn là những chuyện trên mây. Phi Yến đâu thèm chơi thân với nó đâu. Thiên Trang cũng vậy. Không hiểu là Thiên Trang có thực lòng mời nó đâu mà nó lại có mặt ở nơi đây.

Nguyễn cười nhẹ. Đồ kỵ chính là căn bệnh muôn đời của phụ nữ. Anh trầm giọng:

– Linh Đan hay mơ mộng và không thực tế à?

Phi Yến cong môi lên:

– Chứ còn sao nữa. Nó thích đội đá vá trời. Nếu anh nghe được những lời tuyên bố của nó thì mới kinh chứ. Nó muốn sau này sẽ làm giám đốc của một công ty có tầm cỡ. Chưa hết đâu, ngoài tiếng Anh và Pháp ra, nó còn

tham vọng đi học thêm tiếng Nhật, tiếng Hoa. Ngoại ngữ như đang đánh nhau loạn xì ngầu trong cái đầu bé xiu của nó đấy. Thật là tội nghiệp. Thấy mà.... Thương.

Nguyễn mỉm cười:

– Tuổi trẻ cần phải có nhiều khát vọng. Khát vọng là cái đích giúp cho người ta đi tới một cái đích. Cho dù đó là một điều khó khăn nhưng cố gắng vươn lên đến một mục tiêu nào đó còn hơn là... không làm gì cả.

Phi Yến vuốt mái tóc bờm sư tử xù lên như một con nhím. Cô cười ngạo mạn và buông lời chế nhạo:

– Một cái đích xa vời vợi hoặc là ở tít trên cao, nó sẽ làm cho những đứa ngốc nghếch đầy mơ mộng như Linh Đan mất công mỗi cổ ngóng chờ. Phi Yến rất là thực tế.

Dù không muốn nghe Phi Yến khích bác Linh Đan nhưng Nguyễn lại có nhu cầu .. được nhắc đến tên của Linh Đan nên anh không có ý định làm cho Phi Yến cụt hứng.

Anh dịu giọng:

– Nếu Linh Đan ước vọng như vậy cũng tốt thôi.

Phi Yến bĩu môi:

– Nhưng nó không thực tế. Ba của nó vừa mới phá sản. Xời ời, tiền đâu mà đòi mở công ty này nọ chứ hả. Chẳng lẽ, mở ra để huy động vốn của thiên hạ rồi xù hả.

Nguyễn gõ nhẹ điều thuốc xuống mặt bàn. Anh so vai:

– Chưa chắc là có tiền là lập được công ty đâu. Biết đâu cô bạn của Phi Yến sẽ gặp được một anh chàng nào đó rất giàu, chịu khó đầu tư cho người yêu để mở công ty thì sao hả?

Phi Yến đánh tay lên đùi, giọng suýt xoa:

– Sao mà anh hay quá vậy. Anh nói trúng phóc mảnh của Linh Đan. Phi Yến

quên mất là chuyện nó đang đi tìm mỏ vàng. Một mỏ vàng rỗng đầy nhá.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Nguyễn, Phi Yến tuôn ra một hơi:

– Anh có thấy anh chàng tóc dài ra dáng nghệ sĩ đang ngồi cạnh Linh Đan đó không. Anh ta là con một của một gia đình giàu sụ. Gia đình của Linh Đan vừa mới tuột dốc. Vì vậy, nó vội cặp kè với Đỗ Quang vì may ra Đỗ Quang có thể phanh lại chiếc xe đã đứt thắng chuẩn bị lao xuống vực của gia đình nó.

Nguyễn nhún vai. Anh thừa biết là Phi Yến đang tìm cách để hạ giá Linh Đan. Anh không tin là cô gấu nhỏ của anh lại là một người như vậy. Cứ nhìn theo cung cách mà cô nói chuyện với Đỗ Quang thì chưa chắc là anh chàng tóc dài đó đã nắm được quả tim bướng bỉnh của cô. Quả tim của cô đầy gai nhọn của hoa hồng.

Phi Yến nhìn vào cặp mắt của Nguyễn. Cô không ngần ngại nói thẳng ra tình cảm của cô đối với anh:

– Phi Yến rất là thích anh. So với con bé nhà quê ấy thì Phi Yến đạt giải quán quân còn nó thì cầm đèn đỏ. Anh đừng nên chú ý đến nó nữa.

Nguyễn rít dài một hơi thuốc. Giọng của Phi Yến vẫn đều đều bên tai:

– Ngay từ lúc anh bước vào phòng, Phi Yến đã chú ý đến anh rồi. Anh không nhạt nhẽo như những người đàn ông khác. Ở anh toát lên một cái gì đó thật là khó diễn tả, nhưng có thể nói đó là sự quyến rũ.

Nguyễn cố gắng lái câu chuyện sang một chiều hướng khác:

– Phi Yến quen với Thiên Trang lâu chưa?

Phi Yến cười điệu:

– Cũng mới đây thôi à. Thiên Trang rất muốn chơi thân với Phi Yến. Tự nó cầu thân với Phi Yến đó nha. Còn Phi Yến ha, có cả một tá bạn.

Nguyễn suýt phì cười vì cách ăn nói của Phi Yến, cô lúc nào cũng tự cho mình là một người quan trọng nhất. Nếu mà cô biết anh đang nghĩ gì về cô

thì có lẽ cô sẽ im mồm luôn cho đến lúc tàn tiệc.

Nguyễn hỏi cho có chuyện:

– Chắc là Phi Yến và Thiên Trang rất hấp gu?

Phi Yến cong cớn:

– Không dám đâu, Phi Yến khác với bọn nó chứ.

Khẽ nheo mắt, Nguyễn lại cười:

– Vậy à.

Phi Yến cao hứng tuyên bố:

– Trong lớp chỉ có một mình Phi Yến là ăn mặc moden như thế này mà thôi, bụi bụi, và chịu chơi hết mình, nhảy đầm thuộc loại siêu hạng. Còn lại đa số quê một cục như Thiên Trang và con nhỏ Linh Đan kia kìa. Với tụi nó chán lắm. Sách vở là muôn năm mà thôi. Chỉ tiếc là tụi nó nói không được sống trong thời đại của... Tần Thuỷ Hoàng.

Nguyễn mỉm cười, anh trêu cô:

– Thích đọc sách cũng là một điều tốt mà. Nếu ai cũng như Phi Yến thì các thư quán đều dẹp tiệm hết quá.

Phi Yến hất mặt lên:

– Như vậy thì cũng tốt thôi.

Nguyễn lại hỏi:

– Vậy tại sao mà Thiên Trang lại rất thích chơi với Phi Yến, khi mà cả hai người tính cách hoàn toàn khác nhau. Chẳng có lấy một điểm chung?

Phi Yến vẫn tỉnh bơ:

– Khi nãy Phi Yến có nói với anh rồi mà. Thiên Trang thích kết bạn với Phi Yến vì nói khoái Phi Yến ăn mặc thời trang. Anh biết không. Một bây giờ người ta chuộng những gam màu nóng. Gam màu lạnh mà Linh Đan và Thiên Trang mặc tối nay thuộc về một của thập niên... sáu mươi. Quê một cục.

Sực nhớ ra từ nãy giờ hình như chưa một lần nào Nguyễn nhìn vào cổ áo được khoét thật sâu, thật gợi cảm và mời gọi của cô. Phi Yến chạm nhẹ ly với Nguyễn. Cô nũng nịu:

– Anh thấy Phi Yến mặc chiếc áo này có đẹp hay không?

Nguyễn hơi đỏ mặt. Chiếc áo của cô có thể đưa một người đàn ông xuống....địa ngục, nếu anh ta muốn.

Anh vẫn lịch sự:

– Rất đẹp.

Phi Yến đang đưa mắt:

– Anh xạo quá trời. Anh có thèm nhìn Phi Yến đâu mà biết là đẹp.

Nguyễn lắc đầu và cười. Anh đang ngồi cạnh một kho thuốc súng, không biết sẽ nổ lúc nào. Công bằng mà nói thì Phi Yến rất là đẹp. Cô có dáng dấp của một người mẫu. Cao và cân đối. Ăn mặc kiểu như cô giống như là tính cách của một minh tinh màn bạc. Nhưng cô chẳng khác gì những cô gái mà anh đã gặp mỗi ngày. Họ như những chiếc cầu vồng. Rực rỡ sau cơn mưa và biến mất rất nhanh khi ánh mặt trời lịm tắt. Anh chẳng có một chút hứng thú khi tán chuyện với Phi Yến. Cô làm cho anh nản ối là nản. Nếu buổi tối hôm nay không lấp lánh một nụ cười ở dãy bàn phía bên kia, quả thật là điều tra tấn kinh khủng nhất của anh trong đêm nay.

Thấy Nguyễn thỉnh thoảng đưa mắt về phía của Linh Đan. Phi Yến cong cớn môi:

– Phi Yến không thích con nhỏ đó đâu. Như anh thấy đó, lúc nào nó cũng làm ra vẻ ta đây là nhân vật quan trọng. Mọi người phải ngồi chờ đợi nó đến dài cả cổ, và nó chỉ cần đến ổng ẹo một câu xin lỗi mà thôi. Thế là xong.

Nguyễn dụi thuốc vào gạt tàn:

– Xe của Linh Đan bị pan, đó là chuyện ngoài ý muốn kia mà. Phi Yến nên cần phải thông cảm mới đúng chứ.

Vẻ mặt của Phi Yến ra chiều không hài lòng. Cô nhếch môi:

– Anh không tin Phi Yến à. Chắc gì là nó nói thật. Nó muốn chơi trội nên cố tình đến trễ vậy thôi.

Duy cầm ly rượu đến chỗ của hai người. Anh nói với giọng vui vẻ:

– Nguyễn và Phi Yến đang nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy?

Phi Yến nũng nịu:

– Phi Yến đang kể về những chuyện vui buồn của tuổi sinh viên. Kể với anh Nguyễn chuyện tụi này tổ chức cắm trại như thế nào.

Duy hào hứng:

– Đề tài rất thú vị. Nãy giờ không biết là hai người đang nói đến chuyện đó, nếu không thì mình đã đến tham gia rồi. Mình đề nghị hôm nào đó chúng ta tổ chức một cuộc du ngoạn ngoài trời đi nha. Ngồi trong nhà mãi thấy tù túng làm sao.

Phi Yến chột reo lên:

– Một ý kiến rất hay. Lát nữa anh hỏi Thiên Trang nha. Chúng ta sẽ đi Suối Tiên hoặc một nơi nào đó, xa thật xa cái thành phố bụi bặm này. Anh Nguyễn có đồng ý không?

Duy gật đầu hưởng ứng ngay:

– Anh sẽ hỏi qua Thiên Trang và bạn bè của nó.

Nhìn Duy, Phi Yến nghiêng đầu hỏi:

– Ở nước ngoài, mỗi ngày cuối tuần anh thường làm gì?

Duy mỉm cười:

– Bọn anh tổ chức đi câu cá. Những giờ phút như vậy thật là thoải mái, dễ chịu. Sau một tuần làm việc căng thẳng, rất cần những cuộc giải trí như vậy.

Phi Yến nhí nhảnh:

– Hay là chúng ta cũng tổ chức đi câu cá đi.

Duy nhìn Nguyễn:

– Theo ý của cậu thì thế nào?

Nguyễn nhún vai tỉnh bơ phán:

– Mình chỉ thích ở nhà.

Phi Yến gượng cười. Cô hơi tự ái khi Nguyễn hầu như không hề tha thiết với chuyện du ngoạn do cô và Duy đề nghị. Điều đó chứng tỏ Nguyễn không hề quan tâm đến cô. Trong khi cô rất thích được đi chơi với Nguyễn, biết đâu anh sẽ chú ý đến cô hơn và mối quan hệ của hai người được cải thiện.

Không nghĩ là Nguyễn từ chối, Duy ngạc nhiên:

– Cậu không thích sao?

Nguyễn đành phân trần:

– Mình bận nhiều công việc lắm. Chuyện này mình cần phải sắp xếp lại.

Biết đâu phút cuối mình sẽ tham gia cũng nên.

Duy vỗ vai Nguyễn:

– Cố gắng nhé. Cậu thừa biết là trong những cuộc vui như thế này, những tay đàn điệu nghệ như cậu sẽ làm cho cuộc chơi thêm sinh động hơn. Còn nữa, mình chỉ có mình cậu là thân nhất mà thôi đấy.

Phi Yến liếc Nguyễn thật tình tứ:

– Hôm đó, anh Nguyễn chở Phi Yến nha.

Duy cười lớn:

– Cậu hân hạnh hơn những người khác đó. Phi Yến lại muốn đi cùng với cậu.

Cũng với giọng hào hứng, Duy bàn về chuyến đi sắp tới:

– Chúng ta sẽ tổ chức một chuyến đi chơi cỡ khoảng chục người. Mình nghĩ gọn nhẹ và vui vẻ.

Phi Yến nhăn mặt lại:

– Trời đất, sao mà đông quá vậy?

Duy ngạc nhiên:

– Vậy theo ý của Phi Yến nên tham gia khoảng bao nhiêu người?

Phi Yến cười tỉnh bơ:

– Chỉ cần anh Duy, Thiên Trang và anh Vĩnh Hội, anh Nguyễn và Phi Yến là đủ rồi. Đông người quá, không khí thân sẽ loãng đi, rất chán.

Duy vô tình hỏi:

– Có cả Linh Đan và Đỗ Quang nữa chứ, Phi Yến quên rồi sao?

Phi Yến trề nhẹ môi:

– Linh Đan và Đỗ Quang có thể giới riêng của họ. Phi Yến nghĩ là họ sẽ không tham gia đâu, anh đừng rủ mất công. Rồi còn Linh Đan lúc nào cũng ỏng ẹo như tiểu thư khuê các, bắt mọi người luôn chờ đợi nó. Một cuộc đi chơi tập thể mà không có tính hoà đồng rất là khó vui.

Duy nhú mày suy nghĩ. Chưa có dịp tiếp xúc nhiều với Linh Đan, nhưng anh vẫn tin là cô gái có đôi mắt đẹp như thiên thần ấy có tính cách thật là dễ thương. Thiên Trang em gái của anh rất kỹ tính khi chọn bạn bè. Nếu Linh Đan như Phi Yến nói thì đời nào Thiên Trang lại kết thân như vậy.

Duy búng ngón tay:

– Thôi được, thành phần tham dự cuộc chơi chúng ta sẽ bàn lại sau. Có gì thì Phi Yến và Thiên Trang bàn luận thêm với nhau sau. Theo ý của anh thì càng nhiều bạn bè thì càng đông vui.

Phi Yến hếch hếch chiếc mũi cao xinh đẹp lên. Cô sẽ ưu tiên gạch tên của Linh Đan và Đỗ Quang ra khỏi cuộc chơi. Mà cũng không chắc gì là con nhỏ Linh Đan đáng ghét đã hào hứng với cuộc du ngoạn này. Chỉ sợ là anh chàng si tình Đỗ Quang sẽ tìm cách rủ rê Linh Đan đi mà thôi.

Lịch sự chào Phi Yến và bắt tay Nguyễn thật chặt, Duy lại đi đến một bàn khác với vai trò là chủ nhân của bữa tiệc. Tối hôm nay anh rất vui khi bạn bè xưa đều đến rất đông đủ theo lời mời của anh và Thiên Trang. Tình cảm của mọi người đối với anh đã làm anh thật cảm động.

Một lát sau, tất cả mọi người được mời sang một căn phòng rộng có trang trí những bức tranh của các họa sĩ đương đại. Trên trần, những chiếc đèn màu xoay tròn nhấp nháy tạo nên một khung cảnh mờ ảo.

Người phục vụ mang đến những đĩa trái cây tươi ướp lạnh và những ly nước cam vắt vàng óng. Buổi khiêu vũ được chính thức bắt đầu.

Linh Đan im lặng ngắm nhìn ly nước trên tay. Đỗ Quang có vẻ hào hứng với bản nhạc đang được thổi lên. Cô thì ngược lại. Cô không thích những cuộc vui như thế này. Nếu mà bây giờ được ở nhà thì thích biết mấy. Cô sẽ nằm dài trên giường để nghe nhạc. Những khoảng khắc như vậy thường làm cho người ta nhẹ nhõm hơn.

Từng đôi nam nữ đưa nhau ra sàn nhảy, với những nụ cười rạng rỡ. Linh Đan dẫu môi lên. Tại sao thiên hạ lại thích khiêu vũ vậy nhỉ? Cô so nhẹ vai và mỉm cười một mình.

Thật ra, nếu cô biết được nguyên nhân khiến cô không bao giờ thích khiêu vũ thì có lẽ cô đã chẳng ngạc nhiên đến như vậy. Đỗ Quang không đủ sức để khơi lên niềm hứng thú đang tiềm ẩn nơi cô. Cô không phải là một tảng băng lạnh giá. Cô là dung nhan đang ẩn sâu dưới núi lửa đang ngủ yên. Chỉ cần có một người đàn ông khả dĩ đánh thức mùa đông ở nơi cô. Anh ta đang ở trong phòng, cũng đang thờ ơ nhìn mọi người, đầu óc trống rỗng.

Anh nổi tiếng là một người có những bước nhảy rất điệu nghệ, ma quái như một vũ sư. Nhưng anh lại chưa bao giờ thật sự rung động khi ôm một cô gái xinh đẹp nào đó trong tay. Họ giống hệt như một con búp bê vô hồn. Họ giết chết hết cảm xúc nơi anh.

Đỗ Quang nghiêng người hỏi khẽ Linh Đan:

– Chúng ta đi bản rumba dạo đầu này chứ?

Linh Đan uể oải:

– Linh Đan hơi chóng mặt.

Đỗ Quang mỉm cười khuyến khích:

– Nhảy vài đường là lướt, Linh Đan sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô trả lời hồ hững:

– Sao cũng được.

Đỗ Quang đặt ly rượu xuống bàn. Anh muốn ra biểu diễn tài nghệ của mình.

Và điều quan trọng nhất là anh muốn giới thiệu Linh Đan, một cô gái đẹp nhất đêm nay với tất cả mọi người. Cô gái ấy sẽ là của anh. Anh muốn xác lập quyền sở hữu cô khi tình cờ bắt gặp ánh mắt nhìn đầy nóng âm của Nguyễn dành cho cô suốt cả buổi tiệc.

Nguyễn là một mối đe dọa. Anh đã linh cảm ra điều chết tiệt ấy từ cách ngắm nhìn của Nguyễn. Không sỗ sàng. Không đắm say. Không hề thiết tha. Nhưng bão giông đang đến từ đôi mắt quyền rũ ấy. Thật là kỳ lạ, Nguyễn tự tin đến mức cứ như là anh ta đã đạt được mục đích rồi. Không hề vội vàng và háo hức, anh ta đã chiếm đoạt Linh Đan bằng chính đôi mắt của anh ta. Lặng lẽ.

Tuy nhiên, Đỗ Quang vẫn có một niềm an ủi cuối cùng là trong suốt cả một buổi tiệc Linh Đan từ đầu đến cuối vẫn không hề chú ý đến Nguyễn. Dù chỉ là một khoảnh khắc. Chính điều đó làm cho Đỗ Quang khoan khoái hơn.

Ném ánh mắt hần học về phía của Nguyễn, Đỗ Quang vươn vai đứng dậy.

Rất hãnh diện, anh nắm lấy bàn tay mềm mại của Linh Đan đưa ra piste.

Cô rất ngoan. Nhưng cũng rất tiếc, dưới ánh sáng nhấp nháy của đèn mờ. Đỗ Quang làm sao mà nhìn thấy rõ vẻ mặt giá lạnh, thiếu cảm xúc của cô. Bàn tay bé nhỏ của cô lọt thỏm trong bàn tay ấm áp của Đỗ Quang. Trên sàn nhảy, những ánh mắt ngưỡng mộ, đang dành cho hai người.

Đỗ Quang cười thoả mãn. Còn Linh Đan cô không hề quan tâm đến điều đó.

Giờ đây giả sử như là tất cả mọi người trong phòng đều biến mất thì chưa chắc là cô đã nhận ra. Trạng thái của cô bây giờ rất lơ lửng. Mắt trọng

lượng.

Biết Nguyễn vẫn không rời mắt khỏi Linh Đan, Đỗ Quang quyết định dùng... tiểu xảo. Anh ghé thật sát vào gương mặt kiều diễm của cô. Như vậy từ góc độ rất xa, Nguyễn có thể tức lên vì ghen và tưởng tượng.

Nguyễn hơi nhún vai. Tiểu xảo của Đỗ Quang đã xưa như trái đất.... Có muốn hôn nhau, người ta cũng không ngốc đến nỗi hôn trước mặt bàn dân thiên hạ như thế này, ngoại trừ những người điên thích quảng cáo với thiên hạ là chúng tôi đang yêu nhau. Linh Đan, cô gấu nhỏ khó tính không phải là dân quậy như Phi Yến. Thành thử nét mặt của Nguyễn vẫn cứ tỉnh bơ, ánh mắt của anh thoáng chút diều cọt khi Đỗ Quang cố ý cúi xuống khuôn mặt xinh đẹp của Linh Đan thật lâu.

Linh Đan hôm nay mặc một chiếc váy dài bằng tơ trắng, mỏng manh đơn sơ và đẹp thanh khiết. Dưới ánh đèn màu, những sợi tóc thơm tho của cô như có dát hàng ngàn sợi kim tuyến mỏng. Cô như bơi trong ánh sáng. Một thứ ánh sáng huyền hoặc. Vẻ đẹp của cô như khói sương, nắm bắt được cũng không phải dễ.

Đặt tay lên vòng eo thanh tú của Linh Đan, Đỗ Quang nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp như hồ thu. Anh yêu Linh Đan. Dù cô chưa bao giờ chính thức nhận lời với anh nhưng cần gì ngôn ngữ khi anh tin rằng anh có ảnh hưởng rất mạnh mẽ đến cô. Ngoài anh ra, cô chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ người đàn ông nào khác.

Cùng cô đi một điệu nhảy thật đẹp, Đỗ Quang lại nghĩ đến Nguyễn. Trước đây Đỗ Quang chưa bao giờ e ngại đến bất cứ một đối thủ nào. Nhưng với Nguyễn thì anh phải dè chừng. Anh đã nghĩ đến chuyện cầu hôn với Linh Đan. Có thể là cô chưa hề nghĩ đến chuyện hôn nhân trong lúc này nhưng mà nếu anh thuyết phục được ba mẹ của cô, nhất là trong hoàn cảnh sa sút hiện nay của gia đình cô, anh rất có nhiều hy vọng.

Đỗ Quang đánh mặt lại. Anh rất tin tưởng vào quyền lực của đồng tiền. Anh sẵn sàng bỏ ra một số tiền rất lớn để lung lạc ba của Linh Đan. Nếu anh không làm thì ông ta đã bị hất cẳng ra khỏi thế giới của những đại gia buôn bán bất động sản. Anh sẽ cho ông ta một cơ hội, và anh tin rằng ông ta sẽ không đưa ra lời từ chối.

Say đắm ngất nhìn Linh Đan, Đỗ Quang trầm giọng khen ngợi:

– Tôi nay Linh Đan rất đẹp.

Cô lo lắng trả lời:

– Cảm ơn anh.

Nhìn vào đôi môi hồng đang hé nở, anh khẽ trách yêu:

– Lúc này, Linh Đan làm anh bồn chồn chờ đợi. Anh định xách xe đi kiểm tra Linh Đan thì Linh Đan đã đến rồi.

Cô mỉm cười:

– Gần quán sửa xe không có điện thoại, anh có biết Linh Đan cũng rất nóng ruột vì Linh Đan rất sợ phải làm phiền đến mọi người.

Đỗ Quang âu yếm nhìn cô:

– Anh yêu Linh Đan. Linh Đan hãy trả lời anh đi. Linh Đan có yêu anh không?

Linh Đan khẽ cắn môi. Cô có yêu Đỗ Quang không nhỉ? Cô đã đặt câu hỏi ấy cho mình đến cả... ngàn lần rồi nhưng mà vẫn chưa có được câu trả lời nào. Và nếu đó là tình yêu... chân thật. Vậy tại sao trên đời vẫn có những người sống chết cho tình yêu. Phi lý.

Cùng Đỗ Quang về lại bàn, sau khi bản nhạc vừa dứt, Linh Đan im lặng uống từng ngụm nước cam mát lạnh. Thật lâu, sau khi từ chối Đỗ Quang một bản sloqu êm dịu, Linh Đan nhẹ nhàng đứng dậy. Cô đẩy cánh cửa và đi qua một hành lang dài vắng tanh. Gió chạy hun hút trên những bóng tối im lặng. Đơn độc.

Cuối hành lang hẹp và tối là một dãy phòng cùng nằm ngập trong bóng tối lặng im. Đã cùng Thiên Trang đến đây nhiều lần nên Linh Đan không hề xa lạ. Cô đi sang một dãy hành lang khác. Tại đây không khí hoàn toàn yên lặng. Cũng không có tiếng gió thổi xào xạc. Cũng không còn nghe tiếng nhạc phát ra từ căn phòng khiêu vũ.

Linh Đan mở cửa bước vào một căn phòng đang bật sáng đèn, rộng thênh thang. Đó là một căn phòng có diện tích khoảng vài trăm mét vuông, với những chiếc tủ cao đựng đầy sách.

Linh Đan rất thích đến đây. Một thư viện của gia đình, không giống bất kỳ một nơi nào khác từ cách bày trí đến các loại sách. Trong phòng, một chiếc bàn đá dài, mặt bàn lóng lánh như gương do ánh sáng từ chiếc đèn nê ông hắt xuống. Êm dịu.

Sách được xếp thật là ngăn nắp trên những chiếc kệ làm bằng gỗ hương. Phần lớn là sách dịch của những nhà văn hiện đại nước ngoài, có những cuốn sách của các tác giả lớn mà Linh Đan luôn ngưỡng mộ.

Để thư giãn, cô rút đại một cuốn sách dạy cắm hoa và ngồi xuống. Hơi mỉm cười. Linh Đan vội nghĩ ngay đến Đỗ Quang. Có lẽ anh đang đi tìm cô và nghĩ là cô đã về. Đỗ Quang chưa bao giờ đến đây, nếu không có lẽ anh rất thích khi bước vào thư viện này.

Chống tay lên cầm một cách lười biếng. Linh Đan mỉm cười một mình. Tại sao những hướng dẫn trong sách lại tỉ mỉ đến như vậy. Thận chí người ta còn hướng dẫn mỗi cành hoa phải cắm nghiêng... bao nhiêu độ so với mặt phẳng thẳng đứng. Kiểu này coi bộ phải dùng đến thước đo độ khi cắm hoa quá. Vậy thì còn đâu tính cảm hứng và đầy sáng tạo nhỉ?

Lật trang cuối cùng xem qua số lượng sách xuất bản. Linh Đan lè lưỡi. Mười ngàn cuốn. Nếu vậy thì có lẽ sẽ có ít nhất một vạn bình hoa được cắm y chang như nhau. Máy móc thật.

Sự nổi loạn trong nghệ thuật thường tạo nên những kỳ tích. Vậy trong lãnh vực tình yêu thì sao nhỉ. Có sự bùng nổ không? Tại sao người ta ít khi sống theo tiếng gọi bí ẩn của trái tim? Mà thường thì trái tim có tiếng nói bí ẩn nào không vậy?

Linh Đan đổi lại thế ngồi. Cô chợt nghĩ đến Đỗ Quang. Phải chăng đó là một thói quen? Cũng như cô đã quen với sự săn sóc của anh? Tình yêu là gì nhỉ? Có tiếng động thật khẽ, Linh Đan chợt cảm thấy có một cảm giác thật lạ. Hình như là không chỉ có mình cô trong phòng. Thu hết can đảm, cô ngẩng đầu nhìn vội lên thật nhanh. Lạ thật. Không một bóng người. Chẳng lẽ là ảo giác hay sao. Hay là cô bị đánh lừa bởi sự sợ hãi đang ập đến bất ngờ.

Hơi sợ. Tim của Linh Đan đập thành thịch. Giờ cô mới thấy mình thật là ngốc khi đã đến đây mà không cho Đỗ Quang hoặc Thiên Trang hay. Cô ngồi im không nhúc nhích, sợ phát khóc. Tiếng nhạc từ xa vọng lại thật là mơ hồ. Từ đây đến chỗ mọi người đang vui đùa khá xa. Nếu cô kêu cứu, có lẽ đã chẳng ai nghe thấy đâu. Mà chắc gì là có ... ma như thiên hạ vẫn thường nói. Nghĩ là vậy nhưng cô vẫn sợ đến đứng tim. Không dám thở nữa. Bấm hai ngón tay vào nhau theo kiểu trừ tà, Linh Đan hít thở một hơi dài. Cô ước lượng khoảng cách từ chỗ cô ngồi đến cửa ra vào. Rất xa. Nhưng nếu gần, cô cũng không có đủ can đảm để đứng dậy và phóng chạy. Những giọt mồ hôi lấm tấm ở trên trán.

Một bóng người từ đằng sau giá sách bước vụt bước ra. Quả tim của Linh Đan.... Rơi xuống đất.

Định thần nhìn lại. Linh Đan mới lấy lại hồn. Nguyễn.

Nguyễn còn ngạc nhiên hơn cả cô. Mãi chọn sách, anh không nghe những bước chân nhẹ nhàng của Linh Đan. Cô lại mãi mê đọc sách, không nói một lời, không.. ho, không xanh xệ, làm sao anh biết là cô đang có mặt ở trong phòng này. Thú vị thật. Không ngờ này giờ anh và cô nhóc chia nhau mỗi

người một nửa không khí trong căn phòng đọc sách rộng thênh thang.

Anh ngậy người ra nhìn cô. Tuyệt vời. Anh đang có khát khao đến cháy bỏng là được nói chuyện với cô, được nhìn cô thật gần, và có thể thấy được chiếc răng khểnh rất buống bình của cô. Mà tối nay anh vừa phát hiện được. Chiếc váy dài màu trắng nhìn gần thật là ấn tượng. Nó cho anh có cảm giác thật yên bình. Nhất là khi nhìn thật sâu vào đôi mắt nai của cô. Một đôi mắt trong trẻo, đầy thơ ngây.

Vẻ mặt sợ sệt của cô làm Nguyễn chột hiểu và tức cười. Một trăm cô gái thì có đến cả... một trăm cô sợ ma. Con gấu nhỏ của anh cũng không nằm trong ngoại lệ. Cô hăm hè:

– Anh làm cái gì vậy?

Nguyễn tỉnh bơ:

– Đọc sách.

Linh Đan bắt bẻ:

– Anh đọc sách hồi nào?

Nguyễn vội vàng đính chính:

– Quên. Tôi đang chọn sách. Chưa chọn được quyển nào thì đã gặp cô.

Linh Đan khẽ nheo mắt:

– Anh không thấy rằng lục lọi trong phòng của người ta mà không có sự đồng ý của họ là bất lịch sự hay sao?

Mỉm cười, Nguyễn kéo ghế ngồi xuống:

– Tôi cũng biết như vậy, nhưng suy cho cùng thì Linh Đan và tôi đều giống nhau ở chỗ... bất lịch sự đó đấy. Không ngờ chúng ta lại có những điểm tương đồng với nhau.

Cô hát cảm lên kiêu hãnh:

– Tôi khác, anh khác. Tôi là bạn thân của Thiên Trang và tôi đã vào đây hàng trăm lần rồi. Thậm chí tôi còn biết rõ cả những cuốn sách của từng tác

giả được đặt vào đâu. Lẽ ra anh không nên so sánh ầu như vậy.

Nguyễn ngồi hơi ngã người trên ghế, anh cười khẽ:

– Sao lại khác được. Tôi cũng là bạn thân của Duy mà. Nếu Linh Đan biết được rằng cách đây một chục năm trước tôi và Duy đã từng ăn ngủ tại cái thư viện này thì Linh Đan sẽ không... dám làm tàng với tôi đâu.

Linh Đan ửng hồng đỏ mặt. Lý do cô đưa ra chỉ là để xanh xệ với Nguyễn không ngờ lại bị hổ như vậy. Chưa kịp nói gì thêm thì Nguyễn đã háng giọng nói tiếp:

– Hồi đó, tôi và Duy rất thích chuyện của Sidney Shedon, còn Linh Đan, Linh Đan thích những tác giả nào?

Cô nhếch môi:

– Tại sao tôi lại phải kể lể với người mà tôi rất ghét về sở thích của tôi nhỉ? Tôi có yêu hay có ghét một tác phẩm nào thì cũng chẳng có gì liên quan đến anh hết.

Nguyễn nhìn thật lâu vào đôi mắt đẹp của cô như thôi miên. Anh đột ngột tuyên bố:

– Rồi Linh Đan sẽ không ghét tôi nữa đâu. Vì đó là một điều vô lý nhất. Chúng ta sẽ là những người thân thiết với nhau đây.

Linh Đan hất cằm lên. Hoang tưởng. Chỉ cần nghĩ đến bà Như Hoa là đã thấy hận thù. Chợt một nhóm người ủa vào như cơn lũ. Đi đầu là Thiên Trang và Phi Yến. Tiếp theo sau là Duy, Đỗ Quang và Vĩnh Hội. Giọng của Thiên Trang oang oanh:

– Trời đất. Không chỉ là một người mà cả hai người cùng ở đây à. Báo hại tụi này tìm muốn chết.

Bất gặp ánh mắt trách móc của Đỗ Quang, Linh Đan bối rối đứng dậy. Cô so vai giải thích:

– Linh Đan hơi nhức đầu nên chui vào đây để nghỉ ngơi một chút. Định nói

với anh nhưng sợ làm anh bận tâm, mất vui.

Phi Yến nhưn cao hàng lông mày được xăm thật đậm, giọng khiêu khích:

– Anh Đỗ Quang cứ ngỡ là bồ đã đi về rồi. Chỉ khi nhìn thấy xe của bồ còn ở trong sân mới biết là bồ vẫn còn ở đây. Không ngờ bồ bạo dạn đến như vậy. Sao, bồ đã nói những gì với anh Nguyễn vậy. Hy vọng là không làm cho anh Nguyễn xiêu lòng đấy chứ?

Đỗ Quang nhếch môi nhìn Nguyễn. Không muốn cho những người ở đây chế nhạo mình, Đỗ Quang vờ lấy giọng vui vẻ:

– Không ngờ thư viện của nhà Thiên Trang lại lớn như vậy.

Duy mỉm cười:

– Nội của mình rất thích đọc sách, do đó ông đã yêu cầu ba của mình xây một thư viện cho ông ở trong nhà. Chỉ tiếc là bây giờ nội đã già rồi nên không còn đọc được nữa.

Đỗ Quang đi đến giá sách. Anh chọn đại một cuốn và ngấm ngấm xem. Anh đang tìm cách chế ngự cơn giận của mình. Linh Đan biến đi đâu rất lâu.

Điều đó chứng tỏ là Nguyễn đã có nhiều thời gian để tán tỉnh cô. Linh Đan chỉ là một con thỏ mà tiếc thay Nguyễn lại là con cáo.

Linh Đan nhận thấy ngay vẻ khác thường của Đỗ Quang và hiểu ra ngay. Tự ái kinh khủng. Bộ Đỗ Quang xem cô là một cô gái hết sức dễ dãi chắc. Cô không cần giải thích để cho Đỗ Quang đừng hiểu lầm. Chẳng lẽ cô tuyên bố là cô và Nguyễn đã cãi nhau sao? Cần gì phải làm như vậy chứ? Vì cô cũng chưa ràng buộc với Đỗ Quang bằng một lời thề thốt nào đó.

Đỗ Quang mỉm cười với cô thật tươi nhưng khoé miệng hằn lên vẻ bức tức. Thái độ vui vẻ của anh hoàn toàn là giả dối. Thà là anh hỏi thẳng cô tại sao lại đến đây, như vậy thì dễ chịu hơn.

Phi Yến xanh xệ cằm lấy quyển sách dạy cắm hoa ở trên bàn lên xem. Cô cười nhạo:

– Linh Đan đọc được nhiều chưa vậy?

Linh Đan nhìn thẳng vào mặt của Phi Yến. Cô cũng chẳng cần giấu diếm:

– Mình chỉ mới lướt qua mà thôi.

Phi Yến đắc thắng:

– Mình biết ngay mà. Người ta vào đây không phải là để đọc sách. Sách chỉ là một phương tiện mà thôi

Nguyễn nhún vai:

– Phi Yến tưởng tượng nhiều quá rồi. Thật ra tôi và Linh Đan đã có gặp nhau ở đây. Mọi chuyện không như cô nghĩ đâu.

Phi Yến vẫn lý sự:

– Có ai nghi ngờ chuyện gì đâu mà anh phải giải thích này nọ chứ hả. Thật ra vì thấy anh Đỗ Quang lo lắng cho Linh Đan nên Phi Yến mới đi tìm giùm. Nếu biết anh và Linh Đan... đang say sưa đọc sách thế này đến độ quên cả thời gian thì Phi Yến đâu có cần làm phiền đến hai người. Thành thật xin lỗi về tội phá đám không đúng lúc vậy.

Đỗ Quang bạnh hàm. Dù rất căm ghét Nguyễn và giận Linh Đan kinh khủng nhưng cách nói chuyện của Phi Yến mới thô thiển làm sao. Nó khiến cho anh trở thành một kẻ bại trận bất đắc dĩ. Anh không muốn trở thành trò cười trước mặt của mọi người.

Đỗ Quang đặt cuốn sách lên giá, vào chỗ cũ. Anh bình thản đến trước mặt Linh Đan, giọng ngọt ngào:

– Chúng ta về chứ hả Linh Đan.

Linh Đan mỉm cười chào mọi người, ngoại trừ với Nguyễn. Cô cùng Đỗ Quang đi ra cửa. Để lại một khoảng trống trong lòng của Nguyễn.

Duy vỗ vai Nguyễn thân mật:

– Chúng ta ra vườn đi. Mình sẽ chuốc rượu phạt cậu về tội đã bỏ trốn vào đây đọc sách.

Nguyễn theo Duy đi ra vườn. Anh chậm rãi đi dọc theo những bụi cây nguyệt quế toả hương thơm ngát.

Hương quế hay hương trắng? Trắng đã voi đi một nửa, được treo lên thật cao. Đã lâu lắm rồi, anh mới trở lại khu vườn này. Kỷ niệm của ngày xưa chợt ùa về trong ký ức. Tiếng thở dài rất nhẹ của anh thoát ra từ lồng ngực. Một chiếc bàn gỗ nhỏ được kê dưới giàn hoa thiên lý. Duy vui vẻ hỏi:

– Cô nhắc hay sâm banh?

Nguyễn mỉm cười:

– Một bình trà nóng và một gói thuốc thơm. Y hệt như ngày xưa.

Duy ngạc nhiên:

– Cậu sao vậy? Không có ý định đi tu đấy chứ?

Nguyễn vẫn so vai:

– Trắng đẹp như thế này uống trà mới đúng là tay sành điệu.

Duy gật gù:

– Có lý. Mình cũng muốn cùng cậu ngắm trăng. Đã lâu lắm rồi hai đứa mình mới có dịp ngồi lại như vậy.

Gia nhân bung lên một khay trà đặt xuống bàn. Hương sen và hương hoa lái thơm ngát. Nguyệt quế trắng xoá một khoảng vườn soi trắng. Giọng của Duy bùi ngùi.

– Ngồi với cậu như thế này, bất dặt làm mình nhớ lại những kỷ niệm ngày trước. Cậu nhớ không. Diệu Nga và Ngưng Mỹ. Hôm đó chúng ta cũng ngồi trên đồi trắng và trăng cũng rất sáng. Mười năm rồi. Thời gian trôi đi qua nhanh quá.

Nguyễn thở nhẹ:

– Thời sinh viên tại mình có nhiều cái để nhớ. Có những hôm bụng rỗng vác sách vở đến thư viện, rồi những đêm đi hoang đến sáng, tụ tập với nhau hát hò. Có những lúc mình vẫn ngồi hoài nhớ đến những kỷ niệm và ngỡ chừng

như mình đã Già lắm rồi.

Duy cười:

– Xấp xỉ ba mươi tuổi đầu rồi như mình và cậu chỉ là mới bắt đầu cuộc chơi. Cậu không... bịp mình đó chứ. Mình nghe bạn bè nói qua là cậu cặp bồ lung tung và thay người yêu như thay áo.

Nguyễn trầm giọng:

– Cũng có thể là như vậy. Nhưng có bao giờ cậu ở trong trường hợp của mình chưa. Đột nhiên sau những ngày tháng với những cuộc chơi vô nghĩa, một ngày nào đó cậu chợt nhận ra là cậu không thể sống thiếu... một người. Cậu cần phải sống khác đi.

Duy gật gù:

– Mình hiểu, mình cũng đang như cậu vậy.

Anh chuyển sang giọng vui vẻ, nói tiếp:

– Nguyễn à, hóa ra hai đứa mình cũng giống như nhau. Thú vị thật.

Nguyễn xoay xoay tách trà trong tay. Rất ít khi anh bộc lộ cái tôi của mình với ai, cho dù đó là Duy. Phải chăng dưới vẻ đẹp thuần khiết của trắng và hương hoa tinh khiết đất trời, người ta dễ dàng nói thật? Anh chợt nghĩ đến một màu mắt và lòng cảm thấy rối cả lên. Đau nhói.

Có thể anh sẽ có cô trong đời và cũng có thể là anh và cô cùng đi lướt qua cuộc đời nhau, để rồi chỉ còn lại sự nuối tiếc ngậm ngùi. Anh không chắc là có thể giữ lấy và nâng niu trái tim bé bỏng, đồng đánh của cô hay không?

Duy thả nhẹ một hơi thuốc:

– Mình hiểu rõ tâm trạng của cậu. Mình có thể đoán ra cô gái ấy là ai.

Nguyễn nhìn Duy thật là lâu. Hóa ra Duy của cậu bây giờ cũng là Duy cách đây mười năm. Bạn anh rất hiểu anh. Thường thì người ta dễ dàng ngộ nhận Duy là một người vui vẻ hời hợt. Nhưng Nguyễn biết là Duy không phải là như vậy.

Không bật lên một cái tên, cũng là sự tế nhị giữa hai người đàn ông. Thật lâu, Duy hắng giọng nói sang một chuyện khác.

– Lâu nay cậu có gặp lại Ngung Mỹ và Diệu Nga chứ?

Nguyễn trầm ngâm:

– Diệu Nga và Ngung Mỹ đã lấy chồng và hai số phận hoàn toàn khác nhau.

Duy gật đầu:

– Diệu Nga sống hạnh phúc bên chồng. Dù sao thì mình vẫn còn nhiều điểm phúc hơn cậu khi không phải dấn vật, lo nghĩ về người mình đã từng yêu.

Nghe nói Ngung Mỹ không được hạnh phúc có phải vậy không?

Nguyễn thở dài:

– Ngung Mỹ đang tìm cách ly hôn.

– Cậu có gặp lại Ngung Mỹ à?

– Cách đây đúng một táng, Ngung Mỹ có đi tìm mình.

Duy không khỏi tò mò:

– Tâm trạng của cậu, nếu Ngung Mỹ xong xuôi việc ly dị.

Nguyễn cài điều thuốc lên môi. Anh thành thực trả lời:

– Tất cả chỉ còn là kỷ niệm mà thôi. Đã từ lâu rồi mình không hề nghĩ đến cô ấy nữa.

– Cuộc sống hiện tại của cậu nghe nói là rất phóng túng? Tại sao cậu lại thay đổi đến như vậy?

Nguyễn thở nhẹ một vòng khói trắng trước mặt, anh nói giọng chán nản:

– Sau Ngung Mỹ mình bắt đầu nghi ngờ về tình cảm của các cô gái. Thà là mình cặp bồ lung tung và chẳng nợ nần ai điều gì. Bây giờ thì mình đang cố gắng rũ bỏ những thói quen đáng ghét đó. Dĩ nhiên là cần phải có thời gian.

Duy nửa đùa nửa thật:

– Đó chẳng qua vì cậu chưa tìm được một nửa linh hồn của mình. Bao giờ cậu thật sự yêu, mình tin là chuyện ấy không còn khó nữa.

Nguyễn mỉm cười:

– Cậu đang yêu? Cậu kể cho mình nghe chuyện của cậu đi.

Duy gật đầu:

– Một cô gái do ba mẹ mình chọn. Tối hôm nay vì bận việc nên không đến được, nếu không thì mình sẽ giới thiệu cô ấy với cậu.

Không khỏi ngạc nhiên, Nguyễn kêu lên:

– Cậu có đùa không? Làm sao có thể có được một tình yêu theo kiểu đặt hàng như vậy? Mình vẫn còn nhớ cậu là người chúa ghét những cuộc hôn nhân theo kiểu ép buộc, sắp xếp kia mà?

Duy cười thành tiếng:

– Ba mẹ mình đâu có ép buộc mình. Ông bà chỉ tham gia với tư cách.. gợi ý. Nguyễn lắc đầu và cười. Anh lại không ngờ Duy thay đổi đến như vậy. Phải chăng thời gian sống ở nước ngoài quá lâu đã khiến cho Duy bắt đầu chạy đua với thời gian khi đã trở về nước. Và phải chăng lối sống thực dụng ở trời tây đã khiến cho các cô gái ít có tính chung thủy nên thành bạn thân của anh phải... về nguồn ... tìm vợ?

Duy hớp một ngụm trà nóng ấm. Anh trầm giọng:

– Trong trường hợp này, mình không thể lý giải nổi là tại sao mình lại phải lòng Phước Dung. Phải chăng là ba mẹ của mình rất hiểu mình, thành thử Phước Dung đúng là cô gái mà mình đang tìm kiếm. Một cô gái dịu dàng và hiền lành. Ở Phước Dung mình có thể tin vào sự chung thủy, không sợ bị phản bội.

Nguyễn gật đầu:

– Với người con gái, mình ghét nhất là sự dễ dãi.

Duy giọng chân thành.

– Cô gái đang làm cho quả tim chai lỳ của cậu rung động, đó là một cô gái có cá tính. Dễ thương và ngây thơ. Muốn đi vào quả tim băng bình của cô,

không phải là chuyện dễ đâu.

Nguyễn cười nhẹ:

– Mình cũng nghĩ như vậy.

Duy rút thuốc ra cài trên môi. Anh nói chậm rãi:

– Mình và Phước Dung có thể xúc tiến hôn nhân trong năm nay thôi.

Bật quẹt cho Duy, Nguyễn mỉm cười thật vui.

– Chúc mừng cho cậu:

Duy cảm động:

– Cảm ơn cậu. Mình rất muốn cậu sớm tìm được tình yêu của mình. Nhớ điện thoại cho mình biết tin. Biết đâu hai đứa mình sẽ cùng vui một lượt thì sao, như đã từng đùa với nhau từ thời sinh viên, rằng sẽ tổ chức đám cưới cùng một ngày.

Nguyễn ngồi hơi ngã người trên ghế. Trăng khuất sau đám mây trắng đang trôi bồng bềnh. Anh nghĩ đến Ngưng Mỹ, lòng thấy dửng dưng.

Ngưng Mỹ vẫn còn rất yêu anh. Anh thừa biết điều đó. Nhưng với cô, trái tim anh đã nguội lạnh. Tình yêu của một thời vụng dại. Cô đã phản bội anh. Chính điều đó đã làm cho anh đau khổ trong một thời gian dài.

Tội nghiệp cho những anh chàng si tình như anh. Tình đầu như một kỷ niệm đẹp. Người ta không chết vì kỷ niệm bao giờ. Kỷ niệm chỉ là để hoài nhớ.

Anh đốt thêm một điếu thuốc khác, ngồi nghe Duy nhắc lại những kỷ niệm của một thời xa xưa. Thời sinh viên.

Chỉ với một khoảng đất nhỏ sau nhà nhưng Linh Đan vẫn có thể làm sạch cỏ và trồng hoa tỉ mỉ. Những bông hoa hiên lành và dễ thương ấy nằm cạnh cửa sổ phòng của cô. Căn nhà mới không có hành lang dài, không có những bức tranh đắt giá. Không có trang trí nội thất cao cấp. Không có cả những vật dụng xa xỉ đắt tiền. Nhưng Linh Đan và Tùng đã yêu căn nhà này và cảm thấy càng gắn bó với nó hơn.

Linh Đan chống tay lên cửa sổ. Đó là thói quen của cô mà Đỗ Quang rất thích. Tùng ló đầu vào phòng, giọng ra chiều bí mật:

– Có một anh chàng rất bảnh đang tìm chị.

Đã quen với những cái đuôi xa lạ thường quấy rầy mình nên Linh Đan gắt khễ:

– Chán ghê, cứ nói là không có chị ở nhà có được không vậy?

Tùng lắc đầu:

– Em có nói mà anh ta không tin. Thật chí là anh ta còn chứng minh là chị đang ở nhà đến... một trăm phần trăm.

Linh Đan nhăn mặt:

– Cái gì mà có phần trăm trong đó nữa hả?

Tùng cười khoái chí nhìn chị.

– Anh chàng này có vẻ hấp với em. Cách nói chuyện rất ấn tượng và thông minh. Đó có lẽ là người đàn ông thích hợp với chị. Một trăm phần trăm vì căn cứ vào chiếc xe đạp của chị đang dựng trong vườn.

Linh Đan trề môi:

– Hắn đã hỏi lộ em kia à. Sao em lại mất công quảng cáo cho hắn vậy?

Tùng cười cười:

– Tại em thích. Nói chị Hai đừng buồn, em đâu có thích anh Đỗ Quang đâu.

Lý do... thì em chưa rõ.

Linh Đan rùn vai:

– Chị cũng đâu có quan tâm đến chuyện em ghét hay thích Đỗ Quang đâu.

Tùng giọng tò mò:

– Có phải chị cũng xem anh Đỗ Quang như bạn bè không?

Linh Đan phì cười:

– Em định điều tra chị à, không dễ đâu cậu ơi. Còn lâu tôi mới trả lời cho cậu những câu hỏi như vậy.

Tùng có vẻ rành rọt:

– Nói chơi vậy thôi, chứ em nghĩ là anh Đỗ Quang không thể là người mà chị yêu đâu. Có cái gì đó không ổn.

Linh Đan khẽ nheo mắt:

– Sao hôm nay em có vẻ.. như một nhà tâm lý học vậy? Đừng đem chị ra nghiên cứu nha. Tội nghiệp lắm à.

Tùng cười xoà. Cậu tiếp tục gãi đầu:

– Chị ra tiếp khách đi chứ.

Linh Đan lắc đầu:

– Chị đã nói rồi. Chị không quen ai cả. Không tiếp.

Tùng so vai:

– Nhưng em đã hứa là sẽ mời được chị mà.

Linh Đan phẩy tay:

– Vậy thì em cứ đi ra mà tiếp chuyện với họ đi, chị không thay đổi ý kiến đâu.

Tùng tỉnh bơ phán:

– Người ta đâu có thích gặp em đâu.

Linh Đan quát khẽ:

– Vậy thì mặc kệ em với họ. Cứ đứng đó mặc cả hoài. Em làm chị giận rồi đó.

Tùng le lưỡi chuồn êm. Linh Đan hơi chồm người ra cửa sổ. Cô nhớ lại cuộc nói chuyện giữa cô và Đỗ Quang tối hôm ở nhà Thiên Trang về. Đỗ Quang làm cho cô hết sức bức mình khi nghi ngờ cô vào thư viện là do Nguyễn mời gọi. Sự nghi ngờ giết chết tình yêu. Mà cô có yêu Đỗ Quang không nhỉ?

Tùng lại thò đầu vào, cậu cười cười câu tài:

– Chị Hai à, anh Nguyễn đang ngồi đợi chị ở trong phòng khách đó. Anh ấy nói rằng, cứ nói tên của anh ra với chị, chị sẽ... phóng ra ngay thôi.

Linh Đan kêu lên:

– Cái gì? Ai?

Tùng vẻ mặt đầy hí hửng:

– Thì anh Nguyễn. Hoá ra anh Nguyễn là bạn thân của anh Duy.

Linh Đan cười nhạt. Có một điều rất quan trọng mà Nguyễn không dám nói với Tùng, đó là anh ta là cháu của bà Như Hoa, người phá tan gia đình của cô.

Nghĩ vậy nhưng Linh Đan vẫn hỏi:

– Nguyễn còn hỏi gì nữa không?

Tùng lắc đầu:

– Không.

Linh Đan nhún vai. Vậy đó, lẽ ra thì anh ta đừng bao giờ đến đây. Cũng may cho Nguyễn là hôm nay không có mẹ cô ở nhà, nếu không thì chẳng ai biết được là mẹ cô sẽ nguyên rủa những ngi khi biết được Nguyễn là ai.

Nguyễn đến đây có chuyện gì vậy? Linh Đan cũng không thể nào đoán ra.

Cô lẳng lặng nói với Tùng:

– Ra nói như thế này, chờ chị tôi một chút.

Một chút để cho Linh Đan... soi gương và chải sơ lại tóc. Đó là phép lịch sự tối thiểu chứ không phải vì cô muốn làm dáng với Nguyễn. Cô ghét Nguyễn lắm kia mà. Cảm thấy hài lòng khi trong gương không phải là một cô gái xấu tệ, Linh Đan buông chiếc lược xuống.

Nguyễn đang ngồi đợi cô trong phòng khách. Anh đang chăm chú nhìn mãi một cô bé cắt tóc ngắn theo kiểu búp bê. Ảnh của Linh Đan lúc cô còn nhỏ, khoảng đầu mười tuổi. Đôi mắt rất to và sáng của cô bé làm cho anh rất thích. Nó gợi cho anh một điều gì đó thật là tốt đẹp, thánh thiện. Thật khó lòng rời mắt khỏi bức ảnh, nhất là ảnh của cô.

Linh Đan cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Cô nói giọng giận dữ:

– Anh đến đây để làm gì vậy? Tôi đâu có quen biết với anh đâu.

Nguyễn trầm giọng:

– Linh Đan quên là chúng ta đã gặp nhau ít nhất là ba lần rồi sao. Lần nào cũng đặc biệt và khó quên.

Linh Đan mai mỉa:

– Và anh đến để giới thiệu cho tôi biết sự đặc biệt đó à. Cảm ơn nhen.

Nghiêng người về phía cô, Nguyễn mỉm cười:

– Linh Đan ghét tôi đến cỡ nào:

Cô mím môi lại. Giọng của Nguyễn trầm và ấm. Đừng có hòng. Cô không phải là một con bé dễ bị người khác mê hoặc đâu. Cho dù từ đôi mắt của Nguyễn là những tia nhìn ấm áp đến nao lòng.

Cô hát cảm lên:

– Tôi không có nhiều thời gian nói chuyện với ông đâu.

Nguyễn nhướn mày, vẻ mặt đầy khiêu khích:

– Không có nhiều, có nghĩa là có thể... ít, phải không hả Linh Đan?

Cô hầm hè:

– Một giây cũng không. Chỗ ở của dì cháu anh là ngôi biệt thự cướp được của người khác chứ không phải ở ngôi nhà nhỏ xíu này, hiểu chưa?

Nguyễn hơi mỉm cười, anh chìa ra một cuốn an-bum nhỏ trước mặt của cô và trầm giọng:

– Linh Đan đã để quên tập ảnh này ở trong phòng ngủ của Linh Đan. Tôi nhặt được nó đã lâu. Định gửi trả lại nhưng nay mới có dịp.

Cô giật mạnh cuốn an-bum. Cô đã nhớ ra rồi. Hôm dọn nhà, nó nằm trong một ngăn kéo của một chiếc tủ nhỏ cũ kỹ. Mẹ không muốn chở cái tủ ấy về nơi ở mới thành thử nó vẫn còn sót lại trong căn nhà cũ.

Vẻ mặt vẫn lạnh lùng, Linh Đan lý sự

– Tại sao anh lại không đưa cho Tùng mà phải gọi tôi ra đây chi vậy?

Nguyễn so vai:

– Vì đó là tập ảnh của Linh Đan mà.

Cô khẽ nheo mắt lại. Có lẽ Nguyễn đang tìm cách tán tỉnh cô. Áo tưởng. Cô rất là ghét anh.

Giọng của cô nhạt nhẽo:

– Cảm ơn. Anh còn gì để nói nữa không?

Nguyễn nhìn thẳng vào đôi mắt buống bình của Linh Đan. Anh bỗng dưng phán:

– Những điều tôi muốn nói với Linh Đan có lẽ bây giờ không thích hợp cho lắm. Một ngày nào đó tôi sẽ nói với em.

Linh Đan bỗng nghiêm nét mặt lại:

– Anh có thể ra về được rồi đấy.

Nguyễn vẫn không rời mắt khỏi cô. Anh trầm giọng:

– Nếu tôi không về?

Linh Đan nhếch môi:

– Về mặt nào đó, anh có vẻ giống như bà dì của anh, về sự... bất chấp. Phải nói với anh như thế nào để cho anh hiểu rằng từ nay anh không được quyền quấy rầy sự yên tĩnh của tôi. Không được đến đây.

Nguyễn nhếch môi cười buồn. Anh quay gót bước ra khỏi cửa nhà của cô.

Ngang qua cổng, anh gặp Tùng đang đứng nói chuyện với mấy người bạn của cậu ta. Tùng mỉm cười chào anh. Cậu thật là hiếu khách:

– Hôm nào anh đến chơi nữa nghen...

Duy hắng giọng nói với Vĩnh Hội

– Tôi gọi điện thoại cho Nguyễn mấy lần rồi nhưng vẫn không có người cầm máy

Thiên Trang tỏ vẻ sốt ruột:

– Anh Nguyễn có nói với anh là sẽ tham gia đi chơi không mà chờ.

Duy nhún vai:

– Nguyễn không thích đi, nhưng anh lại muốn Nguyễn cùng đi chơi chung với chúng ta. Hôm đó Nguyễn đang lưỡng lự, chưa quyết định.

Phi Yến liếc xéo Linh Đan và dài giọng:

– Không chừng anh Nguyễn bức mình vì ai đó có tình ý với anh nên không đi cũng nên.

Đỗ Quang cố dụ giọng:

– Nguyễn không đi thì thôi, chẳng lẽ chúng ta lại mất thì giờ chờ đợi một người mà chúng ta không chắc là họ có đi hay không à?

Thiên Trang dẫu môi lên:

– Nhưng mà có anh Nguyễn tham gia, anh Duy mới hào hứng với cuộc đi chơi. Mình chờ thêm một lát nữa vậy.

Phước Dung ngáy yêu Duy. Những người đàn ông thật là kỳ lạ. Họ cũng có những quan tâm đặc biệt đến bạn bè, ngoài người yêu.

Phi Yến vừa nhìn vào chiếc gương nhỏ tô lại son môi vừa lên tiếng:

– Cứ chờ anh Nguyễn đi. Không thôi thì biểu quyết. Lấy ý kiến đa số.

Thiên Trang lập tức hưởng ứng:

– Đúng rồi. Lấy ý kiến nha. Cho công bằng.

Đỗ Quang đỏ bừng mặt khi ngoài anh và Linh Đan đưa tay phản đối chuyện chờ Nguyễn, chẳng có ai nữa.

Thiên Trang cười lý lắc:

– Thiếu số phục tùng đa số.

Duy búng ngón tay:

– Các bạn cứ tin mình đi. Chỉ cần các bạn cho mình thêm khoảng mười phút nữa, mình ráng liên lạc với Nguyễn là sẽ thuyết phục được Nguyễn liền.

Đỗ Quang giọng khó chịu:

– Chờ đợi như thế này thì hơi mất hứng.

Phi Yến đảo đũa:

– Này cho Phi Yến hỏi một câu nha. Liệu thời nay có nhiều Othello thời đại không hả?

Vĩnh Hội cũng bông đùa:

– Làm gì mà có chuyện đó. Bọn đàn ông các anh chẳng bao giờ thêm ghen đâu. Ghen là bệnh của các bà mà thôi.

Phi Yến khúc khích.

– Không dám đâu.

Duy lại bấm máy điện thoại di động. Gương mặt của anh bỗng dung tươi hẳn lên. Anh phấn chấn tuyên bố:

– Được rồi, đã liên lạc xong với hấn ta rồi, và anh đã thuyết phục được hấn rồi.

Phi Yến cười vui vẻ:

– Thấy chưa, mình tin là Nguyễn có thần giao cách cảm mà. Có mình ở đây, nhất định là Nguyễn phải đến mà thôi.

Thiên Trang lấp lửng:

– Ai xưng phong ngồi xe anh Nguyễn. Nếu không mình ngồi à nhe.

Duy cốc lên đầu của em gái:

– Gì mà xưng phong, em làm như bạn của anh mất giá lắm.

Thiên Trang rùn vai:

– Không, ý của em là anh Nguyễn sẽ chở ai?

Vừa nói cô vừa nghịch ngợm nhìn qua Linh Đan và Đỗ Quang. Nếu bây giờ Linh Đan... vô tình ngồi lên xe của Nguyễn thì sao nhỉ? Chiến tranh sẽ nổ ra. Tung bừng và đầy khói lửa.

Trước đây Thiên Trang mặc nhiên công nhận sự đeo đuổi của Đỗ Quang với bạn cô, chỉ vì Đỗ Quang là bạn của Vĩnh Hội. Cô bơi lội trong hạnh phúc của mình và không quan tâm nhiều đến tính cách của Đỗ Quang. Nhưng dạo

sau này, Thiên Trang mới có nhiều dịp hiểu rõ hơn về Đỗ Quang. Càng ngày cô càng thất vọng. Từ sự ghen tuông phi lý cho đến những cái nhếch mép có vẻ.... tiểu nhân quá. Vì vậy mà Thiên Trang cố tình trêu chọc Đỗ Quang để có dịp kiểm tra lại cách xử sự của anh.

Nguyễn đến rồi. Chiếc quần Jean thật bụi và chiếc áo pull màu mận chín. Mái tóc bông thật nghệ sĩ của anh bị gió làm giạt đi. Nhìn rất lãng tử. Anh chống chân xuống đất, giọng vui vẻ:

– Xin chào, chúng ta lên đường chứ.

Phi Yến đeo xách tay lên vai, cô nũng nịu.

– Anh chở Phi Yến nha.

Nguyễn lịch sự:

– Sẵn sàng.

Duy vỗ vai Nguyễn thân mật:

– Cảm ơn mày đã đến.

Phi Yến quay sang nhìn Linh Đan môi nở một nụ cười đắc thắng. Cô không còn sợ Linh Đan làm xao xuyến tim Nguyễn khi bên cạnh Linh Đan còn có một con kỳ đà. Đỗ Quang mặt chau quạu. Không phải là vì nắng.

Thấy Phi Yến vẫn đứng ngây người ra, Nguyễn khẽ nhắc:

– Sao vậy? Lên xe đi chứ.

Phi Yến lật đật nhảy lên xe, cô phân bua.

– Tại hôm nay anh Nguyễn nhìn thật là lạ. Bụi bụi hết chỗ chê luôn.

Nguyễn đùa:

– Tôi đâu có nhuộm tóc.

Phi Yến đập nhẹ lên tay anh:

– Ghét ghê, lại chọc quê em nữa rồi. Anh thấy em nhuộm tóc thế này có đẹp không?

Nguyễn ậm ừ:

– Chắc là đẹp

Phi Yến ngúng nguẩy:

– Tại sao lại không.. rất đẹp mà lại là “có thể” đẹp.

Nguyễn cười:

– Vì tôi theo thuyết tương đối.

Phi Yến nũng nịu:

– Nói chuyện với anh chán thấy mờ.

Nguyễn háng giọng:

– Vậy thì thôi.

Phi Yến cong cớn:

– Mỗi bây giờ người ta không nhuộm tóc một màu. Như Phi Yến chẳng hạn. Anh thấy không. Vừa nâu vừa vàng. Một chút nâu để làm nền cho màu vàng. Toàn bộ mái tóc vàng rực óng ả dưới ánh nắng mặt trời. Rất dữ dội.

Nguyễn khẽ rùng mình. Chỉ mới tưởng tượng cảnh Phi Yến với mái tóc vàng rực bám theo anh suốt cuộc hành trình. Nguyễn thấy Duy-thằng bạn của anh thật là ác mà. Anh chẳng còn có cơ hội nào để chờ ai ngoài cô gái có mái tóc quái dị này hết. Thiên hạ đi từng cặp với nhau. Đương nhiên anh phải chờ Phi Yến là cái chắc rồi.

Linh Đan lúc này đã nhìn anh bằng đôi mắt lạnh lẽo như nước đá. Sao cô thù dai quá nhỉ. Có lẽ với cô, tất cả mọi người trên thế giới đều đáng yêu... ngoại trừ anh.

Lẽ ra Nguyễn không tham gia vào cuộc đi chơi này. Dù Duy là bạn thân của anh. Nhưng Duy không phải là nguyên nhân để anh thay đổi ý kiến. Anh hiểu mình hơn ai hết. Linh Đan. Đó là một cái tên không dễ lãng quên. Nhớ đến quay quắt.

Phi Yến mặc một chiếc quần bó màu da và chiếc áo màu xanh két. Cô véo von hỏi Nguyễn:

– Anh thấy Phi Yến có giống cô đào Emily Quatson của Hollyquood không?

Nguyễn phì cười:

– Tôi đâu có biết cô đó là ai đâu.

Phi Yến làm bầm:

– Chán anh ghê. Đó là cô đào ăn mặc hết chỗ chê. Kiểu mà Phi Yến đang mặc là bất chước cô ta đó. Phi Yến mặc như vậy là vì nhìn thấy áp phích in hình của cô ta đang mặc bộ đồ này và lướt sóng. Một hình ảnh cực kỳ đầy ấn tượng. Mấy đứa bạn của Phi Yến nói Phi Yến có gen của một minh tinh màn bạc. Anh thấy có đúng không.

Nguyễn nhún vai. Anh muốn phát sốt lên với thời trang kinh dị của cô.

Không chừng nhãn quang của cô cần phải xét lại. Bộ đồ cô đang mặc trên người làm anh kinh hãi quá chừng. Nó sẽ rất là đẹp vào mùa thu hay là mùa đông. Nhưng trời ạ, bây giờ đang là mùa hè mà.

Có lẽ là cô nhóc Linh Đan đang cười khoái trá khi thấy anh chở... mùa hè của Châu Phi sau lưng. Rực lửa. Nhà thơ Đỗ Trung Quân đang ở đâu?

Phi Yến thúc nhẹ vào lưng Nguyễn, cô nhõng nhẽo:

– Sao này giờ anh không nói gì hết trơn vậy?

Nguyễn chọc què:

– Này giờ cô đâu có cho tôi thì giờ... để nói đâu.

Phi Yến đá đót:

– Anh không được ăn hiếp Phi Yến à nha. Mà anh sắm chiếc xe mô tô này lâu chưa vậy?

Nguyễn cười:

– Hai năm rồi.

Phi Yến sôi nổi:

– Cao to như là anh và bụi như anh thì đi chiếc xe mô tô này mới hợp. Chỉ tiếc là anh... chưa đồng điệu với Phi Yến. Nói chuyện mà cứ đá nhau. Lẽ ra

anh và Phi Yến phải yêu nhau mới đúng.

Nguyễn bật cười. Anh không nghĩ là Phi Yến có thể nói chuyện về tình cảm một cách tỉnh rụi như là vậy. Hệt như người ta đang bàn về thời tiết, khi thấy mưa, thấy nắng.

Phi Yến tì cằm vào vai của Nguyễn:

– Sao mà anh lại cười chứ?

Nguyễn lạng xe tránh cái ổ gà trước mặt. Anh hắng giọng:

– Cô đã yêu nhiều chưa?

Phi Yến tắc lưỡi:

– Em hãy còn nhớ là hồi còn học ở cấp ba, em đã bỏ rơi một anh chàng vì anh ta chở em trên chiếc Yamaha xuống cấp. Sau đó thì.. em không còn bận tâm là đã bỏ rơi bao nhiêu anh chàng nữa.

Lại cười, Nguyễn bắt bẻ:

– Chiếc xe thì có liên quan gì đến tình yêu chứ?

Phi Yến lý sự:

– Đó là nhân tố quyết định chứ không phải là chuyện đùa đâu. Hồi thử anh nha, nếu một cô gái mặc một chiếc sườn xám Thượng hải sang trọng hết chỗ chê nhưng anh chàng của cô nàng lại đeo cô nàng trên chiếc xe đạp... thỏ mọ thì còn gì để nói nữa. Cả một thành phố đầy người sẽ nhìn cô gái như một quái vật khi cô ta cùng anh chàng điều hành trên đường. Một chiếc Crystal vẫn hơn chứ.

Nguyễn so vai:

– Thì cô ta đừng nên mặc chiếc áo không phù hợp với hoàn cảnh của mình. Chiếc xe chỉ là phương tiện mà thôi.

Phi Yến vẫn dài giọng:

– Không dám đâu. Nếu mà anh không tin, cứ đi chiếc xe đạp cà tàng coi, các cô em sẽ... bái bai anh ngay đấy.

Nguyễn cười thành tiếng. Nếu quả tình thật đúng như vậy thì bây giờ anh sẵn sàng Đi xe đạp để thoát khỏi Phi Yến. Thật chẳng có chút thú vị gì để làm tài xế cho cô và bị tra tấn bởi những câu chuyện rất ư là lằng xẹt. Đỗ Quang lái chiếc Crystal vượt qua mặt của Nguyễn. Dù rất nhanh nhưng Nguyễn vẫn thấy được Đỗ Quang quay đầu sang phía của anh, môi nhếch lên đầy thâm hiểm.

Vĩnh Hội nhìn theo chiếc Crystal của Đỗ Quang, anh nói với Thiên Trang:

– Hình như là Linh Đan không được vui.

Thiên Trang thở dài:

– Nó còn đang buồn về chuyện của gia đình nó. Vì vậy em cố tình kéo nó vào những cuộc vui chơi như vậy, may ra nó mới có thể quên.

Vĩnh Hội im lặng suy nghĩ. Biết đâu Linh Đan buồn về chuyện khác thì sao. Đỗ Quang là bạn của anh. Anh biết Đỗ Quang yêu Linh Đan. Nhưng theo cảm nhận của anh thì tình cảm của Linh Đan đối với Đỗ Quang có một cái gì đó rất chông chênh và khó lý giải. Mà thôi. Nói ra điều này thì không khéo lại làm cho Thiên Trang cho anh là khéo vẽ vờ.

Bốn chiếc xe chạy ra xa lộ. Qua khỏi cầu, chiếc xe của Nguyễn bứt khỏi những chiếc xe khác. Linh Đan mím môi lại. Cuộc đi chơi này có thêm Nguyễn làm cô cảm thấy mất vui. Ban đầu khi nghe Nguyễn không có đi nên cô đồng ý với Thiên Trang là sẽ tham gia đi picnic. Ai dè Duy lại gọi điện thoại cho Nguyễn và hấn lại thay đổi ý kiến, nhận lời.

Chiếc xe của Duy chạy song song với Đỗ Quang. Giọng Duy vui vẻ:

– Đã lâu lắm rồi, mình mới có được cuộc đi chơi như vậy.

Đỗ Quang gượng gạo gật đầu:

– Bây giờ thiên hạ có xu hướng về ngoại ô hóng mát.

Linh Đan mỉm cười với Phước Dung. Cô thầm công nhận là ba mẹ của Thiên Trang rất có lý khi chọn Phước Dung cho Duy. Vẻ đẹp mềm mại của

cô gái dễ làm cho người khác có cảm tình liền.

Thấy Đỗ Quang tăng tốc độ, Linh Đan khẽ kêu lên:

– Anh chạy xe nhanh quá vậy.

Đỗ Quang giọng âu yếm:

– Linh Đan sợ tốc độ sao?

– Sợ chứ. Linh Đan không thích ai đùa giỡn với tốc độ đâu. Chỉ thấy nguy hiểm mà thôi.

Đỗ Quang mỉm cười:

– Nhưng không ghét anh, phải không?

Cô phụng phịu dẫu môi. Chiếc xe của Nguyễn mất hút cuối con đường.

Chiếc áo màu xanh két của Phi Yến rục rở dưới ánh nắng mặt trời chói chang. Một nỗi buồn vô cớ nào đó đang len nhẹ vào lòng cô.

Thủ Đức. Những chiếc xe chạy vào trong thị trấn, vòng qua một con đường rợp bóng cây. Vĩnh Hội lái xe chạy trước. Anh dừng trước một cánh cổng trang trí thật hoa mỹ hai chữ: Thiên Du.

Thiên Trang cùng Linh Đan, Phi Yến và Phước Dung đi vào trong một khu vườn rộng mênh mông. Những tàn cây nghiêng bóng.

Duy cầm theo máy ảnh. Anh chọn những góc độ thật độc đáo và bấm máy chụp cho các cô gái. Phi Yến nhõng nhẽo với Nguyễn:

– Anh chụp với Phi Yến một tấm nha. Để làm kỷ niệm

Nguyễn nữa đùa nữa thật:

– Tôi chúa ghét chụp ảnh. Cũng như rất ghét kỷ niệm.

Phi Yến kêu lên:

– Sao mà kỳ vậy? Lỡ mai một anh làm chú rể thì sao? Phải chụp hình chung với cô dâu chứ? Ghét gì mà kỳ cục thế?

Duy lại xen vào:

– Thăng bạn của anh kỳ lắm. Tới chừng đó chưa chắc là nó chịu để cho

người ta chụp ảnh với cô dâu. Không chừng như vậy mà hay, tiết kiệm được một khoản tiền trong ngày cưới.

Vĩnh Hội cười phụ hoạ:

– Đàn ông tụi anh không bao giờ thích chụp ảnh như các cô dâu. Chỉ có con gái mới rắc rối. Nếu không có Phước Dung thì chưa chắc là anh Duy đã lách kích mang máy ảnh đi theo.

Thiên Trang liếc xéo Vĩnh Hội rồi lườm anh một cái dài cả chục cây số làm tất cả mọi người phá lên cười vui vẻ.

Họ đi qua những chiếc bàn thấp bằng đá đặt rải rác dưới những tàn cây. Vài ba du khách đang chụp hình bên một ngọn đồi nhỏ.

Vòng qua ngọn đồi là một hồ nước trong veo, ở đây du khách đông hơn với những bộ bàn ghế nhỏ, ghế vải đặt dọc theo ven hồ.

Quán cà phê lộ thiên có nhiều người đang ngồi. Vĩnh Hội quảng cáo:

– Chúng ta hãy vào đây đi. Cà phê ở đây còn đậm đà và ngon hơn cả cà phê ở Ban Mê Thuộc cơ đấy.

Giọng Thiên Trang ghen tuông:

– Anh đến đây mấy lần rồi mà sao có vẻ rành vậy?

Vĩnh Hội cười cầu tài:

– Thì anh cũng nghe thiên hạ quảng cáo nên sao y bản chính lại mà thôi.

Anh mới ghé đến đây lần đầu cũng như em mà.

Phi Yến triết lý:

– Đừng nên tin đàn ông. Họ có cả một kho tàng bí mật mà không một người đàn bà nào khám phá hết.

Duy cười lớn:

– Sao các cô lại nghi ngờ chúng tôi vậy. Đúng là sự đa nghi chỉ có ở đàn bà mà thôi.

Phước Dung cười hiền:

– Có em ở trong đó không vậy?

Duy nhướn mày điều cợt:

– Dĩ nhiên là không loại trừ cả em. Em cũng hay tra vấn anh đủ chuyện trên đời mà.

Phước Dung ngáy yêu Duy, trong tiếng cười vui của mọi người. Trên bàn, những chiếc phin cà phê đang nhỏ giọt. Lúc này do mọi người ủa vào lộn xộn, không biết vô tình hầy hữu ý, Nguyễn lại ngồi cạnh Linh Đan. Vẻ mặt trầm tĩnh của Nguyễn không thể để cho người khác đoán được là anh đang nghĩ gì.

Phi Yến ngồi đối diện hai người. Cô cười độc địa và liếc mắt về phía của Đỗ Quang. Đỗ Quang không phải là đối thủ của Nguyễn. Từ phong thái đến tư cách. Cô thừa biết là Đỗ Quang đang ghen. Một sự ghen tuông phi lý vì cô biết là Linh Đan chưa từng hứa hẹn gì với Đỗ Quang cả. Nhưng Đỗ Quang là vật chướng mắt cô đang cần lúc này. Cô yêu Nguyễn, Nguyễn phải là của cô. Nguyễn khuấy nhẹ đường vào ly nước cho Linh Đan nhưng cô đã kéo ly cà phê về phía mình một cách dứt khoát, giọng lạnh lẽo:

– Cứ để mặc tôi.

Ly cà phê đắng ngắt. Trước đây chưa bao giờ Linh Đan có cảm giác như vậy cả. Cô thầm nguyện rửa Nguyễn. Anh đã làm cho cuộc chơi của cô mất vui rồi.

Mọi người đứng dậy và tản dần ra theo hướng khác nhau. Đỗ Quang và Linh Đan đi đến một gò đất nhỏ. Một khung cảnh đẹp và nên thơ hiện ra trước mặt họ:

Đỗ Quang hỏi khẽ Linh Đan:

– Linh Đan có thích bông sứ không? Anh hái cho.

Cô nhỏ nhẹ:

– Anh hái cho Linh Đan một chùm đi.

Đỗ Quang sốt sắng làm theo lời yêu cầu của Linh Đan. Cô đưa tay đón lấy chùm bông sứ trắng và hít nhẹ nhẹ hương sứ ngát thơm.

Đỗ Quang âu yếm nhìn cô. Rất sợ những khoảng khắc như vậy nên Linh Đan chậm rãi bước về hồ để mặc cho Đỗ Quang ngẩn ngơ.

Chợt Linh Đan khựng lại, Phi Yến đang nững nịu đi sát Nguyễn và khoác tay anh rất là tình tứ. Định quay lại nhưng không kịp, Phi Yến xoay người lại nhìn Linh Đan, giọng khiêu khích:

– Nãy giờ bỏ và Đỗ Quang đi đâu vậy, làm cho mọi người đi tìm nhưng không gặp. Hai người tình tự chỗ nào mà kín ghê.

Biết là Phi Yến cố tình cà khía mình, Linh Đan thân nhiên trả lời:

– Mình đi hái hoa sứ.

Phi Yến cười cười:

– Vậy à. Nơi đây là thiên đường cho những đôi tình nhân. Đi hái hoa sứ làm gì cho mất công. Mà bao giờ bỏ và Đỗ Quang cho mình ăn tiệc mừng đây.

Linh Đan mím chặt môi lại:

– Nguyễn im lặng. Anh nhìn vào đôi mắt buồn buồn của Linh Đan rồi tự hỏi, tại sao anh lại quan tâm đến cô nhiều như vậy? Lẽ ra thì sau những lời nói nặng nề của cô, anh không nên gặp lại cô. Từ chối cuộc đi chơi này vì không muốn gặp cô. Vậy ma lực này đã khiến cho anh nhận lời Duy khi bạn anh gọi phone thuyết phục anh. Lại cũng vì cô chẳng? Cô là một cô gái kiêu sa, trái tim lạnh như băng. Lẽ ra thì anh không nên nuôi nhiều ảo vọng như vậy mới phải.

Linh Đan định bỏ đi nơi khác nhưng Phi Yến đã giữ cô lại, giọng vờ thân mật:

– Anh Đỗ Quang đâu rồi?

Linh Đan trầm giọng:

– Bên cạnh hồ.

Phi Yến dạy khôn:

– Đỗ Quang là anh chàng Ô-ten-lô thời đại, bỏ đừng để cho anh ấy hiểu lầm. Cũng đừng để phải thành một Desdémone của Shakespeare.

Linh Đan cau mặt lại:

– Đỗ Quang và mình chẳng là gì cả.

Phi Yến kêu lớn lên rất kịch:

– Chết. Sao bỏ lại tàn nhẫn đến thế. Bỏ và Đỗ Quang yêu nhau đã lâu, ai mà chẳng biết.

Linh Đan nheo mắt nhìn Phi Yến. Vì sao Phi Yến cố tình gán ghép cho cô như vậy, cô đã hiểu ra rồi. Nguyễn chẳng là gì với cô cả.

Nguyễn nhún vai quay mặt đi với vẻ bất lực. Anh không thích kiểu của Phi Yến kiếm chuyện với Linh Đan như vậy. Chưa kịp nói gì thì Phi Yến đã nắm vội lấy cánh tay của anh, giọng tình tứ:

– Mình đi đến đằng kia nha anh.

Linh Đan vò chiếc lá bách diệp ở trong tay. Buồn. Cô khe khẽ thở dài....

Một Khoảng Trời Yêu Thương

Tập 2

Buông đĩa xuống, bà Thư thở ra:

– Chả, ngon quá. Lâu rồi chị mới lại ăn một bữa cơm ngon như vậy đây.

Bà Nhã cười buồn:

– Chị động viên em nên mới nói như vậy chứ cơm rau mà ngon cái nổi gì.

Nhìn sang Linh Đan, bà Thư giải thích:

– Đã lâu rồi dì mới có dịp ăn lại cà pháo. Cà muối mua ở chợ làm sao mà ngon bằng cà do mẹ con tự làm. Nhớ lúc trước, bà ngoại của con thường khen mẹ con về tài nội trợ. Dì không giỏi bằng mẹ của con. So với mẹ con thì dì sướng hơn nhiều. Là chị cả nhưng hay đùn việc cho em út.

Linh Đan ngây thơ hỏi:

– Mà có thật là dì thấy cơm hôm nay ngon không hả?

Bà Thư có vẻ giận:

– Dữ không, hết mẹ rồi đến con. Bộ con không thấy là dì ăn đến bốn bát liền không kịp thở sao! Con hỏi vậy cứ như là dì hay đãi đưa đầu miệng.

Linh Đan bối rối:

– Con xin lỗi. Tại con... không thấy ngon như dì

Bà Thư dịu giọng:

– Con không thấy ngon thì cũng đúng thôi. Chỉ có mấy người lớn tuổi như dì và mẹ của con mới thích ăn dưa, ăn cà. Vì lạ miệng nên dì thấy ngon.

Chợt bà Nhã đánh thượt thở dài:

– Cũng như người ta ăn cơm lâu ngày đâm ra thèm... ăn phở vậy.

Bầu không khí trong phòng trở nên lạnh hắt sau câu nói của bà Nhã. Linh Đan biết mẹ đang nhớ đến chuyện của ba cô. Từ hôm hai người cãi nhau một trận lớn đến bây giờ, ba cô thường ăn cơm riêng và thường về nhà rất muộn.

Bà Thư nói lảng sang chuyện khác:

– Dữ không. Thằng Tùng và thằng Phúc không biết sao mà đi xem đá banh đến giờ này cũng chưa chịu về.

Linh Đan nhỏ nhẹ:

– Coi xong rồi còn chung độ nữa nên anh Phúc và Tùng chưa chịu về đâu.

Bà Thư kêu lên:

– Hả? Bọn nó còn bày đặt cá độ nữa hả?

Linh Đan cười nhẹ:

– Lúc này con nghe hai người độ nhau ăn hủ tiếu, có gì mà đi lại hoảng lên quá vậy?

Bà Thư nguýt dài:

– Tại bây không nói rõ làm cho di tưởng tui nó bày đặt cò bạc với người ta. Đứng dậy rời khỏi bàn, bà Nhã dặn dò:

– Dọn chén đĩa ra sau nhà đi Linh Đan.

Cô dạ nhỏ. Bưng mâm cơm ra sau bếp, Linh Đan bắt đầu dọn rửa mọi thứ. Đạo này cô cũng tháo vát ra trò. Nhà không còn thuê người làm nữa và Linh Đan đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống mới. Chỉ còn có mẹ là âm thầm đau khổ. Xong công việc nhà, mẹ cô thường đóng cửa phòng lại và ở trong đó đến hàng giờ. Bà rất ít khi đi ra ngoài, cứ như là tu tại gia.

Linh Đan rất thương mẹ nhưng không biết phải nên làm cách nào đây. Bà không phải là một đứa trẻ để nghe những lời khuyên răn của cô, đứa con của bà. Cô phải làm sao bây giờ?

Linh Đan xếp chén đĩa lên kệ. Cô rất gọn gàng. Nhà bếp tuy nhỏ nhưng lúc nào cũng sạch sẽ. Mẹ cô không hề phàn nàn điều gì về mọi chuyện sắp xếp trong nhà do cô làm.

Linh Đan dùng chai nước gội đầu để rửa tay. Cô cũng biết cách bảo vệ bàn tay đẹp của mình bằng cách dùng găng tay khi rửa chén.

Đi ngang phòng của bà Nhã, Linh Đan nghe tiếng của bà Thư nói rất giận dữ:

– Em không thể để cho Như Hoa lộng hành như vậy được.

Bà Nhã rầu rĩ thở dài:

– Đã từ lâu, em không còn xem anh Trịnh Phước là chồng nữa rồi. Anh ấy muốn làm gì thì làm.

Bà Thư kêu lên tức tối:

– Không thể như vậy được. Không lẽ sau tất cả những cố gắng mẹ làm cho em, em đành để trôi sông trôi biển. Sống là phải tranh đấu đến cùng.

Lại là tiếng của bà Nhã:

– Phải chi mẹ còn sống thì em đâu khổ sở đến như thế này.

Bà Thư hậm hực:

– Như Hoa là một đứa khôn khéo. Nó đã đánh trúng tâm lý của dượng Phước. Em đừng nên trách dượng ấy quá, đàn ông thường đa cảm và thật ra họ yếu đuối vô cùng.

Chợt bà Thư hăng giọng hỏi:

– Lâu nay em đã bao giờ đến nhà của Như Hoa chưa?

Bà Nhã thờ hất ra thật mạnh:

– Em không muốn đối mặt với nó

Bà Thư giận dữ:

– Em sợ nó à?

– Không phải. Nhưng em không muốn gặp con người đã phá hoại hạnh phúc của gia đình em.

Bà Thư tuyên bố:

– Phải cho nó một trận đòn mặt chứ. Hôm nào chị bảo thằng Phúc chở chị đi với em đến đó.

Bà Nhã giọng khô sở:

– Thôi chị à. Cũng chẳng giải quyết được chuyện gì đâu.

Bà Thư nói như hét lên:

– Không ăn được cũng đập đồ, nghe chưa.

Linh Đan căng tai lên để nghe ngóng thêm. Chỉ thấy mẹ cô thở dài sườn sượt. Cô hiểu mẹ cô cô đơn hơn ai hết. Bà là một người phụ nữ hiền lành.

Chuyện mà dì Thư đề nghị thì làm sao mà mẹ cô làm được.

Cô còn nghe thấy cả tiếng khóc của mẹ, tiếng bà Thư tỉ tê an ủi.

Thật lâu, Linh Đan chán nản bỏ đi ra trước công nhà. Buồn. Tại sao mà ba cô lại phản bội mẹ cô như vậy? Ông không nghĩ đến mẹ cô, còn cô và Tùng sẽ khổ sở như thế nào hay sao? Đạo này mẹ cô gầy và già hẳn đi. Giờ này ba cô vẫn chưa về. Hay là ba cô vẫn ở chỗ của bà Như Hoa?

Linh Đan thù người ra suy nghĩ. Mẹ cô có vẻ như muốn buông xuôi hết mọi chuyện. Như vậy rồi cuối cùng mọi thứ sẽ đi về đâu. Cô thấy trong thực tế có những gia đình chưa đến nỗi đi đến tan vỡ nhưng những người trong cuộc đã vì tự ái mà làm cho sự việc ngày càng tồi tệ hơn. Có lẽ mẹ cô cũng nằm trong trường hợp này. Ba cô không phải là một người đàn ông bạc bẽo, tàn nhẫn.

Tối nay, ba cô lại không ăn cơm nhà. Linh Đan mím môi suy nghĩ. Tại sao cô không lại thử tìm ba cô ở nhà của bà Như Hoa xem sao? Cô sẽ gặp bà ta và ba để kêu gọi ba quay về với mẹ. Nếu mẹ cô không dám đối diện với tình địch thì cô sẽ là người làm chuyện đó thay mẹ. Cô sẽ nói cho bà Như Hoa biết bà là một con người vô liêm sỉ. Bà đã phá tan hạnh phúc của người khác.

Linh Đan cầm chiếc chìa khoá xe trong tay. Cô gõ gõ cửa phòng của bà Nhã.

– Vào đi.

Tiếng của bà Nhã mệt mỏi. Dù bà không còn khóc nữa nhưng Linh Đan vẫn nhìn thấy đôi mắt của mẹ cô đỏ hoe.

Linh Đan nhỏ nhẹ:

– Xin phép dì và mẹ, con ra ngoài có chút việc.

Bà Nhã cau mày:

– Tối rồi con còn đi đâu vậy hả?

Linh Đan phụng phịu:

– Con đến nhà của Thiên Trang, lúc chiều con có hẹn với nó.

Bà Nhã hắng giọng:

– Con cần gì thì nhắn nó qua điện thoại được rồi. Con với nó gặp nhau hoài như vậy không chán sao?

Bà Thư mỉm cười:

– Tụi nhỏ bây giờ có giống như chị em mình hồi đó đâu. Muốn nhắn cái gì thì đã có điện thoại rồi, nhưng cứ thích lông bông ngoài đường.

Linh Đan nói dối thật là ngọt:

– Con muốn mượn Thiên Trang cuốn sách nhưng phải đến nhà nó để lấy, nó không thể mang đến cho con được.

Bà Nhã vẫn bắn khoăn:

– Con đợi tới mai không được hay sao?

Linh Đan lắc đầu nguây nguây:

– Con cần cho bài kiểm tra ngày mai.

Dù không hài lòng nhưng bà Nhã đành gật đầu, bà dặn dò:

– Nhớ về sớm, con gái không nên đi quá khuya nghe chưa.

Linh Đan dạ nhỏ. Ra khỏi phòng cô còn nghe loáng thoáng lời than vãn của mẹ cô.

– Thăng Tùng thì giờ này cũng chưa về. Riết một hồi thì nhà này cũng loạn luôn. Không hiểu con Linh Đan nói dối em như vậy để làm gì. Cái kiểu xin xỏ của nó không tự nhiên chút nào.

Linh Đan hết hồn. Cô đi nhanh ra cửa kéo sợ mẹ cô đổi ý. Đúng là mẹ cô thật là nhạy, biết ngay là cô nói dối. Có lẽ do cách nói của cô thiếu tự nhiên thật. Mà ít khi cô rời nhà vào giờ này. Thỉnh thoảng cô nhận lời đi chơi với Đỗ Quang thì cô cũng về nhà rất sớm. Vậy đừng nghĩ rằng mẹ cô buồn theo chuyện của ba cô mà không hề để ý đến mọi chuyện trong gia đình.

Linh Đan lấy chiếc xe đạp dắt ra khỏi cổng. Trong nhà của cô bây giờ chỉ còn một chiếc xe máy để cho ba cô đi làm việc mà thôi. Tùng và cô đều thay đổi phương tiện, dùng xe đạp. Lúc đầu, cô thấy rất khổ khi phải lọc cọc chiếc xe đạp để đến trường. Nhưng thời gian cũng đã giúp cho cô quen dần. Khả năng thích ứng của con người cũng thật là kỳ diệu. Nếu mà lúc trước có tưởng tượng ra đủ mọi thứ chuyện thì cô cũng không bao giờ ngờ là cô có thể an phận trong một hoàn cảnh không lấy gì làm sáng sủa như thế này.

Tới một đại lộ quen thuộc, Linh Đan gọi xe và đi bộ vào con lộ tráng nhựa. Cảnh cũ hiện ra khiến cho cô buồn ngủi. Đã lâu lắm rồi cô mới đi lại trên con đường này. Những ngôi biệt thự sang trọng đứng cạnh nhau. Những cánh cổng đóng im ỉm. Mùi hoa ngọc lan phảng phất đâu đây.

Bóng tối đặc quánh ở cuối con đường. Quả tim bé bỏng của Linh Đan khẽ nhói lên.

Cô dừng chân trước ngôi biệt thự màu trắng. Trong bóng tối cô vẫn nhận ra rất rõ những dây tigôn mềm mại, lười biếng buông mình trên chiếc giàn sắt đứng cau sùng sững.

Hít một hơi thật dài, cô ghé mắt qua những ô mắt cáo trên cửa cổng. Phải căng mắt ra nhìn. Trong sân tối om.

Ngoài chiếc mô tô mà cô đoán của Nguyễn thì không còn chiếc xe nào cả. Có khi nào chiếc xe dream của ba cô được đưa vào nhà để xe không? Linh Đan đứng nghĩ ngợi.

Cô vẫn còn nhớ, có mấy lần cô nhìn thấy mấy ông chồng đi vũ trường nhưng sợ vợ ghen nên quay xe cho bằng số vào trong. Biết đâu ba cô cũng hành động tương tự như vậy thì sao?

Mình lại nghĩ xấu về ba rồi.

Linh Đan thoáng thấy ân hận, khẽ thở dài. Cô vuốt lại những sợi tóc loà xoà trước trán. Thật là kỳ lạ, cô cứ cầu mong là mẹ cô ghen gió ghen mây. Một sự ước mong chẳng có chút cơ sở nào. Khi mà mẹ cô đã cãi vã với ba của cô về chuyện ông ngoại tình mà ông chẳng cần thanh minh, thậm chí còn tỏ ra khinh ghét mẹ của cô.

Dùng dằng thật là lâu, Linh Đan quyết định đột nhập vào nhà của bà Như Hoa.

Cửa cổng không khoá. Chỉ cần kéo nhẹ cái chốt là Linh Đan đã lọt thỏm vào bên trong. Linh Đan trề nhẹ môi. Đúng là bà Như Hoa keo kiệt thuộc loại siêu hạng. Trong sân nhà tối om như ngoài cổng. Có lẽ là bà... đang tiết kiệm điện cũng nên.

Ngôi nhà này đã từng là nhà của cô mà nên Linh Đan định hướng rất nhanh. Những viên sỏi đang lạo xạo dưới chân cô. Trong đêm vắng, âm thanh ấy như nhân lên gấp bội phần, làm cô sợ muốn chết. Lạy trời đừng có bắt thần ai ra đây vào lúc này.

Linh Đan hoàn toàn thất vọng khi đứng trước sân của nhà để xe. Cánh cửa cuốn bằng sắt đã sập lại rồi. Cô không thể nào quan sát được bên trong có những gì. Điều này cô không hề tính đến. Mà cô cũng ngốc thật. Cửa cổng khép hờ như thế kia thì cửa nhà xe cần phải khoá lại chứ. Trộm cắp trong thành phố này đâu phải là ít đâu.

Chợt Linh Đan thót tim. Có tiếng chân của ai đó đang đi vội vã. Cô nép vào gốc cây để trốn.

Một tiếng “cách” thật khô khan. Trời ạ. Phải đúng một giây sau, Linh Đan mới hiểu rằng tất cả tai họa đang ập xuống đầu của cô. Cánh cửa cổng đã bị ai khoá lại rồi. Cô đã bị nhốt.

Khi không cô lại dẫn xác đến đây để chuốc thêm phiền phức. Mọi chuyện sẽ rắc rối đây. Chỉ cần ai đó bắt gặp là cô đang trốn chui trốn nhủi như thế này rồi la lên là cô đang đạo chích thì hết đường mà chạy tội.

Vậy là cô chỉ được giải thoát ra khỏi đây khi nào có ai đó mở cổng ra ngoài mà Quên không khoá cổng lại mà thôi. Một sự may mắn hy hữu.

Chẳng lẽ cô sẽ bị nhốt ở đây suốt đêm sao? Ý nghĩ đó đã làm cho Linh Đan

sợ đến phát khóc. Làm sao mà cô có thể thoát ra khỏi đây bây giờ nhỉ khi tường cao và hàng lưới bao quanh bảo vệ khu vườn. Cho dù là cô là một con nhóc luôn trèo cây hái trộm quả trong vườn người khác thì tiếc thay thành tích ấy cũng không thể nào giúp ích gì cho cô được vào trong giờ này.

Một cánh dơi đêm đập loạn xạ trong vườn. Linh Đan đưa tay quạt nước mắt. Cô thật là ngốc. Phải chi cô đợi cho Tùng về nhà rồi hai chị em rủ nhau cùng đến đây thì bây giờ cô đâu phải khổ sở đến thế này. Hợp đồng tác chiến dứt khoát là phải thành công hơn là chiến đấu một mình. Lỗi tại cô cả mà. Háo thắng và đầy bốc đồng. Muốn làm gì thì làm, chẳng chịu suy nghĩ đúng đắn. Mà chẳng lẽ mình cứ khóc hoài như vậy sao? Linh Đan đưa tay quạt mắt. Than thở mãi coi bộ chẳng lợi ích gì. Giờ cô phải động não một chút may ra tình hình sẽ sáng sủa hơn.

Rời khỏi chỗ nấp, Linh Đan men theo những bụi dây tường vi. Từ đây cô nghe rất rõ tiếng nhạc phát ra từ giàn máy hát trong nhà. Một bản nhạc giao hưởng mà cô rất thích. Nhưng tâm hồn cô lúc này đâu phải dành cho âm nhạc nữa đâu khi cô đang cảnh....cá chậu chim lồng. Thế nào rồi mẹ của cô cũng hốt hoảng nếu... một tiếng đồng hồ sau mà cô không lóc cốc trở về nhà trên chiếc xe đạp. Cô luôn được mẹ khen là chẳng bao giờ đi chơi khuya. Thậm chí nhiều lần Tùng còn nghịch ngợm gọi cô là Chiếc đồng hồ. Cô học như điên nhưng chơi lại... điều độ. Sao mà cô lại xúi quẩy như thế này không biết.

Ngồi bệt xuống bậc thềm cạnh vườn, Linh Đan gục đầu vào tay đánh điệu rầu rĩ. Mà đã lọt vào đây rồi sao cô lại không mạo hiểm đột nhập lên phòng của bà Như Hoa nhỉ?

Ý tưởng chợt đến làm cho Linh Đan phấn chấn hẳn lên. Cô vụt đứng dậy.

Nếu gặp bà Như Hoa cô sẵn sàng ăn thua đủ với bà. Vì mẹ, vì thằng Tùng cô có thể làm bất cứ chuyện gì mà.

Ý tưởng chợt đến làm cho Linh Đan phấn chấn hẳn lên. Cô vụt đứng dậy.

Nếu gặp bà Như Hoa cô sẵn sàng ăn thua đủ với bà. Vì mẹ, vì thằng Tùng cô có thể làm bất cứ chuyện gì.

Linh Đan dễ dàng lọt qua phòng khách. Chuyện đó không có gì đáng ngạc nhiên khi cô có thể nhắm mắt lại và chạy khắp quanh nhà. Nơi đây đã từng là chỗ ở của cô. Từ thời ấu thơ.

Hành lang vắng ngắt. Những căn phòng đều không bật đèn và im lặng như tờ, chứng tỏ không có người. Bà Như Hoa đang ở phòng nào đây? Bà cô có ở đây không vậy?

Linh Đan thận trọng đi qua từng dãy cột đá cẩm thạch. Trái tim bé nhỏ của cô đánh liên hồi trong lồng ngực. Cô chưa bao giờ mạo hiểm làm một việc như thế này. Không có còn sự lựa chọn nào khác cho cô. Hoặc là tiến lên hoặc là ngồi một chỗ với cả trăm nỗi niềm, thắc mắc không có lời giải đáp.

Cuối cùng, Linh Đan đứng trước một căn phòng sáng đèn duy nhất trong căn nhà. Cô chớp mi. Căn phòng này trước kia là phòng ngủ của cô. Tựa người vào tường ốp đá cẩm thạch mát lạnh, Linh Đan khẽ thở dài. Phải chi cô vô tư được như Tùng. Phải chi cô đừng đa cảm, có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn nhiều. Linh Đan đoán là bà Như Hoa có lẽ đang ở sau cánh cửa đang buông rèm kia. Điều đó dễ hiểu thôi, khi nó là căn phòng đẹp nhất của ngôi nhà. Xưa kia, ba mẹ của cô rất vui lòng khi đã dành căn phòng này cho cô.

Linh Đan đẩy nhẹ cánh cửa nhưng nó đã bị khoá từ bên trong. Có tiếng chân đi chuyển trong phòng. Cô hồi hộp lắng nghe, một người hay là hai người nhỉ? Cô không thể nào đoán ra nổi.

Linh Đan thở dài chán nản. Cô ngồi bệt xuống nền nhà. Bây giờ là mấy giờ rồi? Đành chịu khi cô đã không mang theo đồng hồ... Tối hôm nay mọi việc đều chệch choạc một cách đáng ghét. Hình như cô đã bị số phận chơi khăm sao đây. Xui tận mạng.

Nguyễn mở cánh cửa phòng để bước ra ngoài. Anh kinh ngạc tốt độ, kêu lên thành lời khi thấy một cô gái... đang ngồi trước cửa phòng của anh, gục đầu trên cánh tay ngủ ngon lành.

Ánh sáng từ trong phòng hắt ra nên Nguyễn nhận ra ngay là Linh Đan. Anh vội lắc nhẹ vai của cô:

– Linh Đan...

Cô nhấp nháy mắt ngơ ngác, vẻ mặt vẫn còn ngáy ngủ. Chợt nhìn thấy Nguyễn, ngay lập tức Linh Đan nhớ lại toàn bộ sự việc. Cô vùng đứng dậy, giọng đầy giận dữ:

– Ba của tôi đâu? ... Còn bà dì của anh đâu rồi?

Nguyễn nhíu mày:

– Sao Linh Đan lại hỏi như vậy?

Cô nhếch môi:

– Anh còn giả vờ nữa kia à? Bà dì của anh đã quyến rũ ba của tôi. Tối nay ông không có về nhà. Tôi ngồi canh me từ khi tối đến bây giờ. Anh đừng hòng bao che cho bà dì của anh nữa.

Nguyễn trợn mắt nhìn cô:

– Quái quỷ gì vậy? Linh Đan không được nói ầu. Dì của tôi không phải là người như thế. Tại sao lúc nào Linh Đan cũng có đầy ác cảm đối với bà dì của tôi vậy?

Cô quát lên:

– Tránh chỗ, tôi không muốn nói chuyện với anh. Tôi muốn gặp bà Như Hoa ngay bây giờ. Bà ta có trốn cũng không thoát khỏi tôi đâu.

Nguyễn lắc đầu:

– Nếu Linh Đan muốn gặp dì của tôi thì chịu khó đợi thêm một vài tuần nữa đi.

Linh Đan hằm hè:

– Một phút nữa cũng không. Lần trước anh cũng đã tránh né như vậy rồi.

Nguyễn kêu lên:

– Linh Đan vô lý quá. Đã nói là bây giờ không thể.

Cô cao giọng:

– Tôi sẽ lục tung toàn bộ ngôi biệt thự này lên để xem bà ta có thể trốn ở đâu.

Nguyễn so vai:

– Di của tôi đang nằm trong bệnh viện. Linh Đan hài lòng chưa hả. Bà dặn tôi không cho ai biết chuyện này nhưng..... em dữ quá, nên tôi phải nói thật.

Linh Đan chưng hửng nhìn anh, cô nheo mắt:

– Anh nói dối. Anh muốn bảo vệ cho di của anh chứ gì. Đó là một hành động xấu. Dung túng cho cái sai tồn tại không phải là một hành động của người đàn ông chân chính.

Nguyễn so vai:

– Di của tôi bị đau dạ dày, nằm bệnh viện rồi. Mấy hôm nay tôi phải trực trong bệnh viện để coi sóc cho bà. Tối nay, có người vào thay nên tôi mới về nhà để nghỉ ngơi. Giải thích cặn kẽ như vậy mà Linh Đan tin hay không là tùy ở em mà thôi.

Cô khàn giọng lên tiếng:

– Di của anh là một kẻ ác độc. Tôi căm thù di của anh. Di của anh đã quyến rũ ba của tôi.

Nguyễn nhúm mày nhìn cô đăm đăm. Giờ thì anh có thể hiểu ra tại sao mà cô lại căm ghét anh đến thế. Người ta chỉ căm thù khi hận ghê gớm lắm. Có lẽ anh sẽ thẳng thắn hỏi rõ di của anh về ông Trịnh Phước, ba của Linh Đan. Anh không tin là di của anh quyến rũ ba của Linh Đan nhưng tại sao mà cô cứ khẳng định cả quyết như vậy nhỉ. Chắc hẳn là có một lý do nào đó.

Anh dịu giọng:

– Thôi được, tôi sẽ hỏi lại rõ di của tôi về chuyện này. Sau đó rồi tôi sẽ trả lời với Linh Đan.

Cô hát hàm lên:

– Tôi đâu có mơ hồ về chuyện của bà di anh, đâu cần anh hỏi. Mọi chuyện rõ như ban ngày.

Nguyễn nhún vai. Có chấp đến như vậy là cùng. Một con gấu nhỏ ngoan cố.

Anh chợt buông câu hỏi:

– Tại sao Linh Đan lại ngồi ngủ gục trước cửa phòng của tôi mà không về nhà. Chuyện gì cũng còn có đó, di của tôi đâu có biến mất được đâu.

Cô dậm chân:

– Nói như vậy mà nghe được. Tôi bị nhốt mà. Cửa cổng nhà anh khoá thì làm sao mà tôi ra được.

Vậy là đã rõ. Nguyễn dịu dàng hỏi:

– Nếu vậy sao Linh Đan không nói tôi mở cửa cho Linh Đan.

Cô giậm chân:

– Tại sao. Tại sao. Anh chỉ biết đặt duy nhất một câu hỏi như vậy mà không chịu hiểu gì cả. Bây giờ anh có mau mau mở cửa cho tôi về không vậy.

Nguyễn trầm giọng:

– Linh Đan có biết bây giờ là mấy giờ không vậy?

Về mặt căng thẳng của anh làm cho cô thót cả tim. Cô lạc giọng:

– Mấy giờ?

– Một giờ sáng rồi.

Trợn tròn mắt nhìn anh, bất chợt Linh Đan ôm lấy mặt khóc ngon lành. Sao lại có thể như vậy được nhỉ. Cô đã ngủ quên trong lúc chờ đợi. Có lẽ giờ này cả Tùng và mẹ của cô đều đang bán ruột lên vì lo lắng cho cô. Không chừng mẹ của cô và cả Tùng đã lùng sục cả thành phố này để tìm cô cũng nên. Thế nào mẹ cô cũng khóc vì tuyệt vọng. Cô đúng là một con bé phổi bò đĩnh đoảng. Cô chẳng làm nên tích sự gì hết.

Nguyễn ái ngại nhìn cô. Anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho cô vào lúc này, miễn là cô không còn khổ sở như vậy nữa. Hoá ra cô không khác với anh đoán là mấy. Yếu đuối và muốn che giấu sự yếu đuối của mình bằng một con người khác, không phải là bản chất của cô.

Giọng của anh dịu dàng:

– Linh Đan đừng khóc nữa. Linh Đan vào phòng của tôi ngồi nghỉ đi rồi tôi sẽ gọi điện thoại báo cho ba mẹ của Linh Đan là không nên lo lắng nhiều cho Linh Đan nữa, Linh Đan đang ở đây. Đến sáng tôi sẽ đưa Linh Đan về nhà.

Cô thút thít:

– Anh có thể chở tôi về bây giờ được hay không?

Nguyễn sốt sắng:

– Được thôi. Nhưng mà bây giờ đã quá khuya rồi. Tôi không muốn bất cứ ai tình cờ nhìn thấy chúng ta vào lúc này. Thế nào rồi họ cũng có những suy nghĩ có hại cho Linh Đan. Bộ Linh Đan quên rằng những người sống quanh đây trước kia đều là hàng xóm của Linh Đan sao? Người ta có thể thêu dệt đủ mọi chuyện. Một cô gái đi ra khỏi đây khi dì của tôi nằm bệnh viện vào lúc một giờ sáng không phải là chuyện hay đâu.

Linh Đan khịt mũi:

– Sao họ có thể nghĩ bậy về tôi kia chứ. Tôi như thế nào, mọi người cũng đã rõ. Không cần anh phải giả vờ tử tế đến như vậy đâu.

Nguyễn có vẻ tự ái:

– Tôi không cho mình tử tế đâu, nhưng trong trường hợp tương tự với bất kỳ cô gái nào, tôi cũng đều hành động đúng như vậy.

Linh Đan nheo mũi lại. Cô không hiểu Nguyễn cho lắm. Nhưng cũng có thể là anh ta cũng giống như bà dì của anh. Ngọt ngào. Khôn ngoan. Có như vậy thì mẹ cô mới thua.

Cô hất cằm mỉa mai:

– Vậy à.

Nguyễn nhún vai. Có lẽ dưới đôi mắt của cô, anh là đồ xếp xó bỏ đi.

Anh trầm giọng:

– Thế nào? Cô thấy giải pháp tôi đưa ra là tối ưu chứ? Cô sẽ tạm ở lại đây, mai về.

Cô thở dài chán nản:

– Tôi thấy chẳng ổn chút nào. Bộ tôi ở đây một mình với anh suốt cả đêm sao? Như vậy thì thiên hạ không bàn tán gì hay chắc? Đó là chưa nhận xét đến chuyện là có thật anh.... Là đảng hoàng hay không?

Nguyễn mỉm cười:

– Chẳng có tên đàn ông nào là đảng hoàng hết cả. Nhưng chưa bao giờ tôi làm một điều gì đó phải hổ thẹn. Còn chuyện thiên hạ thì Linh Đan đừng có lo. Sáng mai Linh Đan rời khỏi đây một cách an toàn và bình thường. Việc Linh Đan ở lại đây, chỉ có tôi và Linh Đan biết. Đó là một bí mật chúng ta thoả thuận giữ kín cho đến khi.... Chết.

Nếu đúng vào một lúc khác thì Linh Đan sẽ chẳng bao giờ bỏ qua cho câu nói và cái cười đầy giễu cợt của Nguyễn. Giận kinh khủng nhưng cô đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Cô thở hắt ra một cái thật mạnh. Co bộ chẳng có giải pháp nào tốt hơn rồi. Nếu nhờ Nguyễn đưa về lúc này, cô cũng sợ bọn lưu manh hè phố. Giờ này thì đường phố vắng người, một mình Nguyễn cũng khó mà bảo vệ cô. Rồi những người sống gần đây. Họ sẽ nghĩ sao về cô?

Cô quệt nước mắt:

– Tôi điện thoại cho Tùng ngay bây giờ.

Nguyễn mở rộng cánh cửa phòng. Anh tế nhị đi ra ngoài để cho Linh Đan nói chuyện điện thoại. Lát sao anh đi vào thì Linh Đan đã gọi về nhà xong rồi. Thấy ánh mắt dò hỏi của anh, cô thở dài phán:

– Tôi đoán không sai mà. Mẹ tôi và Tùng đã phát hoảng lên đi gọi điện thoại khắp nơi, Tùng còn nói đã chở mẹ tôi đi đến cả mấy cái bệnh viện, vô tận phòng cấp cứu để nhìn người, lại còn đến cả đồn công an để nhờ tìm. Coi như lục tung cả cái thành phố này lên rồi. Trong khi thì tôi đang ở đây bình thản như vậy.

Ngồi xuống ghế cô rầu rĩ nói tiếp:

– Tôi nói dối với mẹ tôi là tôi đang ở nhà của một người bạn gái.

Nguyễn tỏ vẻ hiểu biết:

– Có lẽ bác gái và Tùng rất giận...Linh Đan.

Cô gật đầu:

– Còn hơn thế nữa. Lúc này trong điện thoại là mẹ tôi đã mắng tôi không tiếc lời. Bà rất là bức. Mẹ không ngờ tôi... lại buông thả như vậy. Đi chơi suốt cả buổi rồi còn....lại ngủ qua đêm ở nhà của bạn. Không chừng nếu bây giờ tôi đang ở trước mặt của bà, có thể tôi còn bị ăn mấy cái bạt tai. Chợt nhớ ra là mình đã nói với Nguyễn quá nhiều thứ. Linh Đan im lặng ngó lên trần. Tại sao cô lại tâm sự với hắn chứ. Cứ để hắn đứng bên ngoài cuộc sống tình cảm của cô đi.

Nguyễn trầm giọng:

– Linh Đan cũng đừng nên buồn. Bác gái cũng vì thương và lo lắng cho cô nên mới nặng lời như vậy. Ai trong trường hợp này cũng phải hành động như vậy mà thôi. Có lẽ sau cú điện thoại bác gái đang cảm thấy nhẹ nhõm hơn. La mắng cũng là một biểu hiện của yêu thương.

Cô mím môi lại. Dù sao hắn nói cũng đúng mà. Mẹ rất thương cô. Cô đã làm cho bà phải thấp thỏm tim. Bảo sao không giận cho được.

Giọng của Nguyễn trầm ấm:

– Hồi nhỏ, tôi cũng thường hay bị mẹ tôi rầy về chuyện ham đá bóng quên cả ăn. Những lần đợi cơm đến xâm tới mà chưa thấy tôi về, bà rất là giận. Bà đánh cho tôi mấy trận đòn ra trò. Giờ nghĩ lại thấy thương.

Linh Đan vô tình hỏi:

– Mẹ anh cũng ở thành phố này chứ hả?

Nguyễn thở dài:

– Tôi mồ côi ba mẹ đã lâu rồi.

Linh Đan bối rối chớp mi:

– Xin lỗi....

Nguyễn khàn giọng:

– Tôi cứ hoài nhớ mãi kỷ niệm ngày xưa của mình. Những lúc ấy tôi thấy mình thật là hạnh phúc, thật bé nhỏ.

Linh Đan khẽ liếc Nguyễn. Vẻ mặt của anh lạnh băng, ngang tàng. Nhưng vẫn có một chút gì đó khiến cho người khác phải... mềm tim. Cần thận nha con nhóc, Linh Đan tự cảnh cáo mình. Những anh chàng đa tình như Nguyễn có đến cả một trăm con đường để đi vào những quả tim non nớt như cô.

Cô dang hắng giọng. Vừa để tự nhắc nhở mình vừa để báo hiệu cho Nguyễn. Anh đừng hòng ru ngủ cô bằng những câu chuyện tâm tình như vậy. Cô không ngốc đâu.

Nguyễn có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy Linh Đan bật đứng dậy và kéo chiếc ghế của cô đang ngồi dịch ra thật xa anh. Anh nhú mày và chợt hiểu ra. Cử chỉ ngây thơ của cô làm cho anh suýt phì cười. Khoảng cách chẳng là cái gì cả. Nếu anh muốn, anh cũng có cách tán tỉnh để cô tự động ngã vào vòng tay

của anh. Nhưng anh yêu cô. Trân trọng.

– Uống trà nhé, Linh Đan.

Cô lắc đầu:

– Không.

– Hay là sữa?

Linh Đan đầu môi:

– Tôi không uống gì cả đâu.

Nguyễn đứng dậy. Một ly cà phê sữa vào lúc này có lẽ cần cho cô. Anh lấy ra hai chiếc phin, mỉm cười giải thích:

– Máy đưa bạn của tôi thỉnh thoảng ở lại đêm. Tụi nó thích nhâm nhi cà phê và ngồi nghe nhạc ở ban công.

Cô hơi nheo mắt. Chắc là mấy cô bạn tóc dài của anh. Nghe Thiên Trang nói là Nguyễn sống theo kiểu khá phóng túng. Nhân tình có đến hàng tá.

Cô chăm chú nhìn Nguyễn cho cà phê vào phin, chợt buột miệng:

– Sao anh không mua loại cà phê đóng gói sẵn, có tiện hơn. Khỏi lách kích mắt công pha chế.

Nguyễn bật cười:

– Có phải loại cà phê có pha sẵn có cả đường và sữa. Chỉ cần cho vào ly nước sôi, khuấy đều và sau đó là... uống cạn một hơi.

Linh Đan gật đầu. Hơi quê quê vì tiếng cười của Nguyễn. Coi bộ cô mới bị trật đường rây.

Giọng của Nguyễn thật là ấm:

– Như vậy thì đâu còn gì là cái thú nhìn từng giọt cà phê sóng sánh rơi xuống đáy ly. Dân ghiền cà phê như tụi tôi thích nhất là cà phê vào buổi đêm. Không gian đặc quánh và tĩnh lặng. Lúc đó nghe nhạc hình như cũng phê hơn.

Cô mở to mắt nhìn vào chiếc phin đặt trên miệng ly. Chẳng thấy chút thích thú nào như là anh đã quảng cáo. Chỉ thấy.... buồn ngủ ghê gớm. Đợi từng giọt nhỏ làm đầy chiếc ly coi bộ tới sáng quá. Uống cà phê lúc này coi bộ hơi mệt. Vừa mất thì giờ vừa đỡ tốn calori.

Nguyễn chăm chú nhìn cô:

– Buồn ngủ hả?

Cô lắc đầu, mái tóc đổ ra trước ngực:

– Không.

Anh hơi mỉm cười khi thấy cô cố ngậm miệng lại mà ngáp. Cô có nhiều tính cách rất thú vị mà anh rất thích, và rất muốn khám phá.

Nguyễn cho sữa vào ly cho cô. Còn anh, giờ này mà uống đen không còn gì tuyệt bằng. Anh rất cần thức trắng đêm nay để lắng nghe từng cảm xúc đang đến. Chậm rãi.

Khuấy đều ly cà phê thơm ngát, Nguyễn dịu dàng:

– Linh Đan uống đi.

Cô dẫu môi lên. Nhưng nghĩ sao rồi cô lại bung ly cà phê lên uống một cách chậm rãi. Cô lén quan sát Nguyễn. Anh đang nhìn ra khoảng tối bên ngoài cửa sổ, cài điều thuốc lệch môi. Bật zippo môi lửa thật điệu nghệ anh từ từ nhả vòng khói đầu tiên. Trời đất, cô phải quay mặt đi và cố hít một hơi thật là dài. Chưa có người đàn ông nào quyến rũ đến như vậy cả.

Linh Đan. Linh Đan. Cô phải gào thét với tâm linh để nhớ lại thực tại của mình. Cô liều mạng đến đây, làm cho mẹ cô và Tùng phải hốt hoảng, xáo tung cả thành phố lên không phải để cuối cùng ngồi ngắm một tên đàn ông và cho quả tim đồng đánh của mình muốn đập theo nhịp nào thì cứ đập. Cô đến đây là tìm ba cô và bà nhân tình của ông.

Linh Đan chán nản thở dài. Cô lùa tay vào mái tóc dài và cảm thấy ân hận vì cho tư tưởng đi hoang. Sao mà cô mềm yếu vậy nhỉ.

Có lẽ ba cô vẫn chưa về nhà. Lúc này khi điện thoại cô không dám hỏi mẹ cô vì chuyện này. Cô sẽ sợ làm tràn một chiếc cốc đã đầy. Mẹ cô đang giận và đau khổ. Câu hỏi của cô lúc này sẽ làm cho vết thương lòng của bà tấy lên thêm. Mà nếu có ba ở nhà, ít ra ông có thể nói chuyện điện thoại với cô. Rồi cũng sẽ như mẹ, quát cho cô một trận nên thân.

Vẻ ủ rũ của Linh Đan khiến cho cô hệt như một con mèo bị ướt nước mưa, Nguyễn ngán ngẩm nhìn cô với vẻ ái ngại. Anh ân cần:

– Để tôi đưa Linh Đan đang ngủ ở căn phòng trống bên cạnh.

Cô nói giọng bướng bỉnh:

– Không cứ để mặc tôi.

Nói xong cô đứng dậy và bước nhanh ra cửa. Nguyễn vội bước theo sau cô.

Anh ngạc nhiên hỏi:

– Linh Đan đang định đi đâu vậy?

Không trả lời với anh, cô nhún người nhảy lên bệ tường dọc trong hành lang và ngồi vắt vẻo ở trên đó.

Nguyễn nhướn mày:

– Linh Đan không đi ngủ sao?

Cô nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu:

– Tôi làm gì thì mặc kệ tôi.

Anh nghiêm nghị nhìn cô:

– Không thể ngồi như vậy cho đến sáng được. Phải ngủ. Đó là mệnh lệnh.

Cô cong môi lên. Bộ anh chàng này là.. anh Hai của cô chắc. Ở nhà, cô cũng thường nổ ra với Tùng những câu đầy khẩu khí như vậy. Nhưng cô là chị Hai của thằng Tùng. Còn anh chẳng là gì của cô cả. Một con số không.

Nguyễn chống hai tay lên hông:

– Sao?

Cô giám dăng:

– Sao trắng gì.

Nguyễn phì cười. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, anh cũng đã bắt gặp tính cách ngổ ngáo đáng yêu này.

Anh cố lấy giọng lạnh băng:

– Linh Đan không được bướng.

Cô ầm ức tuôn ra một hơi:

– Nếu anh không khoá cổng lại thì tôi đâu phải khổ sở như thế này, vậy mà anh chưa hài lòng sao.

Nguyễn cười cười:

– Khi khoá cửa, tôi đâu có biết là Linh Đan đang ở trong vườn. Nếu không thì tôi đâu có dám nhốt Linh Đan lại đâu.

Cô phẩy tay.

– Thôi, nói gì cũng sự đã rồi. Anh đi ngủ đi và cứ mặc kệ tôi.

Nguyễn chăm chú nhìn cô hơi lâu. Rồi anh cũng bắt chước cô, chống hai tay lên bờ thành và đu lên. Linh Đan trừng mắt nhìn anh. Nhờ vậy, cô cảm thấy an toàn hơn. Đôi mắt quyến rũ của anh hết như một cạm bẫy. Cô chỉ là một con thú non. Biết đâu tránh một chiếc bẫy này lại rơi vào một chiếc bẫy khác.

Ngồi dựa lưng vào cột đá, Nguyễn mỉm cười.

– Bộ Linh Đan thường hay ngồi như vậy lắm sao?

Cô bĩu nhẹ môi, im lặng. Dường như sự im lặng làm cô trở nên tự tin hơn sau những cảm xúc chột đến.

Nguyễn nghiêng đầu hỏi cô:

– Linh Đan buồn ngủ có phải không? Ngồi trên cao không được ngủ gật đấy.

Linh Đan lườm dài. Bộ cô là một con nhóc mười tuổi chắc. Cần gì anh phải quan tâm đến cô nhiều như vậy.

Nguyễn cười. Để xem cô bé thích xanh xệ này im lặng được bao lâu. Anh không tin là cô có thể im lặng với anh quá năm phút.

Anh băng quơ buộc miệng:

– Hoa ngọc lan thơm quá.

Cô nhìn anh một cái thật nhanh và trề nhẹ môi. Trong vườn không hề trồng ngọc lan. Đúng là đồ ba xạo. Gió đêm lạnh se sắt ước gì bây giờ cô đang ở nhà nhỉ. Cô sẽ nằm dài trên giường và đánh một giấc dài đến sáng.

Nếu bây giờ không có ... con kỳ đà này có lẽ là cô sẽ ngồi tựa lưng vào tường để ngủ. Mà sao hắt lại lì như thế nhỉ, vẻ mặt tỉnh bơ như không hề buồn ngủ chút nào. Không chừng hắt cũng định ngồi như vậy đến sáng luôn cũng nên.

Linh Đan chột nhớ đến Đỗ Quang. Dạo này anh ta có vẻ thân thiện với ba cô, thường đến nhà chở ông đến các nhà hàng sang trọng. Có lẽ anh muốn cho ba cô giải khuây sau những sóng gió trên thương trường. Tội nghiệp

anh.

Nguyễn lại lục túi tìm thuốc. Chưa kịp nhả khói, thì Linh Đan đã nhướn mày gắt gỏng:

– Anh có thể đi chỗ khác để... phun khói được không? Tôi đến chết ngộp vì khói thuốc của anh.

Nguyễn soi vào mắt của cô:

– Linh Đan nói dối. Người ta không bao giờ chết vì khói thuốc cả.

Cô nheo mắt:

– Vậy chết là vì cái gì?

Nguyễn trầm giọng:

– Ánh mắt. Người ta chỉ chết vì một ánh mắt mà thôi.

Linh Đan nguyền dài. Lảng nhách. Mà cũng không... lảng nhách đâu nhỉ, khi Nguyễn đang cố tình thiêu đốt cô bằng chính ánh mắt dịu dàng của anh. Anh bật zippo, nghiêng ngọn lửa nhỏ xanh lè vào điếu thuốc đang cài lệch môi.

Phong thái rất đàn ông.

Thả zippo vào túi, giọng Nguyễn trầm và ấm:

– Xin lỗi... với phụ nữ thì khói thuốc chẳng dễ chịu chút nào.

Linh Đan cong môi lên:

– Suy cho cùng, tôi hơi vô duyên vì đây là nhà của anh mà.

Nguyễn cười nhẹ:

– Linh Đan không giận tôi về chuyện này chứ?

Cô lạnh nhạt:

– Anh muốn nghĩ sao cũng được.

Nguyễn rít một hơi thật dài và thở nhẹ một vòng khói trước mặt.

Mùi khói thuốc thơm dịu nhẹ. Không gian lạnh lẽo giữa hai người như ấm lên... một chút. Chỉ một chút thôi. Vì trong đôi mắt nâu của Linh Đan vẫn hoàn toàn là giá băng.

Nguyễn đột ngột búng điếu thuốc cháy dở ra vườn. Đốm lửa màu đỏ vẽ một đường cong trong màn đêm đặc quánh mà giờ đây đã ngã sang màu chì. Ánh đèn le lói trong hành lang thả xuống chỗ anh và cô ngồi một màu sắc ảm đạm, ngáy ngủ.

Anh khàn giọng:

– Nếu Linh Đan giận thì thôi, tôi không hút nữa.

Cô nhướn mày nhìn anh, vẻ mặt mai mỉa.

– Cứ xem như không có tôi ngồi đây. Anh bận tâm đến tôi làm gì.

Nguyễn nhìn thật lâu vào đôi mắt đang mở to hết cỡ của cô, anh muốn tìm một điều gì đó thật là mơ hồ, không dám đặt tên. Anh không tin là cô có quả tim bằng thép.

Linh Đan nhìn trả lại anh. Dửng dưng. Nguyễn nói khẽ:

– Linh Đan ghét tôi lắm sao?

Cô so vai:

– Tự anh có thể hiểu được điều đó mà. Và tốt nhất là anh đừng nên đặt cho tôi những câu hỏi vớ vẩn như vậy nữa. Chúng ta chỉ là những người xa lạ mà thôi.

Nguyễn thở dài thật nhẹ. Dường như là anh càng lúc càng bị đẩy trở về điểm xuất phát. Chinh phục cô không phải là chuyện dễ dàng chút nào.

Linh Đan co hai chân. Cô tì cằm vào đầu gối. Cô không hề biết cử chỉ đáng yêu của cô làm cho tim Nguyễn lạc mất mấy nhịp, ngẩn ngơ. Anh băng khuâng tự hỏi, tại sao anh lại ngã ngựa bởi một cô gái đơn sơ như vậy nhỉ. Không màu mè, không ngọt ngào quyến rũ. Gai góc nữa chứ.

Nguyễn trầm giọng:

– Tôi sẽ thức cùng Linh Đan cho đến sáng.

Cô nhếch môi tỏ vẻ giễu cợt. Nguyễn có tử tế với cô một ngàn lần thì cô vẫn ghét anh cay đắng. Cô khép hờ mi mắt. Cô không muốn Nguyễn có dịp sao vào mắt của cô. Đôi mắt cô đang phản bội lại ý nghĩ của cô. Đó là điều khủng khiếp nhất.

Thở dài hiu hắt, Linh Đan ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Những đốm sao sáng rất mờ hồ như mờ dần trong đêm tối. Chợt thấy lòng buồn vô hạn. Mà không thể giải thích nổi là vì sao.

Cô nhảy xuống đất, lững thững đi chân trần ra vườn. Hương dạ lý nghe đến da diết.

Rút thêm cho mình một điều thuốc khác, Nguyễn vẫn ngồi bất động ở chỗ cũ. Anh không bật zippo. Anh đang phân vân tự hỏi, sự sắp xếp kỳ diệu nào đã đưa cô đến đây với anh, hết như là một giấc mơ. Anh không hề muốn trời sáng, cô sẽ ra đi. Thà là tiếp tục nghe những câu nói dẫn dắt của cô hơn là sẽ đối diện với một khoảng trống chơi vơi đến nhói tim.

Nâng một nụ hồng bạch còn đầm sương đêm, Linh Đan thở nhẹ. Cô chạm môi vào cánh hoa mỏng manh yếu đuối. Cô đang tìm cách bám víu vào một cái gì đó, dù không thật. Có phải cô đang tự lừa dối mình đó không, khi buộc mình phải nghĩ đến Đỗ Quang. Vào đúng lúc này.

Nguyễn đi ra vườn. Anh đến bên cạnh của cô, đặt tay lên vai của cô và nói giọng nghiêm khắc:

– Linh Đan không thể lang thang như thế này cho đến sáng được đâu. Nếu không sẽ bị cảm lạnh. Sương đêm xuống rất lạnh, và buốt.

Cô vẫn bướng bỉnh hất cánh tay anh rơi ra khỏi vai.

– Không cần anh lo cho tôi. Mà sao anh lại cứ đi theo tôi hoài vậy? Cho tôi nên thân đi, được không.

Bước đến sát bên cô, Nguyễn đe dọa:

– Nếu mà Linh Đan không chịu vào ngủ, tôi sẽ... phải dùng đến vũ lực đó: Thấy anh như là muốn làm thật, Linh Đan hết cả hồn. Cô hét lên:

– Này, tôi cấm anh đụng vào người tôi đấy nhé.

Nhưng Nguyễn đã nắm lấy tay của cô và kéo mạnh. Linh Đan hầu như bị anh lôi đi, cô cố ghì lại và kêu lên:

– Buông tôi ra đi. Sao anh phi lý quá vậy. Tôi muốn làm gì thì mặc kệ tôi mà. Anh không có quyền, nghe rõ chưa.

– Linh Đan không được bướng bỉnh như vậy.

– Vậy thì sao nào?

Giọng thách thức của cô vang lên đồng dục trong đêm. Cô cố chống lại lực kéo của anh, nhưng rồi sức vóc yếu ớt của cô làm sao mà thắng được Nguyễn. Vì vậy mà Linh Đan vẫn bị Nguyễn kéo đi băng băng.

Linh Đan bất ngờ cắn vào tay của Nguyễn, anh như nhảy dựng lên:

– Trời đất ơi, Linh Đan làm gì vậy?

Buông cô ra, anh ôm lấy tay. Đau kinh khủng. Cô nhóc này dữ thật. Hai người nhìn thẳng vào mặt của nhau. Chẳng nói chẳng rằng. Nguyễn bắt thần bẻ thốc Linh Đan lên.

Mặc cho cô vùng vẫy la hét, cầu cứu, nguyên rửa anh, anh vẫn đưa cô vào một căn phòng nằm cạnh bên phòng của anh. Khoá trái cửa lại, Nguyễn khoanh tay đưa vào cửa ra vào và lặng lẽ nghe Linh Đan đang tiếp tục sỉ vả anh không tiếc lời.

Chờ cho cô ngừng lại để thở, nhún vai Nguyễn nói như ra lệnh:

– Cô cố ngủ đi. Không nên xù lên như một con nhím vậy. Nhìn rất xấu, không được chút nào đâu.

Cô quắc mắt giận dữ:

– Mở cửa ra đi.

Nguyễn nhướn mày lên:

– Hãy nghe lời tôi đi Linh Đan. Không ai có thể thức trắng suốt đêm như vậy. Cô không nên cố chấp.

Cô quát lên:

– Đồ lưu manh.

Nguyễn khẽ lắc đầu:

– Hãy ngủ đi. Ngày mai chúng ta sẽ còn có dịp nói chuyện nhiều hơn, khi mà Linh Đan... tỉnh táo hơn.

Cô giận sôi lên muốn khóc. Nói như kiểu của Nguyễn thì cô đang say còn hấn thì đang tỉnh à. Nếu đang hoang, thì hấn đã không liều mạng bẻ cô lên như vậy. Đúng là đồ nham nhở mà.

Nguyễn bước vào phòng, chìa cổ tay ra trước mặt của cô:

– Này Linh Đan xem đi, vết thương này không xoàng đâu.

Cô hăm hè:

– Như vậy cũng chưa xứng với hành động khiếm nhã của anh đâu.

Nguyễn so vai:

– Tôi chỉ muốn giúp Linh Đan. Lang thang ngoài vườn đến sáng không phải là chuyện tốt. Vết cắn này của em sẽ là một kỷ niệm phải không Linh Đan.

Cô giậm chân:

– Anh tránh ra. Đừng nói nhiều.

Nguyễn mỉm cười:

– Rất tiếc.

Linh Đan chưa kịp nói gì thêm thì thật nhanh, Nguyễn đã lách ra khỏi phòng. Linh Đan lao theo anh nhưng không kịp. Anh đã móc chốt cửa ở bên ngoài. Cô đâm cửa một cách tức bực. Nếu cô nhanh hơn một chút cô đã kịp thoát ra ngoài.

Có lúc này hấn nhót cô ở đây luôn không để rồi làm một điều gì đó sằng bậy? Linh Đan gào lên:

– Mở cửa ra mau.

Đáp lại tiếng kêu vô vọng của cô là tiếng sập cửa phòng của Nguyễn. Vậy là hấn đã quyết định nhót cô ở trong này rồi và không hề có ý định thay đổi quyết định đó. Đồ vô lương tâm. Chưa bao giờ Linh Đan tức tối đến như vậy. Cô có lang thang trong vườn cũng mặc kệ cô, sao mà hấn cứ xía vào cơ chứ. Một sự can thiệp thô bạo.

Linh Đan chán nản ngồi xuống ghế. Cô quét mắt nhìn quanh căn phòng. Một căn phòng nhỏ. Nơi đây, trước kia là phòng học của cô kia mà. Giờ đây đã được kê thêm một cái giường nhỏ, một bộ mini salon và những bức tranh lập thể. Cô chẳng hiểu gì về tranh lập thể nên cũng không biết chiêm ngưỡng nó ra sao. Chỉ thấy rối rắm cả mắt. Nhất là khi cô đang tức tối như thế này. Chỉ muốn ném đi tất cả xuống đất cho hả dạ. Nguyễn rất xứng đáng được đối xử như vậy sau những gì mà anh đã mang lại cho cô.

Căn phòng này có lẽ Nguyễn hay vào đây. Gạt tàn đầy ắp cọng thuốc. Trên bàn một tập nhạc đang dở dang mở ra, một cây bút chỉ dùng đánh dấu các ký âm. Đang giận, Linh Đan chẳng ngần ngại gì mà không ném tập nhạc của Nguyễn xuống đất.

Sau cú ném thật là mạnh, tập nhạc bung rách cả bì, Linh Đan cảm thấy nguôi nguôi được chút ít. Cô mím môi lại thở. Đáng ghét. Nếu có một tấm ảnh của Nguyễn trong phòng, cô cũng xé nó vụn ra mà thôi.

Chợt cô trề môi khi nhớ lại hôm trước đi chơi Thủ Đức, hấn có tuyên bố là rất là ghét chụp ảnh. Vậy thì cô lấy đâu ra ảnh để mà xé chứ.

Cô hậm hực đi tới đi lui trong phòng. Làm sao để thoát ra khỏi nơi này? Căn phòng như kín bưng. Một con ruồi coi bộ cũng không lọt.

Giường nệm trắng muốt và thơm tho đến mức Linh Đan phải liếc nhìn về phía đó thật nhanh và lại.... Quay mặt đi. Một sự mời gọi. Cô không nên nghe theo lời khuyên dụ của Nguyễn. Trong căn nhà rộng thênh thang này chỉ có một mình cô và hấn. Dù đã khoá trái cửa lại nhưng Linh Đan vẫn thừa biết là

Nguyễn vẫn có thể vào đây bằng chìa khóa riêng. Ai có thể bảo đảm cho cô không có chuyện gì bất trắc xảy ra khi hấn là cháu của bà Như Hoa chứ. Cô chán nản nhìn lên đồng hồ treo tường. Mới hai giờ sáng. Cô phải làm gì bây giờ cho hết thời gian? Đi tới đi lui như một con điên chờ trời sáng và chờ hấn đến giải thoát hay.... Nằm trên giường một chút cho thoải mái nhỉ. Chông lại con cá mồi đến từ đôi mắt ngái ngủ, Linh Đan bèn chôn đi lại trong phòng. Cô bước đến một cái bàn nhỏ đặt ở góc phòng. Tò mò là một tính xấu. Lọc lõi đồ đạc của người khác còn xấu hơn nữa. Nhưng nếu mà người khác đó lại là Nguyễn thì Linh Đan tự cho mình có cái quyền đó. Hấn có lịch sự với cô đâu. Tại sao mà cô không lọc tung tất cả lên cho hả giận. Rồi có thể ném đi.

Tủ không khoá. Linh Đan hơi ngần ngại vì chưa bao giờ cô cho phép mình hành động như thế này. Cô luôn được giáo dục về lòng tự trọng. Cuối cùng tính háo thắng đã lấn lướt cô, cô chỉ muốn trả đũa Nguyễn.

Linh Đan kéo hết học tủ ra. Trời đất. Cô phát ngộp khi thấy cả hơn chục tấm ảnh của các cô nàng xinh như mộng. Phía sau tấm ảnh nào cũng có ghi những lời yêu thương thống thiết. Đúng là một gã Don Juan chính hiệu. Cô đoán không sai. Nguyễn là một gã đa tình. Bạt mạng.

Cô đặc biệt chú ý đến tấm ảnh có ghi nét chữ thật bay bướm: Ngung Mỹ. Cô gái trong ảnh rất đẹp. Đôi mắt đầy xao xuyến. Vẻ đẹp của cô gái trong hình khiến cho một người cùng phái như Linh Đan còn phải thấy choáng ngợp. Nguyễn xếp cô ta vào vị trí thứ mấy ở trong tim nhỉ? Linh Đan khẽ nheo mắt lại, có lẽ là hạng thứ nhất.

Một nỗi buồn mơ hồ nào đó đã lướt qua thật nhanh. Linh Đan lựa tất cả tấm ảnh sang một bên và đóng sập chiếc hộp tủ lại.

Bước đến giường, Linh Đan co hai chân lên ngồi bó gối suy nghĩ. Phải chi lúc này cô cứ nói thật với mẹ và Tùng là cô đến nhà của bà Như Hoa và đang kẹt ở đây thì chắc chắn là Tùng sẽ phóng xe lại đây và cô đâu cần phải khổ sở đến như thế này. Mà sao có thể nói với mẹ điều đó được chứ nhỉ.

Vậy có khác chi xúc phạm đến mẹ.

Linh Đan thở hắt ra thật mạnh. Căn phòng này lại không có gắn máy điện thoại. Nguyễn quá là đáng ghét khi đẩy cô vào đây.

Cơn buồn ngủ từ đâu ập đến. Cô phải tự chống lại cơn buồn ngủ cá mồi.

Drap giường trắng tinh và chiếc gối ôm mềm mại cũng màu trắng. Nếu nằm xuống để ngủ thì rất tuyệt.

Trong giấc ngủ chập chờn, Linh Đan có cảm giác là ai đó đã vào trong phòng và nhẹ nhàng phủ chiếc chăn mỏng ngang người của cô. Muốn mở mắt ra ngồi dậy nhưng tay chân nặng như chì không thể tuân theo ý thức mơ hồ của cô được.

Tiếng còi xe chạy dưới lòng đường đã đánh thức Linh Đan dậy. Cô ngồi

vùng dậy thật nhanh. Ngơ ngác nhìn khi thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Cô nhớ lại mọi việc rất nhanh.

Lao đến cánh cửa đang đóng chặt, Linh Đan xô mạnh ra. Chiếc then cài cửa bên ngoài có lẽ là Nguyễn đã rút ra, vì vậy mà Linh Đan có thể mở cửa ra được.

Nguyễn từ hành lang đi tới, thấy Linh Đan anh đã vội lên tiếng:

– Chào buổi sáng. Thấy Linh Đan đang ngủ ngon nên tôi chưa đánh thức dậy.

Linh Đan quắc mắt:

– Hồi khuya, ai cho phép anh vào phòng tôi đang ngủ?

Nguyễn nhún vai:

– Cô bật quạt vù vù quên tắt, trong khi thời tiết về sáng hơi lạnh. Thế thôi.

Linh Đan hất cằm:

– Anh ra mở cổng cho tôi về.

Nguyễn hắng giọng:

– Nhưng trước hết, cô nên chải tóc lại đi. Nếu cô không khó chịu soi vào gương cô sẽ thấy mình... rất là kinh dị. Chẳng giống Linh Đan của mọi ngày đâu.

Quê không thể tả, Linh Đan hằm hè:

– Đồ bất lịch sự.

Nguyễn mỉm cười:

– Thưa cô nương, nước nóng đang sẵn sàng rồi. Có cả khăn mặt và bàn chải tôi vừa đập cửa một tiệm tạp hóa để mua cho cô đó, cô nương.

Linh Đan đỏ bừng mặt. Hắn rất có lý và chu đáo. Nhưng cô vẫn ném vào mặt hắn những tia rất bỏng và bước nhanh vào phòng tắm.

Vỗ nước ấm lên mặt. Linh Đan nhìn nhanh vào chiếc gương soi trên tường. Xấu hổ đến chết đi được, tóc rối bời như tổ quạ, áo quần xộc xệch. Vậy mà cô đã trình diện với Nguyễn một hình ảnh không lấy gì làm tao nhã cho lắm. Có lẽ hắn đã hoàn toàn đúng khi dùng từ.... kinh dị.

Linh Đan chải lại tóc. Cô nhìn lại mình một lần nữa trong gương và mở cửa bước nhanh ra ngoài. Chợt Linh Đan đứng khựng lại. Phi Yến. Không chỉ có cô ngạc nhiên mà Phi Yến chính mới là người như từ cung trăng rớt xuống. Chiếc dây xắc tay đang đeo trên vai của Phi Yến trượt xuống thật nhanh. Phi Yến tròn tròn mắt:

– Bò... tại sao mà bò lại ở đây?

Linh Đan ngất ngứ. Chưa biết phải trả lời làm sao thì Phi Yến đã giật lấy chiếc khăn mặt còn ướt đang vắt trên vai của Linh Đan và nói như hét lên:

– Trời ạ. Hoá ra Linh Đan qua đêm ở đây với Nguyễn. Thật không ngờ một con người có vẻ nhu mì như Linh Đan mà lại táo tợn đến thế. Đồ đạo đức ròm.

Linh Đan giận dữ:

– Đúng là tôi có ngủ lại đây nhưng không phải như là bồ nhí. Bồ không có quyền nói như vậy.

Phi Yến dậm chân đành đạp. Cô gào to lên:

– Anh Nguyễn.

Nguyễn đang từ trong phòng chạy vọt ra. Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của hai cô gái, anh ngạc nhiên không hiểu vì sao. Phi Yến túm lấy ngực áo của anh.

– Nguyễn, anh phải giải thích chuyện này đi. Tại sao anh lại quan hệ với Linh Đan hả? Thật em không ngờ lại có chuyện tồi tệ đến thế. Anh tầm thường lắm, anh phải nghĩ đến Đỗ Quang chứ.

Nguyễn kêu lên:

– Phi Yến điên rồi à. Phi Yến không được nói như vậy. Giữa tôi và Linh Đan không có gì cả.

Phi Yến cười gằn:

– Vậy sao?

Nguyễn trừng mắt:

– Em không nên có những suy nghĩ bậy bạ về anh và Linh Đan.

Phi Yến cười nhạo:

– Hay ghê. Chuyện xảy ra kinh khủng như vậy mà anh lại bảo... là không có gì. Chỉ có bọn con nít mới tin những lời dối trá của anh.

Nguyễn nghiêm giọng:

– Vì một lý do tế nhị nên anh không thể giải thích tại sao Linh Đan phải nghỉ đêm lại ở đây. Nhưng em cần phải hiểu là giữa anh và Linh Đan không có chuyện gì xảy ra cả. Lời nói vô trách nhiệm của em có thể làm tổn thương cả anh lẫn Linh Đan.

Phi Yến cười khẩy:

– Ngộ quá hả. Thôi cứ như là em đã không Nhìn thấy gì cả. Xem như em đã không gặp cả Linh Đan vừa mới ngủ dậy và đi rửa mặt tại nhà của anh vậy. Như thế thì anh đã hài lòng chưa?

Linh Đan thở dài:

– Phi Yến đã hiểu sai vấn đề rồi. Bồ không thể nghĩ ra một cái gì tốt cho người khác hay sao?

Phi Yến nói rít qua kẽ răng:

– Tôi cũng muốn nghĩ tốt cho người khác lắm chứ. Nhưng thiên hạ làm cho tôi thấy tởm. Chó sói đội lốt thiên thần. Chẳng thà như là con Phi Yến này. Trắng đen rạch ròi không lẫn lộn, phải không hả Linh Đan? Phi Yến này tuy là sống buông thả thật đấy nhưng không bao giờ che giấu những người khác cuộc sống của mình. Máy người có nói trời hay đất gì cũng không bịp được tôi đâu.

Linh Đan tức muốn trào nước mắt. Cô chưa bao giờ thấy nhục nhã như thế này. Nếu chuyện này lọt đến tai của mẹ cô, thì làm sao mà bà lại sống cho nổi.

Giọng cô uất ức:

– Mình sống trung thực, không lừa dối ai cả. Phi Yến muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Phi Yến nhún vai rất dầm.

– Tạm biệt anh Nguyễn nha. Ghé vào đây định rủ anh đi ăn sáng nhưng những gì mà Phi Yến vừa chứng kiến... thật quá bàng hoàng. Nhất định là Phi Yến phải tâm sự với vài người bạn thân của Phi Yến mới được. Để trong bụng rất là khó chịu đây.

Nguyễn nghiêm giọng:

– Tôi cảm em làm những chuyện đó đây.

Phi Yến khẽ nhưn mày:

– Làm sao mà cảm em được chứ. Em chỉ nói lên sự thật thôi mà. Để cho mọi người thấy rõ ràng, không phải thứ gì lấp lánh đều là vàng cả đâu.

Linh Đan ngẩng cao đầu:

– Tôi về.

Cô bỏ đi như chạy trên hành lang. Mặc cho Phi Yến muốn hiểu sao thì hiểu. Từ tối hôm qua đến giờ có quá nhiều chuyện đã xảy ra rồi. Cô không muốn suy nghĩ thêm nhiều nữa. Tiếng của Nguyễn thanh thốt gọi sau lưng của cô:

– Linh Đan.... Đan ơi...

Chỉ còn hai người với nhau, Nguyễn nhìn Phi Yến bằng đôi mắt giận dữ.

Anh nhếch môi:

– Cô đã hài lòng lắm chứ.

Phi Yến cong cớn:

– Nó đã về rồi, anh có thể giải thích rõ mọi chuyện với em được không?

Nguyễn cau mày:

– Linh Đan là một cô gái đáng hoàng, em không nên bôi bẩn Linh Đan như vậy nhất là bằng những lời lẽ đầy độc ác của em.

Phi Yến long mặt lên:

– Nó xứng đáng được như vậy. Nó cũng chẳng có gì hơn em. Em ghét nó vì thói làm kiêu. Để xem rồi cú ngã này có giúp cho nó được biết điều hơn hay không.

Nguyễn giọng rắn rỏi:

– Em thừa biết là giữa anh và Linh Đan làm gì có chuyện gì xảy ra, mà tại sao em lại cố tình xuyên tạc chuyện Linh Đan ở lại đây làm gì.

Phi Yến vung vẩy chiếc xác tay. Cô bõn cợt:

– Anh không phải là thánh nhân, trong lúc cô ta rất đẹp.

Nguyễn quyết định nói lên sự thật. Anh muốn bảo vệ cho Linh Đan, cho dù

đây không phải là cách hay nhất. Anh hắng giọng:

– Tối hôm qua Linh Đan đến đây để tìm ông Trịnh Phước, ba của cô ấy, không ngờ vì nấp trong vườn nên bị anh khoá cổng nhốt lại.

Phi Yến tỏ vẻ quan tâm:

– Sao mà Linh Đan lại đi tìm ba của cô ta ở đây?

Nguyễn thở dài, giọng của anh đầy ngắc ngứ:

– Vì Linh Đan nghi ngờ cho rằng dì của anh và ông Trịnh Phước ... có tình ý với nhau.

Phi Yến cười lên khoái trá. Không ngờ chỉ trong một buổi sáng mà cô lại tình cờ biết được những tin động trời đáng giá đến như vậy. Cô tin Nguyễn. Anh rất sòng phẳng khi quyết định nói lên sự thật. Chuyện Linh Đan đến đây ghen hộ cho mẹ của nó chứng tỏ mối quan hệ giữa bà Như Hoa và ông Trịnh Phước phải có. Cô sẽ dùng chuyện này làm vũ khí trong cuộc chinh phục Nguyễn. Cô phải thắng Linh Đan. Làm sao mà Linh Đan có thể đứng được với Nguyễn, khi một người sành sỏi như cô cũng bị bắn trúng tim yêu. Nguyễn rất là quyến rũ.

Đong đưa mắt, Phi Yến cười tình:

– Em tin anh. Anh là một người đàn ông thẳng thắn.

Nguyễn so vai:

– Hãy hứa với anh là không đem chuyện Linh Đan ở lại tại đây để bôi bác cô ấy, đồng ý chứ.

Phi Yến nũng nịu:

– Em chỉ dọa cho nó sợ mà thôi. Bộ anh cho là em là một người nhỏ nhen hay sao?

Nguyễn thở phào nhẹ nhõm. Anh nhớ đến gương mặt đau khô của Linh Đan khi nãy. Tội nghiệp cho cô. Không ngờ mọi chuyện lại trở nên rắc rối đến như vậy.

Phi Yến chớp chớp mắt:

– Đi uống cà phê với em đi nghe anh.

Nguyễn thoái thác:

– Anh đang bận. Để khi khác đi.

Phi Yến cười nửa miệng:

– Anh chỉ tử tế với Linh Đan mà thôi. Nếu nó mời, anh có từ chối hay không?

Nguyễn dịu giọng:

– Em đừng nên nhắc đến Linh Đan nữa có được hay không.

Phi Yến khẽ nheo mắt:

– Anh sợ đau tim à.. Em biết ngay mà. Anh không thờ ơ với nó đâu.

Nguyễn nhìn thẳng vào mặt của Phi Yến. Anh không ngờ cô gái này lại sắc sảo hơn anh tưởng. Anh khẽ thở dài:

– Anh tiễn em ra cổng nhé.

Phi Yến nhún vai. Cô định nói một điều gì đó nhưng lại thôi, cô cùng với Nguyễn sóng bước ra cổng. Ngoài kia, nắng đã lên cao.

Linh Đan gõ cửa phòng của ông Trịnh Phước. Đã lâu lắm rồi cô và ba của cô chưa hề nói chuyện với nhau. Hôm nay cô quyết định sẽ nói ra hết những gì đang ẩn chứa trong cái đầu của mình.

Mở cửa phòng, gương mặt của ông Tr. Phước lãnh đạm. Ông hắng giọng:

– Có chuyện gì không vậy?

Linh Đan hít một hơi dài:

– Con muốn nói chuyện với ba.

Ông Tr. Phước cộc lốc:

– Ba đang bận.

Linh Đan hơi so vai:

– Con chỉ làm phiền ba vài phút mà thôi.

Ông Tr. Phước hắt hàm:

– Nói đi.

Linh Đan cảm thấy mất cả hứng. Dù biết là dạo này ba của cô đã thay đổi nhiều nhưng mà cô không hề nghĩ rằng ông có thể trở thành một con người lạnh lùng đến như vậy.

Cô nhỏ nhẹ:

– Con rất buồn khi hôm qua ba lại không về nhà.

Ông Phước cười nhạt:

– Có phải mẹ con bảo con nói như vậy không? Chuyện của ba mẹ thì hãy để cho ba mẹ tự giải quyết với nhau.

Linh Đan mím môi lại:

– Con nghĩ rằng con và Tùng đã đủ lớn để tham gia vào những chuyện như vậy.

Ông Tr. Phước rắn giọng:

– Ba có tự do của ba. Không ai được quyền có ý kiến đâu. Con hãy đi ra ngoài đi.

Linh Đan thở dài:

– Con không hiểu tại sao ba lại thay đổi đến như vậy. Trước kia, ba không bao giờ như thế cả. Có phải ba đã phản bội mẹ của con hay không? Bà Như Hoa đó đúng là một con hồ ly tinh mà.

Ông Tr. Phước đập mạnh tay lên bàn:

– Mất dạy. Ai cho phép mày ăn nói như vậy hả?

Quên cả sợ hãi, Linh Đan cũng hét lên:

– Tại sao ba lại làm cho mẹ khổ sở. Con ghét ba lắm. Bà Như Hoa ấy có gì hơn mẹ của con chứ. Hay là vì bà ta trẻ đẹp hơn mẹ nên đã làm cho ba xiêu lòng bỏ bê gia đình.

Ông Tr. Phước vùng đứng dậy, ông đẩy Linh Đan ra khỏi phòng, giọng hầm hè:

– Mày không sợ bị ăn đòn sao? Mày không được xúc phạm đến Như Hoa. Cánh cửa phòng của ông đóng lại một cái rầm thật mạnh trước mặt của cô. Linh Đan tựa người vào cánh cửa sứt sùi khóc. Vậy là dì Thư và mẹ không làm. Ba cô vì tình yêu mù quáng mà đã bất chấp tất cả. Thậm chí suýt nữa ông đã đánh cô vì cô nói hết sự thật.

Trở về căn phòng nhỏ của mình, Linh Đan gục đầu vào bàn. Cô nản kinh khủng. Chẳng lẽ rồi cuộc sống của ba mẹ con cô cứ kéo dài cảnh địa ngục như thế này hay sao? Ít ra là ba phải xót xa trước những giọt nước mắt và sự héo mòn tiêu tụy của mẹ chứ.

Tùng khẽ đập vai cô:

– Chị Hai..

Linh Đan ngẩng đầu lên. Đôi mắt của cô vô hồn.

Tùng thắc thỏm:

– Chị Hai sao vậy hả?

Linh Đan khẽ lắc đầu. Cô khàn giọng:

– Lúc này em chở mẹ đi đâu vậy?

Tùng so vai:

– Đến nhà của dì Thư.

Linh Đan lại thở dài. Có lẽ nội dung câu chuyện của mẹ và dì Thư là vẫn nói về ba và bà Như Hoa mà thôi. Tự dưng cô cảm thấy giận mẹ. Mẹ chỉ biết than vãn mà không chịu làm gì hết. Phải tìm ra một giải pháp nào chứ. Nếu để cho mẹ cô đối diện với bà Như Hoa biết đâu là tình hình cũng sẽ sáng sủa hơn.

Tùng chột lên tiếng:

– Chẳng thà ba mẹ ly dị còn hơn. Sống như thế này em muốn nổi điên.

Chiến tranh lạnh hoài, ai cũng nhìn nhau như kẻ thù.

Linh Đan bậm chặt môi lại. Nếu bây giờ mẹ cô đề nghị ly dị, chắc là ba cô tán đồng cả hai tay. Giọng của cô buồn tênh.

– Tại sao phải ly dị khi hai chúng ta đều cần cả ba lẫn mẹ. Chị đoán là mẹ vẫn còn yêu ba ghê lắm.

Tùng ngồi xuống ghế, tuôn ra một tràng:

– Nhưng ba không còn yêu mẹ. Ba làm khổ mẹ, làm cho hai chị em mình cũng phải khổ theo luôn. Mỗi lần về nhà, cứ nhìn thấy mẹ khổ sở khóc lóc, em cũng muốn điên lên luôn.

Linh Đan chua chát:

– Em đã nhìn thấy bà Như Hoa, bồ của ba chưa?

Tùng nhún vai:

– Chưa. Nhưng nhìn thấy mặt cũng chẳng làm gì được. Điều quan trọng nhất

bây giờ đối với em là ba phải có trách nhiệm như thế nào với mẹ. Tuổi của ba không phải là tuổi để tập tễnh yêu như em. Ba chỉ nên nghĩ đến bổn phận và trách nhiệm.

Linh Đan trố mắt nhìn Tùng:

– Em vừa nói cái gì. Em.... Yêu rồi hả Tùng.

Tùng so vai:

– Bộ chị không tán thành chuyện em yêu một cô gái nào hay sao?

Linh Đan nói gay gắt:

– Nhà mình rồi ren như vậy, em chưa thấy đủ sao. Nhiệm vụ của em là ăn no, ngủ kỹ và lo học cho đàng hoàng. Chưa thi vào đại học mà đã tập yêu rồi.

Tùng kêu lên:

– Sao mà chị lỗi thời quá vậy. Mấy đứa bạn của em đã có bồ cách đây vài năm rồi.

Linh Đan nghiêm nét mặt:

– Họ khác, mình khác.

Tùng lăm bằm:

– Chẳng trách gì chị chưa yêu anh nào. Chị cổ điển quá xá trời đất.

Linh Đan hắng giọng:

– Chị chẳng hiểu em còn tâm hồn nào để yêu cơ chứ. Em sống quá hời hợt và nông cạn quá. Em chẳng thương mẹ hay sao?

Tùng vẫn cố cãi:

– Nếu em than khóc, điều đó cũng chẳng giúp ba hồi tâm. Vậy thì cứ ráng sống cho vui mà thôi.

Linh Đan vẻ mặt đầy tức giận:

– Phớt đời như em trong lúc ba mẹ đau khổ thì chẳng thấy vui mắt chút nào hết cả.

Tùng nhún vai đi đến bên cửa sổ. Thật ra thì chị Linh Đan đã nói oan cho cậu. Cậu rất buồn về những chuyện xảy ra trong gia đình như chị Linh Đan. Những lời nói mạnh mẽ của cậu chỉ dùng để che đậy tâm hồn cậu bị tổn thương. Đạo này cậu cũng thường hay đi chơi và khi ở nhà thì đầy thất vọng. Yêu cũng là một liều thuốc nhiệm màu giúp cậu lãng quên. Còn vài tháng nữa thì thi đại học rồi. Cậu cũng không chắc là mình có đậu được hay không nữa.

Vẫn quay mặt nhìn ra đường, Tùng trầm giọng:

– Hình như là tối hôm qua chị đã nói dối đấy. Em không tin là chị đã cao hứng muốn học nhóm với bạn đâu.... Đến nỗi phải ngủ lại và nửa khuya mới gọi điện thoại về nhà.

Linh Đan khẽ cắn môi:

– Vậy em nghĩ sao về chị.

Tùng tỏ vẻ hiểu biết:

– Phải là một tình huống đặc biệt nào đó mà chị không chủ động dự báo trước được. Chị không phải là một người sống tùy tiện, hay buông thả.

Linh Đan thở dài:

– Em hiểu chị như vậy là cũng đủ lắm rồi. Chị chỉ sợ em vin vào đó mà không nghe theo lời khuyên của chị.

Tùng nói thêm:

– Cả mẹ và em khi nhận được điện thoại của chị đều thở phào nhẹ nhõm. Mẹ rất là lo cho chị. Làm em càng thêm sốt cả ruột vì không biết phải tìm chị ở đâu.

Linh Đan hắng giọng:

– Sáng nay chị đã bị mẹ la một trận toí bời rồi. Mẹ vẫn còn giận chị đấy. Mẹ bảo rằng từ nay không cho chị bước chân ra khỏi nhà một mình nữa.

Tùng xoay người lại:

– May mà không có chuyện gì xảy ra nếu không thì chắc là mẹ sẽ gục mất.

Linh Đan khẽ cắn môi:

– Nhưng em tin là chị không làm một điều gì sai trái chứ.

Tùng giọng chân thành.

– Em tin chị mà.

Linh Đan tiếp tục tra vấn:

– Thế em có nghĩ là chị đã đi chơi với Đỗ Quang hay không?

Tùng lắc đầu:

– Chị và anh Đỗ Quang đã là gì của nhau đâu. Chính vì vậy mà hồi hôm gọi điện cho bạn bè của chị, em không hề gọi đến chỗ của anh Đỗ Quang. Đỗ Quang không phải là người mà chị sống chết với tình cảm.

Linh Đan phải thừa nhận là thằng Tùng sâu sắc hơn là những gì cô nghĩ về nó. Cô không yêu Đỗ Quang, điều quan trọng đó cô đã khám phá ra từ bản thân mình cách đây không lâu.

Quàng dây đeo xách tay lên vai, Linh Đan trầm giọng:

– Lát nữa mẹ có hỏi, em nói là chị đến thư viện nha.

Một lát sau, cô có mặt trong thư viện của trường. Trong phòng đông người, khác mọi hôm, Linh Đan đành phải chọn một chỗ ngồi gần cửa ra vào. Đây không phải là một chỗ đọc sách lý tưởng. Mọi người ra vào liên tục không thể nào làm cho cô tập trung được hết. Vừa dùng bút ghi nhanh những tài liệu vừa tìm được. Linh Đan phải cố gắng gạt ra hết trong đầu những dư âm ban sáng trong cuộc nói chuyện với ba của cô. Dù muốn hay không thì cô bây giờ cũng đang xuống tinh thần một cách ghê gớm. Cứ nghĩ gia đình là một mái ấm, không ngờ lại có lúc tan tành đến như vậy. Tùng có chán nản cặp bồ cũng phải thôi. Lòng bông ngoài đường nhiều lúc cũng cảm thấy dễ chịu hơn là về nhà để rồi phải chứng kiến sự căm ghét của ba dành cho mẹ

và ngược lại. Không biết rồi cuối năm nay nó có thi được vào đại học hay không. Nếu nó mà rớt, chắc là mẹ cô sẽ điên luôn đó.

Vân Anh, một cô gái tròn to như hột mít học cùng lớp với Linh Đan xăm xăm bước đến chỗ của cô đang ngồi. Vỗ nhẹ lên vai của Linh Đan, Vân Anh cười xã giao:

– Linh Đan siêng dữ ha.

Ngẩng đầu lên, Linh Đan lịch sự cười nhẹ:

– Đầu có, mình rảnh nên ghé tìm thêm một số tài liệu cần. Cũng mới đến thôi. Hôm nay đông hơn mọi ngày nên thiếu chỗ.

Vân Anh thả thân người phục phịch xuống chiếc ghế bên cạnh Linh Đan, giọng véo von:

– Thịnh thoảng mình mới vào thư viện. Mình không quen đọc sách trong một môi trường đông đúc quá như thế này. Rất khó tập trung suy nghĩ.

Linh Đan mỉm cười:

– Có nhiều cuốn sách muốn mua mà cũng không có. Thành thử phải đến thư viện để mượn. Sách ở đây nhiều và phong phú quá. Có những cuốn rất hay.

Vân Anh trề nhẹ môi:

– Biết vậy nhưng chen chúc nhau để mượn một quyển sách cũ nào đó, cũng không thích mấy.

Linh Đan so nhẹ vai. Trong lớp, Vân Anh cũng không thuộc loại chăm học cho lắm. Chỉ có những quán ăn mới có sức thu hút mãnh liệt với cô bạn này, vì vậy mà càng ngày cô ta càng tăng cân không ngừng.

Chợt Vân Anh giọng quan tâm:

– Tối hôm qua, mình gặp ba của bồ đi tắt tả trong bệnh viện. Ai đang bị đau vậy hả Linh Đan?

Linh Đan biến sắc mặt. Cô chưa biết phải trả lời sao thì Vân Anh đã vô tình nói tiếp:

– Mùa này đang dịch sốt huyết. Bà chị của mình cũng đang điều trị trong bệnh viện. Tối hôm qua mình cũng phải ngủ lại để chăm sóc chị của mình. Thấy ba của bồ lo lắng đi tới đi lui, mình định lại hỏi thăm nhưng cũng ngại.

Linh Đan trả lời giọng nhát gừng:

– Một người bạn của ba mình bị đau.

Vân Anh mỉm cười phán:

– Vậy bác trai cũng tận tình với bạn bè quá há. Giống như ông già của mình đó, mỗi lần mấy ông bạn già của ông bị đau là ông cứ cuống cả lên, còn lo cho bạn chu đáo hơn là cả má của mình. Bà luôn phân bì về chuyện đó với mình hoài à.

Linh Đan lảng nhanh sang chuyện khác:

– Vân Anh đi có một mình à?

Dùng cuốn vở gấp lại quạt phành phạch cho bớt nóng, Vân Anh tặc lưỡi:

– Nóng quá. Thư viện gì mà như là cái lò mì. Mình đến đây một mình chứ mà còn mấy mình nữa. Chẳng có ma nào thèm để ý đến mình đâu. Ghét nhất là bọn con trai lớp của mình. Tụi nó nói là mình phì lũ. Mà càng mập thì càng khỏe, còn hơn là mấy anh chàng cò hương lớp mình phải không hả Linh Đan?

Linh Đan cúi gằm đầu xuống trang sách, trống rỗng. Đầu óc của cô như mù mịt cả ra. Những hàng chữ như đang nhảy múa trước mặt của cô. Tự dưng cô thềm khóc kinh khủng.

Vân Anh vẫn véo von:

– Bò vừa đẹp vừa học giỏi, mình thích được như bò lắm.

Linh Đan gấp cuốn sách lại. Cô nói giọng khàn khàn:

– Mình về đây.

Vân Anh ngơ ngác nhìn theo Linh Đan. Cô có nói gì làm méch lòng Linh Đan không nhỉ? Mà làm sao bạn cô như con mèo bị nhúng nước vậy?

Linh Đan đi thất thểu bên lề đường, những bước chân rã rời, đau khổ. Dù biết là ba không còn quan tâm nhiều đến gia đình nữa, ba đã phản bội mẹ, nhưng những gì mà Vân Anh vừa nói đã nhấn chìm cô xuống hố sâu tuyệt vọng.

Phải chăng bấy lâu nay trong một góc con tim của cô vẫn thấp lè tè một ngọn lửa nhỏ đầy hy vọng. Cô đã tự lừa dối mình, là ba cô vẫn là một người cha tốt. Cô tự huỷ hoại mình, bất chấp những lời nói của mẹ và dì Thư và cả của ba. Cô thật là điên rồ và ngốc nghếch.

Một chút hy vọng nhỏ nhoi đã mất hết. Nước mắt ràn rụa, Linh Đan đi như vô định. Chưa bao giờ cô căm ghét ba của cô đến như vậy. Ông chỉ nghĩ đến bản thân của ông và bà nhân tình của ông mà thôi. Bất chấp dư luận. Bất chấp sự đau khổ của người khác.

– Linh Đan....

Cô ngơ ngác quay người lại.....Đỗ Quang. Anh tấp nhanh chiếc Toyota vào lề, giọng thân thiện:

– Lên xe, anh chở về.

Chợt nhìn thấy vẻ mặt đầy khổ sở của cô. Đỗ Quang trầm giọng:

– Linh Đan sao vậy hả?

Cô hít một hơi thật dài, giọng cố tự nhiên:

– Không sao, tại vì Linh Đan ngồi hơi lâu trong thư viện nên hơi chóng mặt mà thôi.

Đỗ Quang khẽ lắc đầu:

– Con gái học vừa thôi, mai mốt rồi có chồng cũng đâu có thi thố được những gì đã học. Phải lo cho chồng và con kia mà.

Không bằng lòng với những gì mà Đỗ Quang vừa nói, nhưng Linh Đan vẫn im lặng. Anh nhắc lại một lần nữa.

– Lên xe đi Đan, anh chở em về.

Cô lắc đầu:

– Anh cứ về trước đi, em sẽ từ từ về sau.

Đỗ Quang bước ra khỏi xe, anh nằn nì:

– Lên xe đi đã. Có chuyện gì buồn không. Đừng bắt anh đậu xe ở đây lâu kéo anh bị cảnh sát phạt bây giờ.

Linh Đan nhăn nhó mặt mày:

– Nếu anh sợ bị phạt thì hãy đi đi, Linh Đan đâu có bắt anh phải chờ Linh Đan đâu.

Đỗ Quang hạ thấp giọng:

– Lại lý sự giận hờn. Càng ngày Linh Đan càng cố tình xa cách anh, Linh Đan không biết điều đó làm cho anh buồn lắm sao?

Cô vùng vằng bước đến chiếc xe sang trọng màu đỏ. Đóng sập cánh cửa lại cho cô, Đỗ Quang đỗ dành:

– Đừng cau có với anh như vậy. Có chuyện gì vậy, kể cho anh nghe được không hả?

Chiếc Toyota dừng lại trước một nhà hàng sang trọng cạnh bờ sông. Gió thổi những sợi tóc của Linh Đan bay bay. Cô giữ tóc bằng đôi tay trắng muốt đẹp như ngọc.

Quay sang Linh Đan, Đỗ Quang dịu dàng:

– Vào đây với anh một lát. Không khí rất là dễ chịu. Anh gọi thức ăn trưa cho anh và Linh Đan.

Linh Đan thở dài. Không muốn cho Đỗ Quang lại nằn nì trước những cặp mắt đầy tò mò của mọi người xung quanh. Cô ngoan ngoãn đi theo anh mà đầu óc hoàn toàn là trống rỗng. Cô không muốn nghĩ đến gì nữa cả. Xuống tinh thần kinh khủng.

Đỗ Quang gọi một đĩa tôm hùm và cua. Anh vui vẻ nhìn cô:

– Nhà hàng này có nhiều đặc sản ngon lắm. Chính ba của Linh Đan đã giới thiệu cho anh chỗ này đây.

Cô uất ức:

– Làm ơn đừng nhắc đến tên của ba Linh Đan nữa có được không?

Đỗ Quang vắt chanh ra đĩa.

– Linh Đan giận ba à.

Cô mím chặt môi lại, giọng của cô đanh gọn:

– Đã nói không nhắc đến nữa mà.

Đỗ Quang mỉm cười. Anh đoán là Linh Đan vừa bị ba cô la về một chuyện gì đó. Chuyện anh muốn cưới Linh Đan làm vợ đã được ông Tr. Phước đồng ý với điều kiện là Linh Đan chấp nhận lời cầu hôn của anh. Anh dự định sẽ nói cho cô biết chuyện hệ trọng này tối hôm nay. Không ngờ trưa nay anh lại gặp cô ở trường.

Linh Đan gượng gạo ngồi ăn. Cô cũng không muốn về nhà lúc này, nghĩ đến chuyện lát nữa phải gặp ba cô, cô thấy nản quá.

Đỗ Quang âu yếm nhìn cô. Anh sắp đi đến đích rồi. Anh chưa đề nghị với ông Trịnh Phước về chuyện anh sẽ giúp ông một số vốn thật lớn vậy mà ông đã tỏ ra ủng hộ anh trong việc cưới Linh Đan. Dứt khoát là số tiền trong nay mai anh tài trợ cho ông sẽ làm ông vô cùng cảm động. Mẹ Linh Đan thì rất là có cảm tình với anh. Suy cho cùng, trở ngại duy nhất của anh bây giờ chỉ có Linh Đan mà thôi. Nhưng anh tin rằng, anh sẽ thành công.

Đỗ Quang mỉm cười với cô:

– Anh gọi thêm một chút rượu nữa nha.

Cô lắc đầu:

– Linh Đan không uống rượu.

– Một chút thôi.

– Không.

Đỗ Quang búng tay gọi người bồi:

– Cho tôi mấy lon coca ướp lạnh....

Bà Như Hoa ngỡ ngàng nhìn cô gái xa lạ đi xăm xăm vào nhà của mình, đến phòng khách. Bật dậy khỏi ghế ngồi, bà Như Hoa giọng ngạc nhiên:

– Xin lỗi, cô muốn tìm ai ở đây?

Linh Đan nhếch môi:

– Có phải bà là bà Như Hoa chăng?

– Vâng, tôi đây.

Linh Đan khẽ nheo mắt lại. Cử chỉ đầy thù địch của cô làm cho bà Như Hoa không khỏi ngạc nhiên. Trỏ tay vào chiếc ghế trước mặt, bà Như Hoa hắng giọng:

– Mời cô ngồi.

Linh Đan ngồi xuống ghế. Cô mở to mắt ra nhìn bà Như Hoa. Bà không đẹp như cô tưởng. Hơi xấu nữa là đằng khác, ăn mặc rất là bình thường, không diêm dúa, chải chuốt hay là cô đã nghe nhầm chẳng. Vì vậy, cô nhắc lại lời yêu cầu của mình thêm một lần nữa.

– Tôi muốn gặp bà Như Hoa.

Người đàn bà ấy hơi nhướn mày:

– Như Hoa chính là tôi.

Hơi bị bất ngờ nên Linh Đan không biết nên bắt đầu như thế nào. Vậy mà cô vẫn cứ tưởng bà Như Hoa là một phụ nữ sắc sảo, quyến rũ. So với mẹ cô thì bà Như Hoa thua rất xa từ nhan sắc cho đến ngoại hình. Tại sao mà ba cô lại đi theo người đàn bà tầm thường này nhỉ. Mãi nghĩ ngợi, Linh Đan hầu như quên mất bà Như Hoa đang sốt ruột nhìn cô.

Nhíu mày nhìn cô thoáng chút ngạc nhiên, bà Như Hoa lên tiếng:

– Cô muốn tìm tôi có chuyện gì hay không?

Linh Đan cười nhạt:

– Tôi là con gái của ông Tr. Phước.

Bà Như Hoa không giấu được sự ngỡ ngàng:

– Tôi không ngờ anh Tr. Phước lại có cô con gái lớn và xinh đẹp đến như vậy. Mà cũng đúng thôi, đã hơn hai mươi năm trôi qua rồi còn gì.

Linh Đan như nhìn xoáy vào đôi mắt của bà Như Hoa. Cô đến đây không phải là để ngồi nghe những lời nói phỉnh phờ của bà. Giọng nói của bà sao mà êm ru và ngọt lịm như đường. Trách sao mà ba cô không mềm tim. Cô cao giọng:

– Có lẽ bà đã đoán ra tại sao tôi lại có mặt ở đây?

Khẽ lắc đầu, bà Như Hoa so vai:

– Thú thật là tôi không được rõ cho lắm

Linh Đan mai mỉa:

– Bà đóng kịch rất là giỏi. Tôi đến đây chỉ yêu cầu bà một điều, là bà không nên phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Bà không nên quyến rũ ba của tôi. Ông ấy đã có một mái gia đình yên ấm. Mẹ tôi là một người phụ nữ hiền lành, suốt đời vì chồng và con. Những gì mà bà đã gây ra cho mẹ tôi thật là tàn nhẫn.

Bà Như Hoa như chồm ra khỏi ghế, giọng bà khàn lại:

– Cô nói sao?

Linh Đan nhếch môi:

– Bà ngạc nhiên lắm sao khi tôi biết rõ về mối quan hệ giữa ba tôi và bà. Thậm chí tôi còn biết là bà mua lại ngôi biệt thự của gia đình tôi bằng chính đồng tiền của ba tôi chu cấp cho bà.

Đưa tay lên chặn lấy ngực, bà Như Hoa kêu lên:

– Cô đang ăn nói cái quái quỷ gì vậy? Ba của cô và tôi chỉ là bạn bè. Giữa tôi và ba của cô không có cái gì cả. Một tình bạn hoàn toàn trong sáng.

Linh Đan cười nhạt:

– Bà còn nói được những lời giả dối nữa hay sao? Mong là bà hãy nên buông tha ba của tôi. Mẹ tôi và chị em của tôi rất căm thù bà, hận bà.

Giọng của bà Như Hoa đầy uất ức:

– Người đáng lý ra phải căm thù chính là tôi. Tôi đã sống trong khổ sở bao nhiêu năm rồi. Lẽ ra tôi phải là người căm thù mới đúng.

Linh Đan mở to mắt. Cô hần học:

– Thật là thiếu tự trọng quá. Tôi nghĩ là ít ra bà cũng còn một chút gì lương tâm. Bà phải xấu hổ về hành vi của mình chứ.

Thế này thì quá lắm rồi, bà Như Hoa quát lên:

– Không ai có quyền nói với tôi bằng cái giọng điệu như vậy kể cả bà ngoại và mẹ của cô.

Vẻ mặt của Linh Đan đầy khiêu khích:

– Nhưng tôi thì được. Vì bà đã phá hoại gia đình của tôi. Bà phải từ bỏ những chuyện xấu xa mà bà đã làm.

Bà Như Hoa rung chuông gọi người làm, ra lệnh:

– Đưa con nhỏ này ra khỏi nhà của tôi ngay lập tức.

Một người phụ nữ đứng tuổi đến bên cạnh Linh Đan, giọng cau có:

– Lúc này tôi đã nói với cô rồi, muốn gặp bà chủ cô phải xưng danh xem là bà chủ có đồng ý tiếp cô hay không rồi hẵng vào. Cô tự ý tung cửa vào nhà ào ào như vậy chỉ làm khổ người khác. Giờ cô chịu khó ra về đi cho tôi nhờ.

Linh Đan hét nhanh lên:

– Tôi không đi đâu cả. Chừng nào bà ta chưa trả lời dứt khoát về chuyện của ba tôi, tôi vẫn còn ở đây.

Bà Như Hoa ôm lấy ngực thở một nhọc:

– Đi ra ngoài đi.

Linh Đan nhếch môi mỉa. Kể ra thì bà Như Hoa đóng kịch rất tài. Coi bộ ba của cô cũng đã vì những màn kịch như thế này mà định cột chặt đời của mình vào một người đàn bà tầm thường không nhan sắc. Nếu không muốn nói là xấu.

Người phụ nữ làm công cố sức đẩy Linh Đan ra khỏi cửa. Cánh cửa phòng khách đóng lại thật mạnh. Linh Đan đá chân vào cửa cái rầm rầm... Giận kinh khủng. Bà Như Hoa rõ ràng là muốn tránh cuộc đối thoại với cô kia mà. Hèn nhất. Dối trá.

– Linh Đan có chuyện gì vậy hả?

Giọng của Nguyễn đột ngột vang lên, Linh Đan quay người lại thật nhanh.

Cô nói giọng đầy phẫn nộ:

– Bà dì của anh không chịu tiếp tôi:

Nguyễn quay sang người làm công:

– Dì năm, dì của tôi đâu rồi?

– Bà mệt. Khi không cô này đòi vào nhà nói tùm lum lên chuyện gì đó làm cho bà giận lên.

Nguyễn hát hàm:

– Thôi dì đi lo công việc của mình đi.

Linh Đan hát cảm:

– Thế nào. Tôi có thể gặp dì anh được chứ.

Nguyễn so vai:

– Thông cảm, dì của tôi bị đau tim. Nếu dì tôi không chịu tiếp Linh Đan, chắc là có một lý do nào đó.

Cô mỉa:

– Bà ta sợ sự thật mà thôi. Sự thật đã làm cho bà ta phải giả vờ lên cơn đau tim.

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp của cô, Nguyễn trầm giọng:

– Đừng nên hằn học như vậy. Tôi có tìm hiểu qua mối quan hệ giữa bà di của tôi và ba của Linh Đan.

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

– Lúc nào thuận tiện, tôi sẽ kể ra tất cả với Linh Đan.

Cô nôn nóng:

– Tại sao không phải là bây giờ. Tôi không còn đủ kiên nhẫn để ngồi chờ nữa đâu.

Nguyễn vẫn khẽ lắc đầu:

– Trước sau gì thì Linh Đan cũng cần phải biết mà. Không lâu đâu.

Cô bực mình nhìn anh, vẻ mặt cương quyết của Nguyễn làm cho cô càng bực thêm.

Cô gằn giọng:

– Tôi sẽ phải còn đợi anh đến bao giờ nữa đây.

Nguyễn thở dài:

– Tôi sẽ gọi điện thoại cho Linh Đan trong tuần này.

Linh Đan khẽ nheo mắt:

– Hy vọng những gì anh sắp nói là sự thật. Tôi rất ghét khi bị ai lừa phỉnh.

Nguyễn dịu dàng:

– Tôi không lừa phỉnh Linh Đan đâu. Qua Duy và Thiên Trang chắc Linh Đan cũng đã biết ít nhiều về tôi rồi mà. Tôi sống buông thả nhưng không dối trá.

Linh Đan im lặng rồi thở hắt ra thật mạnh. Hy vọng là Nguyễn sẽ giữ lời hứa và gọi điện thoại cho cô. Cô bây giờ đã quá mệt mỏi rồi. Vẻ mặt đầy lạnh băng, cô quay gót đi nhanh ra cửa. Nguyễn sốt sáng:

– Để tôi gọi xe cho em.

Cách xưng hô ngọt ngào của Nguyễn làm cho quả tim bướng bỉnh của Linh Đan khẽ rung lên. Cô cố gắng chế ngự cảm xúc của mình... lung lung bằng cách cắn chặt môi và khoát lên cho mình một bộ mặt lãnh đạm nhất trên đời.

Linh Đan. Mà đã điên rồi sao?

Nguyễn đi trước cô một đoạn dài. Linh Đan cố tình đi chậm lại và không để mắt và dáng đi ngang tàng đầy ngạo nghễ của anh. Dáng Nguyễn cao to và khoẻ mạnh có một chút gì đó bất cần đời vì tự biết mình là một người rất đàn ông, có nhiều ma lực đầy quyền rũ.

Ra đến cổng, Linh Đan giọng khô lạnh:

– Không cần nhờ tới anh đâu, tôi tự gọi xe cho mình về được rồi.

Nguyễn nửa đùa nửa thật:

– Tôi gọi sẽ rẻ hơn là Linh Đan đấy. Vì nhìn thấy tướng ngầu của tôi không ai dám lấy đất đâu.

Cô trề môi phán:

– Gọi xe hay là... trần lột?

Nguyễn cười. Hàm răng đều và bóng. Anh soi mắt vào mắt của cô:

– Sao em cứ thích nói với tôi bằng những lời lẽ đầy cay độc như vậy? Thing thoảng tự soi mình vào gương tôi thấy mình cũng đâu có tệ lắm đâu. Em không biết là mình rất là ác sao?

Linh Đan quay nhanh mặt đi. Cô rất sợ ánh mắt dịu dàng của Nguyễn. Nó khiến cho cô... quên đi mất hận thù. Trái tim nhỏ bé của cô khẽ rung lên. Mạnh liệt.

Hằng giọng đề che giấu đi cảm xúc chột đèn, Linh Đan hăm hăm:

– Chán ghê, không có một chiếc xe nào cả?

Nguyễn tỉnh rụi:

– Tôi lấy xe đưa Linh Đan về nhà ghen.

– Cảm ơn.

– Chưa như giấm!

Bật cười, Nguyễn nheo mắt nhìn cô với vẻ giễu cợt. Anh vừa huýt sáo vừa nhóng nhóng ra đường để đón taxi cho cô. Linh Đan dí dí mũi giày xuống mặt đường. Một cảm giác thật kỳ lạ đang từ từ xâm chiếm tâm hồn của cô. Bên cạnh của Đỗ Quang chưa bao giờ cô lại có những cảm giác như vậy. Trạng thái của cô bây giờ rất chông chênh... Phải chăng Nguyễn là cả một sự nguy hiểm, là cạm bẫy như cô từng cảm nhận? Chỉ mong khoảng khắc này mau mau chấm dứt.

Một chiếc taxi trở tới, Nguyễn vẫy tay gọi nhanh. Rút nhanh một tờ giấy bạc màu xanh, anh hào phóng đưa ra mà không cần ngã giá.

Linh Đan cau có:

– Ô... tôi đâu có cần anh phải hào phóng với tôi đến như vậy chứ?

Thật tự nhiên, anh còn nắm lấy tay của cô để giúp cô lên xe. Vẻ mặt của anh đầy nghiêm nghị đến mức cô không thể nào mở miệng mà nói được câu nào ra hồn. Nguyễn mỉm cười với cô:

– Tạm biệt Linh Đan....

Linh Đan đi nhanh qua một dãy bàn, ánh sáng yếu ớt của dãy đèn nháy không đủ soi rõ từng mặt người. Phải cố căng mắt ra thì cô mới không bỏ nhào vào từng đôi tình nhân đang ngồi rủ rủ với nhau. Họ vào đây để uống cà phê hay là giấu mặt cho thiên hạ khỏi nhìn thấy nhỉ?

Tìm một cái ghế trống trong cái quán mờ ảo này rất khó, nên phải đi gần hết chiều dài của cái quán, Linh Đan mới có thể ngồi xuống. Bắt đầu... quan sát thiên hạ với vẻ mặt đầy khó chịu. Sống trong thành phố này từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô biết đến cái quán nước để hò hẹn, tâm tình như thế này.

Nguyễn quả là cố tình chơi khăm cô nên mới chọn một nơi kỳ cục như vậy.

Lúc này anh cho cô địa chỉ của quán qua điện thoại nên cô không biết. Tới chừng đến đây thì không còn cách nào hơn là liều mạng... đi vào.

Mở to mắt ra, Linh Đan bắt đầu nhìn xung quanh mình để tìm kiếm xem Nguyễn đang ở đâu. Đã quen dần với bóng tối mờ mờ trong quán nên Linh Đan có thể nhìn thấy mọi cảnh vật rõ ràng hơn.

Chợt cô nhắm tịt mắt lại và quay mặt đi. Trời đất ơi. Đôi tình nhân bên cạnh bàn của cô đang hôn nhau tình bơ. Kỳ cục.

– Linh Đan chờ tôi có lâu không vậy?

Nguyễn đột nhiên xuất hiện. Cứ như là từ dưới đất chui lên vậy. Anh kéo ghế ra ngồi cạnh cô một cách tự nhiên.

Linh Đan giọng đầy tức tối:

– Anh không còn chỗ nào tử tế hơn để hẹn tôi ra nói chuyện hay sao?

Nguyễn mỉm cười:

– Ban nhạc của quán này chơi rất hay. Ở đây hay chơi những loại nhạc nhẹ rất êm dịu không như những quán khác chỉ chơi nhạc pop-rock.

Cô quát khê:

– Tôi đến đây không phải để nghe nhạc.

Nguyễn so vai:

– Lúc nào Linh Đan cũng khó tính đến như vậy hay sao?

Linh Đan hát hàm:

– Bây giờ anh hãy kể về mối quan hệ giữa ba tôi và bà dì của anh đi.

Giọng của Nguyễn chợt trở nên lý lợm:

– Tôi chỉ nói vào cuối cuộc gặp gỡ này mà thôi.

Linh Đan trừng mắt nhìn Nguyễn:

– Anh là đồ lường gạt.

Một gã thanh niên ăn mặt thật ngẫu đi ngang qua bàn của cô. Vừa nghe được những lời nguyên rủa của cô, hắn lập tức đứng lại ngay, buông vãi lời cợt nhả:

– Cô em nói sao? Ông anh này làm hại cô em à? Có cần anh giúp đỡ gì không?

Nguyễn cung nắm đấm về phía hắn, anh đe dọa.

– Cút ngay, nếu mà muốn yên thân.

Gã thanh niên quay nhanh lại định tấn công Nguyễn nhưng rồi khi nhìn thấy vẻ cao lớn và khoẻ mạnh của anh nên hơn chùn bước. Gã bỏ đi một mạch ra cửa.

Nguyễn liếc qua nhìn Linh Đan:

– Chắc là Linh Đan hài lòng lắm hả?

Cô bữu môi:

– Hình như là anh có vẻ quen sử dụng cơ bắp thì phải.

Nguyễn gõ tay lên mặt bàn:

– Tùy theo trường hợp thôi.

Cô ầm ục:

– Anh thừa biết là tôi rất là nôn nóng từng giờ từng phút cho cuộc nói chuyện này kia mà. Kéo dài thời gian chờ đợi của tôi, anh thật là ác.

Nguyễn nháy mắt với cô:

– Hãy tập kiên nhẫn đi Linh Đan. Trước sau gì thì tôi cũng kể với Linh Đan toàn bộ câu chuyện kia mà. Đừng nguyên rủa tôi nữa, không thôi tất cả những anh chàng có mặt trong quán sẽ nổi máu anh hùng vì muốn làm đẹp lòng Linh Đan.

Cô thở hắt ra thật là mạnh. Chẳng lẽ giờ đây cô phải ngồi lại đây suốt buổi tối với Nguyễn hay sao. Trong một cái quán thiếu ánh đèn, mờ mờ ảo ảo thiếu cả không khí để thở. Lỡ bạn bè của cô hoặc của Tùng vào đây thì sao nhỉ?

Cô dịu giọng đề nghị:

– Tôi muốn vào một cái quán nước khác, không phải là quán này.

Nguyễn gật gù:

– Ngồi với tôi ở đây, Linh Đan sợ mang tiếng chứ gì?

Cô tránh những tia nhìn nồng ấm của anh. Cô hạ thấp mắt xuống. Đó là cách hay nhất để khỏi phải phơi trái tim... của mình ra.

Nguyễn khẽ nói:

– Tôi ngồi cách xa Linh Đan đến.... chục thước. Linh Đan còn sợ gì chứ. Và lại, chúng ta đang ngồi ở vị trí rất an toàn. Những bàn quanh đây đều là những người xa lạ. Họ đâu có biết chúng ta là ai đâu, thì có gì mà phải bận tâm lo lắng chứ.

Linh Đan nhìn xung quanh kiểm tra thêm lời nói của Nguyễn một lần nữa. Cô cảm thấy như nhẹ nhõm hơn khi thiên hạ ai cũng lo tí tê với nhau và chẳng ai buồn quan tâm đến cô cả.

Nguyễn gọi hai ly nước với lời giải thích:

– Tôi thử đổi gu. Cà phê có vẻ như không hợp với chúng ta đâu. Lần trước chúng ta đã cãi nhau tưng bừng. Một lần ở Thủ đức và một lần ở nhà của dì tôi.

Linh Đan xảnh xệ:

– Đâu phải vì uống gì mà tôi và anh cãi nhau, chỉ vì tôi và anh luôn không cùng chung một quỹ đạo.

Nguyễn nhìn thật sâu vào đôi mắt bừng bình của cô:

– Electron trên quỹ đạo này có thể bắn sang một quỹ đạo khác và gây nên cộng hưởng rất lớn đấy.

Cô hất mặt ngó lên trời. Như vậy vẫn còn thấy dễ chịu hơn là nhìn thẳng vào mặt của anh ta. Cô không muốn bị anh bắt được suy nghĩ của cô. Nó bây giờ đang lang thang ở đâu đó một cách đáng ghét.

Nguyễn khuấy nhẹ ly sữa đá. Giọng anh rất ấm:

– Linh Đan uống đi.

Cô chợt im lặng và ngoan như một con mèo. Bụng ly nước lên, Linh Đan uống từng ngụm nhỏ. Bờ má hồng lên. Muốn ngộp thở vì ánh mắt yêu thương của Nguyễn. Rồi lại tự giận mình vì đã yếu đuối. Linh Đan ơi là Linh Đan. Mà đừng nên mềm tim chứ.

Nguyễn chợt nói:

– Đạo này Linh Đan hơi gầy đó.

Cô thở nhẹ và im lặng. Cô lại nghĩ tới Đỗ Quang. Cách đây mấy ngày, anh cầu hôn với cô nhưng cô đã thẳng thắn nói với anh là mãi mãi không có anh trong trái tim của cô. Đỗ Quang như suy sụp hẳn sau lời tuyên bố tàn nhẫn đó. Tại sao cô từ chối Đỗ Quang? Linh Đan không dám nghĩ tiếp nữa.

Ban nhạc bắt đầu chơi. Linh Đan chống tay lên cằm lắng nghe những âm thanh êm dịu của một bản nhạc mà cô rất thích.

Nguyễn nghiêng đầu hỏi cô:

– Linh Đan thấy thế nào?

Cô chớp nhẹ mi:

– Không đến nỗi tồi lắm

– Tôi thích đến đây vào mỗi cuối tuần.

Linh Đan chợt buông miệng:

– Với một cô bạn gái?

Nói xong cô mới thấy mình thật.... dại dột. Hoá ra cô đã vô tình gián tiếp cho Nguyễn biết rằng là cô quan tâm đến anh.

Nguyễn nhún vai:

– Cũng tùy.

– Linh Đan xoay nhẹ ly nước trong tay. Rất may là Nguyễn không dồn cô bằng một câu hỏi. Nếu không cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Chợt Nguyễn đưa ra một lời đề nghị:

– Chúng ta đi dạo quanh đây một lát, gần đây thôi.

Linh Đan đi sau lưng của anh. Cô đỏ mặt từng bừng khi bất ngờ Nguyễn xoay người lại, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô và ân cần nói:

– Chúng ta đi lối này.

Lối đi rất hẹp. Linh Đan cùng Nguyễn len lối qua những dãy bàn xếp sát nhau. Bàn tay của cô vẫn nằm yên trong tay anh ấm áp... Không rút tay về, cô cũng không hiểu nổi mình nữa rồi. Có lẽ cô đã điên rồi. Tại sao cô lại để mặc cho con tim của mình đập theo đúng nhịp của nó. Tất cả không còn nằm trong tầm kiểm soát của cô. Tựa hồ cô đang đi trên một nơi không có trọng lực. Bồng bênh. Chênh choáng.

Cuối cùng, anh và cô đứng trước một con đường ăn thông với quán. Linh Đan khẽ cắn môi và rút tay về. Nguyễn vẫn giữ im tay cô trong tay mình, anh nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp, trong veo như hồ thu của cô.

Thật lâu, anh thì thầm bằng một giọng vô cùng ấm áp:

– Anh yêu em. Rất yêu.

Cô nói với vẻ mặt khổ sở:

– Không.

Nguyễn vẫn thì thầm:

– Sao em lại tự dối lòng, Linh Đan.

Cô quay mặt sang chỗ khác:

– Tôi ghét anh.

– Em nói dối.

Nguyễn buồn rầu nhìn cô:

– Đừng nên làm khổ con tim của anh. Anh yêu em muốn điên lên. Nếu anh không làm thì em cũng không hề dừng đứng với anh.

Cô thở dài:

– Giữa tôi và anh chỉ có hận thù.

– Đó là điều phi lý nhất.

– Anh có biết là mẹ tôi đau khổ đến mức nào không?

– Tình yêu của chúng ta không liên quan gì đến chuyện của hai chục năm trước đâu.

Linh Đan kêu lên:

– Buông tay tôi ra đi.

Nguyễn trầm giọng:

– Anh sợ em sẽ biến mất trong cuộc đời của anh. Cho dù biết rằng cách tỏ tình của anh có thể làm cho em bị hoảng sợ.

Linh Đan nói như khóc:

– Đúng như vậy. Tôi không yêu anh mà.

Nguyễn khàn giọng:

– Anh không tin.

Thả nhẹ tay cô ra, anh đi song song bên cạnh của cô. im lặng. Tiếng phở rao đêm từ xa vọng lại. Mỗi người đều đang theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Anh và cô dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự đang đóng cửa im ỉm.

Nguyễn nói chậm rãi:

– Anh sẽ kể cho em nghe câu chuyện của hai chục năm trước. Chỉ mong em giữ được bình tĩnh.

Cô mở to mắt vẻ nôn nóng:

– Anh nói đi

Nguyễn tựa lưng vào bờ tường, anh nhìn Linh Đan bằng đôi mắt đầy trắc ẩn:

– Cách đây hai chục năm, ba của em và dì của anh yêu nhau rất tha thiết.

Linh Đan cười nhạt:

– Giờ anh mới chịu thú nhận là dì của anh quyến rũ ba của tôi hay sao?

Nguyễn so nhẹ vai:

– Không phải là quyến rũ mà là... yêu. Cứ ngỡ là không gì chia cắt được

tình yêu của họ nhưng cuối cùng rồi di của anh cũng phải bỏ đi ra nước ngoài để tìm lăng quên. Di của anh rất hận ba của em. Mối hận hơn hai chục năm sau mới được làm sáng tỏ thì tất cả đã muộn màng rồi. Ba của em đã lập gia đình và có một mái ấm hạnh phúc.

Cô nhếch môi:

– Hận ba của tôi?

Đặt nhẹ tay lên vai của Linh Đan, Nguyễn thở dài:

– Di của anh rất hận ba của em vì nhìn thấy một tập ảnh chụp chung của ba em và một cô gái, rất tình tứ. Cô gái đó chính là mẹ của em.

Linh Đan vẽ mặt đầy tức tối:

– Di của anh là một người không đàng hoàng. Ba của tôi có tình tứ với mẹ của tôi thì cũng đúng thôi mà. Tại sao lại ghen tức một cách vô lý như vậy được chứ?

Nguyễn buồn rầu:

– Anh mồ côi ba mẹ từ nhỏ. Anh phải sống với ngoại anh bằng những đồng tiền do di của anh chắc chịu từ cuộc sống bôn ba từ nước ngoài. Anh rất kính trọng di của anh như cha mẹ của mình. Nếu em có chút đồng cảm với anh, xin đừng nên nặng lời với di của anh.

Linh Đan thở hắt thật mạnh. Số phận thật là tàn nhẫn. Cô yêu Nguyễn. Đúng vậy, cô yêu anh. Cô không thể nào dối lòng mình được nữa rồi. Nhưng nói lời yêu đương làm gì khi mãi mãi anh và cô không bao giờ là của nhau. Mẹ cô hận thù bà Như Hoa. Làm sao mà bà lại có thể chấp nhận Nguyễn. Mà cô, ngay cả bản thân cô cũng không thể không thù hận bà Như Hoa.

Nguyễn buồn rầu nói tiếp:

– Em có thể cảm nhận sự đau khổ tột cùng của ba em và di của anh không hả Linh Đan. Khi hơn hai chục năm sau, cả hai người mới biết ra được sự thật là những tấm ảnh ấy là ảnh ghép hình. Trên thực tế, sau đó một năm sau ba của em mới cưới mẹ của em và người trao những tấm ảnh ấy cho di của anh là bà ngoại của em.

Linh Đan nói như hét lên:

– Nói dối, bịa đặt. Anh bịa ra những chuyện đó để làm gì.

Nguyễn đau khổ:

– Anh chỉ nói lên một sự thật thực là đau lòng. Lúc ngoại của em đến gặp di của anh, bà có tự xưng là mẹ của một cô gái tên là Nhã. Tr. Phước yêu con gái bà ta và hai người đã hứa hôn với nhau rồi. Bà yêu cầu di của anh phải cắt đứt quan hệ với ba của em ngay lập tức. Sau này, lúc về nước di của anh mới biết được rằng lúc ấy ngoại của em muốn ba em cưới mẹ em làm vợ nên đã làm những tấm ảnh ghép gọt di của anh. Ba em lúc đó chưa hề yêu mẹ của em. Rất may là những tấm ảnh đó lỡ ra bị xé bỏ nhưng vì lòng căm thù thì di của anh đã lưu giữ nó lại như một kỷ niệm đau xót. Nó chính là những

bằng chứng thiết thực nhất.

Những lời nói cuối cùng của Nguyễn làm quả tim bé nhỏ của Linh Đan như muốn nổ tung lên. Thật không có gì lắng nhục cô hơn. Cô nói qua hai hàng nước mắt:

– Một câu chuyện bịa đặt quá tồi tệ. Anh không còn có câu chuyện nào ly kỳ hơn chẳng?

Nguyễn nói với vẻ ân hận:

– Xin lỗi, thông cảm cho anh. Anh cũng không muốn kể ra với Linh Đan đâu, nhưng mà anh không còn cách nào khác hơn đâu.

Cô mím môi lại:

– Ngoại tôi không phải là người như vậy đâu. Anh có biết là câu chuyện của anh đã xúc phạm đến tôi mức nào không?

Nguyễn đưa tay vuốt mặt mình:

– Vì tình thương với con cái, người mẹ vẫn có thể làm bất cứ chuyện gì. Anh không trách ngoại của em đâu. Giờ đây dì của anh cũng đã quên đi những kỷ niệm buồn của mình. Hôm trước, em đến nhà nặng lời với dì của anh, nên bà đã không giữ được bình tĩnh.

Linh Đan cười gằn:

– Tôi không tin anh đâu. Anh nên đi đi, và đừng bao giờ nói lại những lời dối trá như vậy.

Nguyễn trầm giọng:

– Anh biết là em đau khổ lắm khi nghe một câu chuyện buồn như vậy.

Nhưng dù sao thì cả hai chúng ta cũng phải đối diện với sự thật phải không Linh Đan. Anh nhớ là có lần em đã nói với anh như vậy. Cần phải dũng cảm đối diện với nó.

Linh Đan nhắm mắt lại đau khổ. Có lẽ nào. Cô không tin đâu. Chợt cô bàng hoàng nhớ lại những câu chuyện Những câu đối thoại giữa mẹ cô và dì Thư khi nói đến bà Như Hoa. Hai người luôn thường nhắc đến ngoại của cô. Dì Thư còn trách mẹ cô sao lại không tiếc công của bà ngoại. Những lời nói như vậy thì có ý nghĩ gì đây?

Nguyễn khẽ tiếp lời:

– Chuyện của ba em thua lỗ không liên quan gì đến dì của anh đâu. Dù bây giờ dì của anh có một cuộc sống tương đối khá giả ở nước ngoài. Dì anh mua lại ngôi biệt thự ấy với một ý nguyện hoàn toàn tốt với ba của em. Bà biết rằng ba em rất là tiếc khi phải rời xa nó. Bà không muốn nó lọt vào tay của người khác để mai sau này ba em còn có cơ hội để mua lại. Còn ba em, em biết rồi đấy, đời nào ông lại chịu chấp nhận sự giúp đỡ của dì anh về tiền bạc. Ông chỉ chấp nhận bán chứ không bao giờ mượn tiền bạc của dì anh đâu.

Vuốt nhẹ những sợi tóc mềm của cô, anh nói tiếp:

– Giữa ba em và dì của anh bây giờ đơn thuần là tình bạn xưa. Anh rất hiểu dì của anh. Bà là người sống thiên về nội tâm. Bà rất quý thứ tình cảm đáng trân trọng đó. Bà không đẹp và khéo léo như mẹ của em. Những năm tháng bên ba ở nước ngoài đã làm cho bà nhanh chóng già hẳn đi. So với mẹ của em thì dì của anh không có một chút ưu thế nào.

Linh Đan cố kiềm hãm những giọt nước mắt. Cô không tin là mẹ của cô, dì Thư và ngoại là những người như vậy. Còn bà dì của Nguyễn, ba cô đến với bà vì điều gì đây? Phải chăng đó chính là thứ mà ba cô không hề tìm được ở mẹ cô. Sự đồng điệu ở hai tâm hồn?

Nguyễn hắng giọng:

– Nêu còn nghi ngờ câu chuyện anh kể, em nên về gặp lại mẹ của em thì rõ hơn. Có thể em sẽ còn biết nhiều hơn những gì ở bên trong.

Linh Đan ôm chặt lấy mặt mình và khóc nức lên. Cô hiểu tính cách của Nguyễn, anh không phải là kẻ dối trá, chuyên đặt điều. Sự thật phơi bày quá tàn nhẫn, vượt quá sức chịu đựng của cô rồi.

Nguyễn dịu dàng đặt tay lên vai của Linh Đan, nhưng cô đã hất đi thật mạnh. Cô kêu lên.

– Hãy để cho tôi yên.

Nguyễn vẫn dịu dàng kiên nhẫn vuốt tóc cô, giọng anh trở nên thiết tha:

– Anh yêu em, đó là điều quan trọng nhất. Hãy quên những câu chuyện không vui ấy đi.

Linh Đan khịt khịt mũi. Cô mệt mỏi lắm rồi. Cô nói như hụt hơi:

– Tôi về.

Nguyễn khẽ bóp nhẹ bàn tay yếu đuối của Linh Đan.

– Anh đưa em về.

– Mặc kệ tôi đi mà.

– Đừng ghét bỏ anh như vậy Linh Đan. Anh yêu em. Tình yêu không bao giờ có lỗi đâu.

Linh Đan vẫn bước đi đều đều bên cạnh của Nguyễn. Rã rời. Cô không biết mình phải làm gì đây khi lòng tin hoàn toàn bị đổ vỡ.

Anh lấy xe ở bãi ra và nổ máy. Giọng của anh dịu dàng:

– Ngồi lên đi Linh Đan. Em đừng khóc nữa.

Chiếc mô tô của anh chạy thật chậm. Đó là một tốc độ chậm nhất kể từ ngày mà Nguyễn cầm lái đến nay. Anh muốn con đường dài ra mãi. Để cô còn ở gần bên anh. Anh yêu cô. Những giọt nước mắt của cô làm lòng anh tái tê. Cuối cùng thì chiếc xe công kênh của anh dừng lại trước một căn nhà nhỏ thật xinh. Nguyễn tắt máy xe. Nhìn hút vào đôi mắt đẹp buồn rười rượi của cô, anh nói giọng buồn buồn:

– Tạm biệt em. Nhớ ngủ sớm và đừng khóc nữa.

Linh Đan nhếch môi cười buồn. Cô so vai và bước vào nhà thật nhanh.

Đỗ Quang mở cửa cổng. Trước mặt của anh là Phi Yến, cô nhoẻn miệng cười thật tươi:

– Có ngạc nhiên lắm không hả anh Đỗ Quang? Tìm ra nhà của anh không phải dễ đâu à nghen. Phải tra danh bạ điện thoại đấy nhá. Phi Yến đâu dám hỏi Thiên Trang vì con nhỏ ấy rất thông minh. Nó sẽ đoán ra ngay lý do mà Phi Yến tìm đến anh ngay mà.

Đỗ Quang lịch sự:

– Rất hân hạnh khi Phi Yến hạ cố đến đây.

Cô chớp mắt thật điệu. Thói quen của Phi Yến là như vậy. Hình như có một câu danh ngôn đại loại, phụ nữ sinh ra vốn để làm xiêu lòng đàn ông. Vậy tại sao cô lại làm khác đi được chứ? Cứ để cho đàn ông ngộp thở trước sắc đẹp của mình đi đã. Có chết chóc ai đâu.

Nghiêng đầu nhìn Đỗ Quang, Phi Yến nũng nịu:

– Anh không mời Phi Yến vào nhà chơi sao?

Như sức tỉnh ra, Đỗ Quang mỉm cười:

– Xin lỗi, mời ... mời Phi Yến vào nhà:

Đong đưa chiếc xác tay, Phi Yến nhìn quanh căn phòng khách nhà của Đỗ Quang. Thật không hổ danh là nội thất của một gia đình triệu phú. Cô trầm trồ khen:

– Anh Đỗ Quang thật là có khiếu thẩm mỹ. Phi Yến rất thích cách bố cục của căn phòng này. Hoàn hảo nhưng đầy ấm cúng. Nó gợi cho Phi Yến nhớ đến những tiền sảnh của khách sạn năm sao ở Paris.

Đỗ Quang cười thật tươi:

– Cảm ơn Phi Yến. Phi Yến uống gì để tôi gọi người làm

Cô dẫu môi lên:

– Một ly cam vắt, cho ít đá thôi nha vì Phi Yến sợ bị viêm họng. Mùa này thiên hạ bị viêm họng như điên. Dù sao thì Phi Yến cũng phải giữ giọng, để còn phải tham gia vào tiết mục văn nghệ ở trường.

Đỗ Quang vẫn xã giao:

– Phi Yến hát đơn ca à?

Cô cười thật điệu:

– Song ca. Con nhỏ hát cặp với Phi Yến. ăn theo Phi Yến. Chả là Phi Yến không thích hát đơn ca nên mới tìm một đứa hát cặp. Chuyện ngỡ như đơn giản vậy mà khó ghê, chẳng có đứa nào trong lớp hát cho ra hồn. Đứa ca tạm được thì ngoại hình quá tệ. Còn đứa ngoại hình trên trung bình chút chút thì giọng hát lại như vịt khàn. Thành thử suốt cả một tuần Phi Yến phải như chiếc đèn cù, lòng vòng chọn rồi bỏ, bỏ rồi chọn. Kêu quả thì cũng tìm ra một con nhỏ mặt mũi cũng tạm được. Ngoại hình không xấu lắm và hát cũng không dở lắm. Trung bình.

Đỗ Quang bật cười. Cứ theo cách nói của Phi Yến thì cô chính là ... trung

tâm của vũ trụ. Còn thiên hạ cũng chẳng là gì cả. Đỗ Quang bấm chuông gọi người làm. Anh kín đáo quan sát Phi Yến. Phải thừa nhận là cô đẹp không kém gì Linh Đan. Chỉ tiếc là ở Phi Yến người ta dễ dàng nhận thấy ra một chút gì giả tạo đầy phù phiếm chứ cô không còn tính cách hồn nhiên và trong sáng như Linh Đan, ngây thơ như bạn bè cùng trang lứa. Đáng tiếc. Phi Yến ngồi tréo chân, cô liếc Đỗ Quang một cái thật nhanh.

– Tại sao anh không hỏi lý do gì mà Phi Yến lại đến đây? Bộ anh không ngạc nhiên sao?

Đỗ Quang mỉm cười:

– Tôi đoán ra phải có một chuyện gì quan trọng mới khiến cho Phi Yến dời gót ngọc đến đây. Nhưng mà vội vàng làm chi. Rất ít khi chúng ta ngồi nói chuyện với nhau. Chiều nay, tôi cũng đang rảnh.

Phi Yến cong cớn:

– Anh đúng là một nhà tâm lý. Đúng vậy, Phi Yến đang muốn nói với anh một chuyện rất là quan trọng. Vì vậy Phi Yến mới đến đây. Lúc bấm chuông cửa, cứ sợ anh... không tiếp.

Đỗ Quang cười:

– Không lẽ tôi bất lịch sự đến như thế sao

Phi Yến vẫn dài giọng:

– Vì Linh Đan, anh có thể làm điều đó mà. Không phải Linh Đan rất ghét những cô gái nào cặp kè với anh sao?

Đỗ Quang so vai:

– Đời nào. Tôi và Linh Đan luôn tôn trọng nhau.

Bưng ly cam lên miệng uống vài ngụm, Phi Yến nũng nịu:

– Mà Phi Yến không chịu cách xưng hô của anh đâu. Chữ “tôi” của anh trông xa cách kinh khủng, có thể làm cho Phi Yến tự ái ra về đấy. Anh khách sáo với Phi Yến quá chừng à.

Mỉm cười dễ dãi, Đỗ Quang trầm giọng:

– Được rồi, anh đang chờ Phi Yến nói đây.

Phi Yến kéo dài giọng:

– Anh đừng buồn nghe Đỗ Quang. Thật ra Phi Yến cũng không muốn làm cho anh buồn đâu. Nhưng nếu giấu anh một chuyện động trời như vậy thì lương tâm của Phi Yến cũng không cho phép. Phi Yến rất là ghét sự dối trá. Đỗ Quang nhiu mày nhìn Phi Yến. Anh không khỏi hồi hộp theo cách nói chuyện của cô. Chưa kịp đoán ra cô muốn ám chỉ chuyện gì thì Phi Yến đã tuôn ra một hơi:

– Cách đây khoảng một tháng, Phi Yến bắt gặp Linh Đan... ngủ lại nhà của Nguyễn. Lúc Phi Yến đến thì Linh Đan mới rửa mặt xong. Đồng hồ chỉ bảy giờ sáng.

Đỗ Quang bạnh hàm lại. Phi Yến ranh mãnh quan sát nét mặt của Đỗ Quang

và cảm thấy hả hê. Cô biết ngay mà. Không phải chỉ có phụ nữ mới biết ghen.

Thật lâu Đỗ Quang giọng đành lại:

– Linh Đan có kể với tôi chuyện này. Linh Đan đã có giải thích hết mọi chuyện với tôi rồi.

Phi Yên cười nhạt:

– Anh có tin hay không?

Đỗ Quang nhếch môi đầy chua chát:

– Thú thật với Phi Yên thì khó lòng mà tin. Nếu tôi là chồng của Linh Đan, khi Linh Đan kể câu chuyện này tôi sẽ không tin. Nhưng tôi chỉ là một người đang đeo đuổi Linh Đan mà thôi, và tôi và Linh Đan bây giờ chỉ là tình bạn. Điều mà Linh Đan kể vẫn có thể tin được. Cô ta nói dối để làm gì chứ? Khi cô ta đã từ chối tình yêu của tôi. Hôm đó Linh Đan kể cho tôi nghe có cả Thiên Trang ở đó.

Phi Yên bĩu môi:

– Linh Đan không nai tơ như anh tưởng đâu. Nó yêu Nguyễn đấy.

Đỗ Quang thở dài:

– Tôi yêu Linh Đan. Tôi biết là Linh Đan rất là ghét Nguyễn.

Phi Yên phá lên cười:

– Nói anh đừng buồn nha. Tối hôm qua, tình cờ Phi Yên nhìn thấy Nguyễn và Linh Đan từ trong quán cà phê đèn mờ đi ra. Rất tình tứ.

Sự tự chủ vờ vụt mất đi, Đỗ Quang thẳng thốt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đầy phấn son của Phi Yên:

– Cô không đùa chứ?

Phi Yên nhún vai một cái rất dầm:

– Không ai đùa một chuyện như vậy cả. Đó là sự thật. Sau khi từ quán cà phê đi ra, hai người bịn rịn với nhau rất lâu. Từ xa quan sát, Phi Yên còn thấy Nguyễn còn vuốt tóc của Linh Đan. Thậm chí, họ còn.... Hôn nhau nữa.

Đỗ Quang buông thõng hai vai.... Giọng của anh khản đặc lại:

– Có thật là như vậy hay không?

Phi Yên vẫn trề môi:

– Nếu không vì chuyện đó thì Phi Yên đến đây làm gì? Cứ xem như là Linh Đan không có tình ý gì với Nguyễn trong cái đêm ngủ lại nhà của Nguyễn đi. Nhưng hẹn hò nhau vào quán đèn mờ, thì chỉ có bồ bịch mới làm như vậy với nhau mà thôi.

Đỗ Quang nghiêng chặt răng lại. Đã từ lâu anh linh cảm được rằng Linh Đan đã bị Nguyễn chinh phục. Không ngờ tất cả lại xảy ra quá nhanh đối với anh như vậy. Anh đã trở thành một kẻ thua trận một cách nhục nhã.

Nhướn cao mày, Đỗ Quang tuyên bố:

– Anh không thể để cho Nguyễn yên thân, nó phải trả giá.

Phi Yến cong môi lên:

– Anh biết là Phi Yến yêu Nguyễn kia mà. Anh định làm gì Nguyễn vậy. Anh nên nhớ là không được làm hại Nguyễn đâu nhá. Phá tan nát tình yêu của họ thì được, còn đánh nhau thì xin thôi.

Đỗ Quang gương mặt đầy độc ác:

– Anh chưa có kế hoạch gì cả, nhưng trước sau gì Linh Đan cũng sẽ là của anh.

Phi Yến nghiêng đầu:

– Chúng ta hợp tác với nhau. Anh đồng ý không.

Đỗ Quang so vai:

– Phi Yến có thể giúp gì cho anh đây?

– Nghe nói anh đang tìm đủ mọi cách o bế ông già của Linh Đan sao khi con gái ông thẳng thừng từ chối lời cầu hôn của anh. Đúng không hả?

Đỗ Quang sa sầm nét mặt lại. Anh không thích bất cứ ai nhắc đến chuyện này. Đó là một sỉ nhục lớn nhất của anh. Anh sẽ tìm mọi cách để cưới Linh Đan. Lúc đó anh sẽ bắt cô phải trả giá cho những gì cô đã gây ra cho anh.

Giọng anh khó chịu:

– Phi Yến nói đi. Phi Yến sẽ cộng tác với anh như thế nào đây?

Phi Yến cười mỉm chỉ, trước ánh mắt đầy sốt ruột của Đỗ Quang, cô điềm nhiên mở xắc tay tô lại son môi. Vội vàng mà làm chỉ chứ. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Nhướn cao hàng mày kẻ chì thật đậm, Phi Yến dài giọng:

– Hôm Linh Đan ở qua đêm lại nhà của Nguyễn, nó có nói cho anh lý do tại sao nó ở lại đó hay không?

Đỗ Quang khẽ lắc đầu:

– Linh Đan nói với tôi là cô ấy không tiện giải thích vì một vấn đề tế nhị, liên quan đến danh dự của gia đình. Hôm đó Linh Đan nghỉ lại trong một căn phòng riêng, còn Nguyễn thì ở lại trong một căn phòng khác. Điều đó có thể tin được.

Phi Yến cười ngát:

– Vấn đề là ở chỗ đó.

Đỗ Quang sốt ruột thúc dục:

– Phi Yến hãy nói đi. Phi Yến biết được cái gì chứ?

Vụt đứng dậy, Phi Yến đi đi lại lại trong phòng. Cô cao giọng:

– Hôm đó Linh Đan đến ngôi biệt thự đó để tìm ba của nó. Bà Như Hoa, dì của Nguyễn là nhân tình của ông Tr. Phước. Mẹ của Linh Đan rất là căm ghét bà ta. Họ rất là căm thù nhau. Hiểu ra chưa.

Quay phắt lại, Phi Yến nhìn thẳng vào mắt của Đỗ Quang:

– Phi Yến nói như vậy, anh theo kịp chứ. Anh hiểu được công việc của mình

sẽ làm chứ.

Đỗ Quang rạng rỡ cười tươi

– Bà Nhã và bà Như Hoa là kẻ thù với nhau à?

Phi Yến đồng dặc:

– Đúng vậy.

Đỗ Quang nhếch môi cười nham hiểm:

– Anh sẽ cho mẹ của Linh Đan biết chuyện Linh Đan yêu Nguyễn. Đồng thời anh cũng sẽ dùng tiền bạc khống chế ông Tr. Phước. Hai việc này anh sẽ làm cùng một lúc.

Phi Yến tỏ vẻ quan tâm:

– Bây lâu nay, quan hệ giữa anh và ông Tr. Phước như thế nào?

Đỗ Quang nhún vai :

– Ông Trịnh Phước là một người rất khí khái, nhưng biết đâu chỉ là cái vỏ bên ngoài mà thôi. Anh tin là cuối cùng ông ta cũng phải gục trước mãnh lực của đồng tiền.

Phi Yến phá lên cười:

– Tất nhiên. Kế hoạch của anh cũng ra trò đấy chứ?

Đỗ Quang khen đáp lễ:

– Những tin tức mà Phi Yến cung cấp rất có giá trị. Anh cảm ơn Phi Yến nghe.

Phi Yến đóng đưa mắt:

– Có gì đâu mà cảm ơn. Chẳng qua anh và Phi Yến thì dù sao cũng cùng một hoàn cảnh. Chỉ mong là anh xúc tiến việc cưới được Linh Đan gấp hơn. Thấy nó đi bên cạnh Nguyễn, lòng Phi Yến đau và hận.

Đỗ Quang giọng cả quyết:

– Phi Yến yên trí. Phen này mẹ của Linh Đan sẽ hoàn toàn ủng hộ anh. Linh Đan không thể nào chạy khỏi sức ép của ba mẹ cô ta đâu.

Tiền Phi Yến ra cổng, Đỗ Quang trở vào nhà. Anh nhắc ông nghe máy điện thoại lên:

– Alô... Cho tôi gặp ông Trịnh Phước.

Gõ nhẹ cửa phòng bà Nhã, Linh Đan gọi :

– Mẹ ơi....

– Vào đi.

Bà Nhã đang nằm trên giường, trên tay là tờ tạp chí phụ nữ. Nghiêng người qua nhìn Linh Đan, bà ngạc nhiên:

– Chiều nay con nghỉ học à:

Linh Đan nói dối:

– Dạ.

– Sao con không đến thư viện?

– Dạ con mới thi hết phân môn.

Thấy Linh Đan vẫn đứng, bà Nhã khẽ nhắc:

– Ngồi xuống đi. Sao cứ ấp a ấp úng như gà mắc tóc? Có chuyện gì không? Bộ con hết tiền tiêu rồi hả?

Linh Đan nhìn xuống đất:

– Dạ, con vẫn còn tiền tiêu vặt.

Chống tay ngồi dậy, bà Nhã nhướn mày:

– Vậy thì cái gì đây, con nói đi.

Linh Đan hít một hơi thật dài. Thật không dễ dàng khi phải hỏi mẹ cô cái chuyện Nguyễn đã nói. Suốt đêm cô không hề chợp mắt chút nào. Câu chuyện của Nguyễn đã đục khoét trái tim nhạy cảm khổ sở của cô. Cô ấp úng:

– Hỏi ba cưới mẹ, hai người có yêu nhau không?

Bà Nhã nhìn sững Linh Đan. Chẳng hiểu vì sao hôm nay con gái bà lại hỏi bà một câu kỳ quặc như vậy? Nghe nhắc đến chồng, cục tức như chặn ngang cổ, nhưng bà Nhã vẫn trả lời:

– Không. Hai người lấy nhau là do sự sắp xếp của hai gia đình. Hỏi đó chuyện như vậy là bình thường.

Linh Đan bậm môi lại, cô gắng hỏi:

– Nhưng sau đó thì ba yêu mẹ chứ?

Bà Nhã thở hắt ra:

– Nếu không yêu thương, sao có thể sống hạnh phúc bên nhau mấy chục năm. Mà sao con lại hỏi mẹ về chuyện đó vậy?

Ngước mắt lên, giọng cô như trôi tuột đi:

– Hôm qua con có nói chuyện với Nguyễn, cháu của bà Như Hoa.

Bà Nhã thẳng thốt:

– Sao? Sao con lại quen được với nó?

Cô ngắc ngứ

– Chỉ là tình cờ. Nguyễn có kể cho con nghe câu chuyện của Hai chục năm về trước.

Bà Nhã tái mặt:

– Nó nói những gì. Con không được nghe những lời bịa đặt của bà Như Hoa hoặc là bất cứ người thân nào của bà ta, nghe rõ chưa.

Linh Đan khỏ sở:

– Có phải cách đây hai chục năm, ba con và bà Như Hoa yêu nhau tha thiết hay không?

Bà Nhã gắt gỏng:

– Con tìm hiểu mấy chuyện đó để làm gì? Con đi ra ngoài đi. Mẹ đang mệt.

– Nhưng mà mẹ phải cho con biết là có phải ba con đã yêu bà ta hay không?

Bà Nhã hậm hực:

– Sao khi cưới ba, mẹ mới biết được điều đó.

Nhìn mẹ cô không chớp mắt, Linh Đan rầu rĩ:

– Bà ngoại con đã làm gì để... ly gián ba và bà Như Hoa, mẹ nói đi.

Vùng đứng dậy, bà Nhã giận dữ:

– Ai cho phép con hỏi như vậy chứ hả. Bà ngoại của con đã chết từ lâu rồi. Vậy mà vẫn không yên. Đúng là thứ bất hiếu mà.

Linh Đan vẫn khắc khoải:

– Con chỉ muốn biết là có phải chính bà ngoại đã ly gián ba và bà Như Hoa không? Mẹ đừng nên giấu con.

Bà Nhã đập mạnh tay lên bàn:

– Hay đó, hết cha bây giờ đến lượt con hoạch hoạc tôi. Đi hết đi cho rồi.

Không có hỏi han, tra gạn gì hết.

Linh Đan chớp mi:

– Con yêu mẹ. Con chỉ mong muốn được biết ra sự thật, con chỉ mong là tất cả những gì Nguyễn nói đều là xảo trá bịa đặt.

Bà Nhã buông người ngồi phịch xuống giường. Đã lâu lắm rồi bà không muốn nhớ lại câu chuyện xưa. Đó là ô nhục. Bà hoàn toàn không hề can dự vào những gì mà ba mẹ bà đã làm ra.

Nước mắt ràn rụa quanh mi, Linh Đan khổ sở nhìn bà Nhã chờ đợi. Hai mẹ con nhìn sững nhau thật lâu, bà Nhã gật đầu trong đau khổ:

– Ngoại con tha thiết muốn ba con đồng ý cưới mẹ nên đã thuê người ghép ảnh nhằm để gạt bà Như Hoa. Mẹ không hề biết được chuyện này, chỉ mãi sau này khi ngoại con gần chết, bà mới gọi mẹ lại kể hết mọi việc cho mẹ nghe và di Thư của con biết.

Linh Đan chết lặng cả người, cô úp hai bàn tay vào mặt. Giọng của bà Nhã rầu rĩ:

– Ba con đã sỉ nhục mẹ, cho rằng mẹ đã âm mưu mọi chuyện. Lại còn chu cấp tiền bạc cho bà Như Hoa. Giữa mẹ và ba của con không còn gì nữa. Chỉ còn lòng thù hận.

Linh Đan rụt rè:

– Bà Như Hoa giàu có, cần gì phải mượn tiền của ba chứ. Và chắc gì ba quan hệ tình cảm với bà ta. Biết đâu chỉ là bạn bè mà thôi.

Nhìn Linh Đan như nhìn một sinh vật lạ ở đâu vừa xuất hiện, bà Nhã tức giận:

– Con nhiễm ở đâu cái giọng như vậy? hả Linh Đan. Cho dù hồi trước hai người yêu nhau thì ba ta không thể vin vào đó để mà cướp chồng của mẹ. Vậy mà bà ta đã làm đấy. Để trả thù mà.

Cô lắc đầu:

– Không phải vậy đâu, mẹ à.

– Con có còn phải là con của mẹ không vậy hả Linh Đan? Từ nay còn mở miệng ra hỏi mẹ những chuyện như vậy thì đừng có mà trách mẹ nhé.

Cô mở to mắt ra nhìn bà. Chưa hả giận, bà Nhã quát to:

– Đi ra ngay, con với cái.

Linh Đan lao nhanh ra khỏi phòng. Cô chạy như bay trên cầu thang gỗ ộp ộp.....

Gió thổi mạnh, trời mưa đổ ào ào. Ở trong thành phố này luôn có những cơn mưa thật bất ngờ. Nhất là những trận mưa đầu mùa, vội đến, vội đi. Gió bút lá ném vèo vèo qua chấn song cửa sổ của quán nước.

Linh Đan ngồi bất động trước ly nước nguội ngắt. Buồn chán.

Cô đã chạy qua màn mưa trắng xóa để đến đây, bất chấp cả tiếng mẹ gọi thảng thốt sau lưng.

Mưa. Mưa. Những cơn mưa đầu mùa của tháng sáu oi ả. Những tiếng mưa lộp độp trên mái tôn đều đều nghe đến ray rứt cả lòng người.

– Linh Đan...

Thu hết can đảm, cô ngẩng mặt nhìn lên. Nguyễn đang đứng trước mặt của cô, ánh mắt dịu dàng triu mến, đầy yêu thương.

Ngồi xuống trước mặt của cô, anh trầm giọng:

– Linh Đan ngồi đây đã lâu chưa vậy?

Cô im lặng:

– Tôi cũng không biết nữa, còn anh, sao cũng lại ở đây vậy?

Nguyễn soi vào mắt cô:

– Anh đến theo... mệnh lệnh của trái tim. Thành phố này có đến hàng ngàn quán nước nhưng anh đã chọn đúng quán này để đến vì anh biết là có em. Cô hơi co người lại. Một cơn gió tạt ngang chỗ cô đang ngồi. Nguyễn âu yếm hỏi:

– Anh sang chỗ của em ngồi chung nha.

Khẽ dẫu môi lên, nhưng anh đã ngồi cạnh cô rồi. Ủ bàn tay bé nhỏ của cô trong tay anh. Khuôn mặt của cô ửng hồng, cảm thấy nỗi đau khổ ngói ngoai rất nhiều.

Cô nói với vẻ âu sầu:

– Linh Đan đã nói chuyện với mẹ, về những tấm ảnh.

Anh bóp khẽ bàn tay nhỏ nhắn của cô:

– Đừng buồn nữa. Hãy quên đi tất cả những chuyện không vui đấy đi Linh Đan. Cũng đừng nên nhắc lại nữa.

– Anh không ghét mẹ của Linh Đan chứ?

Nguyễn chân thành:

– Không. Dì của anh cũng biết chuyện anh yêu em. Dì rất vui, dì nói rằng, cần nên tha thứ.

Linh Đan nhớ đến thái độ của mẹ, cô thở dài. Để vượt qua trở ngại, khác chi vượt qua vạn lý trường thành.

Nguyễn nhìn cô chăm chú?

– Em có yêu anh không?

Cô buồn bình:

– Không

Nguyễn cười cười:

– Quên. Anh phải hỏi là, em yêu anh từ lúc nào?

Linh Đan lườm dài. Cô không muốn Nguyễn nhìn thấy... những vách ngăn trên quả tim yếu đuối của cô. Ngăn nào cũng có hình ảnh của anh. Giọng cô đầy âm ứ:

– Không dám đâu.

Vuốt nhẹ tay lên chóp mũi thanh tú của cô, Nguyễn tỉ tê:

– Anh yêu em từ ngay lần gặp em đầu tiên trên đường phố, thật ra trước đây anh chưa bao giờ tin vào tiếng sét tình yêu. Một anh chàng lãng tử như anh không ngờ cuối cùng lại đau tim với một cô gái có trái tim lạnh.

Linh Đan phụng phịu. Trái tim của cô có lạnh không nhỉ? Cô yêu Nguyễn từ lúc nào vậy? Không biết nữa. Chỉ biết là cô yêu anh từ lâu lắm rồi. Mãnh liệt.

Mưa đã tạnh. Nguyễn nhìn cô âu yếm:

– Chúng ta ra bờ sông dạo đi nha.

Cô đi bên cạnh anh. Gió quần quýt bên chân se se lạnh. Dòng sông đục ngầu sau cơn mưa. Nguyễn ném một cành cây khô xuống nước. Giọng của anh vui vui:

– Lúc nào trời đẹp anh sẽ chụp cho em một số hình ngoài bờ sông.

Cô le lưỡi:

– Em chụp hình không ăn ảnh đâu. Thành thử rất ghét chụp hình.

Nguyễn cười:

– Không quan trọng. Miễn sao anh thấy em đẹp là được rồi.

Chợt nhớ ra, giọng cô ghen tuông:

– Anh có đến hàng chục tấm hình trong ngăn kéo. Chụp thêm hình của em để làm gì.

Nguyễn so vai:

– Những người tình... một tuần. Em để ý làm gì?

Cô âm ứ:

– Vậy thì em được mấy tuần đây?

Nguyễn ôm lấy vai của cô:

– Họ không thể so sánh được với em đâu. Họ chỉ là những cô gái mà ngay cả một cái tên, anh cũng lẫn lộn. Dù sao cũng xin lỗi em anh có một quá khứ hơi phóng đảng. Anh không xứng đáng với em lắm nhưng xin hãy mở rộng trái tim với anh.

Cô đẩy anh ra xa:

– Em ghét anh. Em đâu có bằng cái cô ... Ngưng Mỹ nào đó của anh đâu.

Nguyễn cười:

– Em... lục ngăn kéo của anh à.

Linh Đan âm ức:

– Bị nhốt suốt đêm trong phòng, em phải làm cái gì cho đỡ tức chứ. Bộ anh tưởng em khoái lục lọi và xem trộm đồ của người khác lắm hả?

Nheo mắt trêu cô, Nguyễn so vai:

– Ai mà biết được. Hình như lúc đó em đã bắt đầu yêu anh chút chút rồi phải không hả Linh Đan? Khi yêu, người ta thường quan tâm đến nhau.

Búng nhẹ vào chóp mũi của cô, anh nói tiếp:

– Ngưng Mỹ và anh chỉ còn là kỷ niệm. Thật ra các cô gái ấy quen với anh lâu rồi. Cách đây vài tuần anh đã dọn dẹp lại đồ dùng trong phòng và luôn tiện... hoả thiêu luôn các người đẹp của em rồi.

Linh Đan giậm chân:

– Kỳ cục chưa. Người đẹp của anh thì có.

Nguyễn nâng khẽ cằm của cô lên:

– Với anh, chỉ có em là đẹp nhất.

Cô hất tay anh ra, giọng lạnh lẽo:

– Em không tin.

– Thật vậy à?

– Đúng vậy.

Nguyễn thoáng buồn:

– Kể từ khi bắt đầu yêu em, anh tập cho mình một cách sống khác. Em không tin sao? Khi tình yêu của anh dành cho em hoàn toàn chân thật và không dối trá. Khắc khoải, chân thành. Mãnh liệt.

Linh Đan nhặt một chiếc lá vàng và xé vụn trong tay. Tình yêu. Cô đang có nó và thấp thỏm không biết có giữ được nó hay không?

Nguyễn đứng tựa người vào một gốc cây, buồn rầu. Anh nhìn ra mặt sông.

Linh Đan quá thánh thiện còn anh quá phóng đảng. Liệu tình yêu của anh có ích kỷ lắm hay không? Châm lửa cho điều thuốc đang cài trên môi rồi không hiểu nghĩ sao Nguyễn lại búng xuống mặt sông.

Quay lại, chợt bắt gặp đôi mắt của Linh Đan buồn buồn và ướt. Anh tiến đến gần cô và rồi bất ngờ ôm cô trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Giọng anh nùng năn.

– Tin anh đi Linh Đan. Anh yêu em tha thiết. Nếu em hiểu điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với cuộc đời của anh, em sẽ không làm khổ trái tim của anh đến như vậy.

Cô mở to mắt ra nhìn anh:

– Em sợ...

– Em sợ gì chứ?

– Mẹ của em... và cả dì của anh.

Nguyễn miết nhẹ ngón tay trên đôi môi mềm mại của Linh Đan. Linh Đan khẽ rung mình. Một cảm giác thật lạ chưa từng có đang đến. Chạm rãi.

Khẽ nâng cằm của cô lên, anh nhìn sâu tận đáy mắt của cô:

– Anh yêu em. Anh sẽ vượt qua bất cứ một chướng ngại nào. Rào cản rất lớn là.... Chính trái tim của em mà anh lại may mắn vượt qua thì chẳng còn gì đáng ngại nữa.

Linh Đan vụng về đẩy Nguyễn ra khi anh cúi xuống trên đôi môi hồng.

Anh thì thầm:

– Cho phép anh hôn em nhé Linh Đan.

Linh Đan bỗng cuống quýt lên:

– Không...

Bầu trời chao nghiêng. Và những chú sẻ nâu đậu trên cành cây xoan ngo ngác nhìn quên cả tha mồi. Nguyễn ôm Linh Đan trong vòng tay ấm áp của anh. Cả anh và cô đều khép mắt lại tận hưởng niềm rung cảm đang đến. Từ từ rồi mãnh liệt.

Nguyễn hôn say đắm lên đôi môi hồng đang hé mở. Ngát ngây.

Anh thì thầm...

– Anh yêu em, Linh Đan.... Tình yêu tuyệt vời của anh...

Đi tới đi lui trong phòng đầy sốt ruột, cuối cùng rồi không thể kiên nhẫn hơn được nữa, bà Nhã bực dọc quay lại nhìn Tùng:

– Con phóng xe đi tìm chị Linh Đan của con về nhà cho mẹ mau.

Tùng đang cuộn tròn tờ báo trên tay, cậu lắc đầu nói với vẻ mặt đầy chán nản:

– Thành phố thì đông như kiến, những chỗ cần tìm con đã đi hết cả rồi, bây giờ mẹ muốn con phải đi thêm những đâu nữa?

Bà Nhã cần nhẫn:

– Lại cái. Thì cứ đi tìm những chỗ nào mà nó hay thường xuyên đến đó.

Không lên thư viện thì nhà của mấy đứa bạn nó. Không có thì con thử đi rà rà ở mấy hiệu sách xem sao. Miễn sao tìm nó về là được rồi.

Tùng thở dài:

– Để con đi gọi điện thêm vài nơi nữa xem thử.

Sốt ruột nhìn theo Tùng gác máy điện thoại, bà Nhã cao giọng:

– Sao, chị Hai con ở đâu vậy?

Tùng tắc lưỡi:

– Chị Thiên Trang nói là không gặp chị Hai vì sáng nay trường cho nghỉ học.

Bà Nhã hăm hè:

– Biết ngay mà. Chắc là nó lại đi chơi với thằng Nguyễn, cháu của bà Như Hoa rồi còn gì nữa. Nếu mà Đỗ Quang không nói cho mẹ biết thì ai mà ngờ được chứ. Sao mà ngốc đến thế nữa không biết.

Tùng có vẻ khó chịu:

– Chị Hai yêu ai là quyền của chị Hai. Tại sao anh Đỗ Quang lại phá đám chứ. Như vậy thật là quá... tiểu nhân.

Bà Nhã quát lên:

– Quyền mà được à. Nó là cháu của bà Như Hoa. Chắc gì thằng đó đã yêu Linh Đan thiệt tình. Biết đâu rồi nó lại quyến rũ con Linh Đan rồi sau đó lại bỏ rơi để trả thù mẹ. Mà nó có thực sự yêu Linh Đan thì mẹ cũng cấm tiệt. Mẹ và bà Như Hoa là thù địch của nhau, Linh Đan không được giao tiếp với nó chứ nói gì là yêu với thương.

Tùng buông người ngồi phịch xuống ghế. Sáng nay Đỗ Quang đến tìm gặp mẹ của cậu và xin được cưới Linh Đan làm vợ sau khi tiết lộ cho bà biết là Nguyễn và Linh Đan đang yêu nhau. Phải tự chủ lắm, Tùng mới không đuổi Đỗ Quang ra khỏi nhà. Cậu không thích chị của mình quen với một người đàn ông thiết lòng tự trọng và hẹp hòi như vậy. Cố đạt cho được mục đích của mình bằng thủ đoạn, đó không phải là cách xử sự của một người đàn ông chân chính.

Chợt bà Nhã nhón ra cửa và sẵng giọng:

– Linh Đan vừa về tới kìa, con gọi chị Hai của con lên đây cho mẹ nói chuyện một chút đi.

Đặt mấy cuốn sách lên bàn, Linh Đan ngạc nhiên hỏi:

– Mẹ gọi con hả?

Bà Nhã nghiêm nghị:

– Ngồi xuống đó đi, mẹ muốn hỏi con chút chuyện.

Linh Đan liếc mắt nhìn Tùng, như dò hỏi nhưng thấy Tùng nhún vai về bất mãn. Bà Nhã hắng giọng:

– Con yêu thằng Nguyễn, cháu của bà Như Hoa à?

Ngạc nhiên không hiểu vì sao mà bà Nhã lại biết rõ như vậy, Linh Đan rụt rè:

– Dạ.....

Nhếch môi cay đắng, bà Nhã nói chậm rãi, từng tiếng một:

– Con biết là Như Hoa phá hoại hạnh phúc gia đình của mình chứ?

Linh Đan cãi lại:

– Con đã tìm hiểu ra, bà Như Hoa và ba chỉ đơn thuần là tình bạn xưa.

Bà Nhã cười nhạt:

– Giả dối và nguy hiểm. Bà Như Hoa dối trá như vậy mà con tin à. Thử hỏi có một người đàn ông nào lại chấp nhận bạn bè với một người phụ nữ mà ông ta đã từng yêu tha thiết.. Hai người thường cặp kè với nhau đi nơi này nơi khác. Ai tin được thứ tình bạn đó. Họ chỉ phỉnh lừa được con chứ với mẹ thì đừng hòng.

Linh Đan vẫn ngồi yên, cúi mặt. Những lần theo Nguyễn về nhà anh, qua

mấy lần tiếp xúc với bà Như Hoa. Linh Đan có thể biết là bà Như Hoa không phải là con người sống buông thả. Bà rất tôn trọng lễ giáo, mẫu mực. Thấy Linh Đan vẫn ngồi yên lặng, bà Nhã hắng giọng nói tiếp:

– Con thấy mẹ nói đúng không? Chẳng qua là bà Như Hoa biết con còn quá khờ khạo chưa trải đời nên mới gạt con như vậy. Bà ta căm thù ngoại của con, đời nào lại tha thứ cho cha mẹ mà không phá đám. Quyển rũ ba của con vừa được thoả mãn tình yêu, vừa được rửa hận. Đỗ Quang là một người thích hợp với con. Mẹ không bao giờ chấp nhận con quen và yêu thằng Nguyễn đâu.

Linh Đan kêu lên:

– Bà Như Hoa không phải là một người xấu xa như mẹ tưởng. Con chỉ yêu Nguyễn mà thôi. Con không yêu Đỗ Quang.

Câu nói của cô làm cho bà Nhã giận run cả lên. Bà chỉ tay vào mặt cô hét lớn:

– Có phải mẹ nuôi con khôn lớn để con vì tình yêu mù quáng mà chạy theo kẻ thù của mẹ hay không?

Cô ghen ngào:

– Bà Như Hoa bây giờ cũng đâu còn hận mẹ nữa đâu. Tại sao mẹ lại oán ghét người ta quá vậy?

– Đúng là đồ bất hiếu mà! Mẹ không ngờ con bây giờ lại như vậy. Mẹ báo cho con biết, nếu con còn tiếp xúc quan hệ với thằng Nguyễn thì đừng bao giờ xem mẹ là mẹ của con nữa.

Rời khỏi nhà, Linh Đan lang thang như vô định ngoài đường. Cuối cùng cô đứng trước dòng sông mới chiều nào cô và Nguyễn đã từng đến.

Buổi chiều. Nắng tắt ở cuối dòng. Gió chạy dài trên những hàng cây bên bờ sông. Màu nước bạc thếch như màu thủy ngân. Buồn bã đầy ảm đạm. Chẳng lẽ cô và Nguyễn phải chia tay nhau hay sao?

Nguyễn ơi... Nguyễn... cô thầm gọi tên của anh. Tình yêu của cô và anh đầy chông chênh như những viên cuội màu trắng trên bờ. Biết bao giờ giữa mẹ cô và dì của anh lại tình ra sự cảm thông. Tuyệt vọng.

Trời tối xuống thật nhanh. Màn đêm buông dần một nửa phố. Còn nữa kia vẫn là hoàng hôn. Linh Đan băng nhanh qua một con đường trong trạng thái buồn bã chán chường. Cô không kịp nhìn thấy một chiếc honda đang chạy hết tốc lực. Cảm giác cuối cùng mà Linh Đan có được là một cái gì như tia chớp chói loà.... Cô rũ người xuống như một ngọn lá úa. Những tiếng kêu thất thanh của những người đi đường, tiếng còi hụ của xe cứu thương..... Linh Đan cảm thấy cô bỗng bênh như trôi vào cõi mơ....

Vị bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng mổ, mọi người đã bao quanh:

– Thưa bác sĩ, Linh Đan thế nào ạ?

Sửa lại gọng kính trắng đang trễ xuống mắt, bác sĩ phụ trách phẫu thuật cho

Linh Đan hắng giọng:

– Ai là người nhà của bệnh nhân?

Cả ông Tr. Phước và bà Nhã đều vội vàng đáp:

– Tôi đây.

Nguyễn căng thẳng nhìn mặt của vị bác sĩ. Anh như nuốt chậm rãi từng lời nói của ông ta:

– Bệnh nhân rất may mắn là chỉ bị tổn thương phần mềm. Chúc mừng cho mọi người.

– Cảm ơn bác sĩ.

Bà Nhã khóc nức lên vì mừng. Quên cả những bất hoà lâu nay, ông Tr.

Phước ôm chặt lấy vợ.

– Minh hãy bình tĩnh lại đi. Vậy là con của chúng ta đã qua được rồi.

Tùng và Nguyễn siết chặt tay nhau đầy vui mừng. Cuộc phẫu thuật kéo dài hơn năm tiếng đồng hồ làm những giây thần kinh của anh như kéo căng đến giới hạn cuối cùng. Quả tim của anh tan nát ra từng mảnh nhỏ. Tội nghiệp cho Linh Đan của anh quá. Giá như mà anh đau dùm cho những cơn đau của cô.

Linh Đan vẫn chưa tỉnh và được cách ly trong một căn phòng có cửa kính.

Nguyễn bồn chồn đi lại trước phòng. Quy định chỉ cho phép một người vào thăm nuôi mà thôi nên Nguyễn rất đau khổ chờ đợi ba mẹ của Linh Đan lần lượt vào.

Tùng rất tâm lý. Vừa thấy ông Tr. Phước bước ra, cậu ghé tai nói nhỏ vô tai Nguyễn:

– Nhường cho anh đấy.

Nguyễn lao nhanh vào phòng. Nắm lấy bàn tay xanh xao của cô, anh không kiềm được nước mắt. Tội nghiệp cho thiên thần bé nhỏ của anh. Cô mất máu khá nhiều và bị thương xây xát nhiều chỗ.

Nguyễn xem xét những vết thương của Linh Đan với niềm đau vô hạn. Anh yêu Linh Đan đến tận cùng trái tim. Nếu cô có mệnh hệ gì, chắc anh không sống nổi đâu.

Linh Đan nhấp nháy môi. Nguyễn mừng rỡ gọi nhỏ:

– Linh Đan... Linh Đan...

Cô ngơ ngác nhìn quanh, giọng yếu ớt:

– Đây là đâu vậy? Sao em lại ở đây.

Nguyễn ứa nước mắt:

– Em có đau lắm không?

Linh Đan nhú mày cố nhớ lại. Ký ức cô thật là lộn xộn. Thật lâu, cô nhớ lại toàn bộ những gì đã xảy ra. Cô nói như khóc:

– Mẹ của em đâu rồi?

Nguyễn vuốt nhẹ lên tóc cô:

– Ngoài kia. Có cả ba em và Tùng nữa.

– Mẹ giận em ghê lắm.

– Không. Mẹ em khóc rất nhiều. Mẹ rất là thương em.

Ghé đầu vào sát tai cô thì thầm:

– Ba mẹ của em đã làm lành với nhau rồi. Trong lúc căng thẳng chờ đợi ca mổ cho em, ba em đã an ủi mẹ em rất nhiều. Hai người đã khóc và rất lo lắng cho em.

Cô trào nước mắt:

– Anh có nói dối em không?

Nguyễn cảm động:

– Không. Anh nói thật. Tình thương vô hạn của ba mẹ dành cho em đã giúp hai người xích lại gần nhau hơn.

Cô cười hiền:

– Em mê đi có lâu không?

– Hơn một ngày rồi.

– Lát nữa anh cho em gặp mẹ em nha.

Nguyễn gật đầu:

– Để anh ra cho hai bác hay là em đã tỉnh. Lát nữa anh sẽ trở lại với em. Bây giờ để Tùng vào thăm em, nếu không cậu ấy sẽ trách anh...tham lam. Anh sẽ gọi điện thoại cho dì của anh biết. Dì của anh đang mong tin của em từng giờ từng phút.

Cúi xuống hôn nhẹ lên trán của cô, Nguyễn mỉm cười:

– Mau thôi, anh sẽ trở lại vào với em.

Ở bên ngoài, ông Tr. Phước đang ân hận nói với vợ:

– Mình còn giận tôi không?

Bà Nhã cười buồn:

– Sau mấy chục năm vợ chồng, tôi thật là hụt hẫng khi biết là ông không yêu tôi.

Thở dài, ông Tr. Phước đăng hăng:

– Tôi giận mình vì mình đành lòng để cho tôi hiểu lầm, oán giận Như Hoa mấy chục năm nay. Cô ấy bỏ đi mà không một lời giải thích.

Bà Nhã rầu rĩ:

– Thật ra sự thật này tôi cũng chỉ biết được cách đây vài năm sau khi mẹ tôi gần chết. Bà mới nói ra chuyện này cho tôi biết mà thôi. Bà đã kể lại hết cho tôi và chị Thư nghe tất cả những gì mà bà đã làm lúc xưa. Khi sắp từ giã cõi đời bà đã quyết định nói lên sự thật này.

Ông Tr. Phước trách nhẹ:

– Sao mình không cho tôi hay sớm?

Bà Nhã nhếch môi cười chua chát:

– Để làm gì khi mọi chuyện đã an bày hơn hai chục năm rồi. Không một

người vợ nào lại muốn khuấy động lên thế giới yên bình của mình đang sống. Vả lại, tôi luôn sợ mình.... Chê trách ngoại của Linh Đan, xem thường bà. Dù sao bà cũng đã ra đi rồi. Tôi không muốn làm cho bà buồn vì những gì bà đã làm cho tôi.

Ông Tr. Phước im lặng suy nghĩ. Đúng là không thể trách vợ của ông được. Bà không hề có lỗi trong chuyện mà mẹ của bà đã làm ra. Do đau xót cho nỗi oan của Như Hoa nên ông đã nặng lời với bà. Như vậy cũng không công bằng cho lắm.

Ông dịu giọng:

– Mình đừng nghĩ rằng tôi sạt nghiệp vì đã chu cấp cho Như Hoa. Bà ấy hiện nay rất giàu có. Mọi quan hệ giữa tôi và Như Hoa giờ đây chỉ đơn thuần là tình bạn. Tôi sa cơ vì giá đất ngày càng sụt giá trong lúc lãi suất vay ngày càng tăng. Ngôi biệt thự bán cho Như Hoa không đắt cũng không rẻ. Như Hoa vẫn muốn mua cho chúng ta với giá cao hơn để gián tiếp giúp đỡ tôi trả nợ nhưng bà vẫn biết tính của tôi rồi đây. Đòi nào mà tôi lại chấp nhận những chuyện như vậy chứ. Như Hoa có thiện ý mua lại ngôi biệt thự của chúng ta vì cô ấy hy vọng một ngày nào đó tôi có đủ điều kiện để mua lại nó nên không muốn nó lọt vào tay của người khác.

Bà Nhã chân thành:

– Khi nào gặp Như Hoa, ông cho tôi chuyển lời tạ tội. Dù sao thì bà ấy cũng là người thiệt thòi trong tình cảm.

Ông Tr. Phước gật đầu:

– Bà ấy cũng không còn giận ngoại của mấy đứa nhỏ nữa đâu.

Bà Nhã cảm thấy trong lòng thật là nhẹ nhõm. Nhìn theo Nguyễn đang vội vã đi vào với Linh Đan, bất giác bà mỉm cười hạnh phúc. Nguyễn rất yêu Linh Đan. Đó là điều mà bà cảm thấy trân trọng nhất.

Ông Tr. Phước giọng sâu lắng:

– Không biết mình có cảm giác như tôi không, khi con của chúng ta thập tử nhất sinh trên bàn mổ. Lúc ấy tôi mới ý thức được rằng, con cái là sợi dây liên lạc vô cùng thiêng liêng giữa chúng ta, kết nối chúng ta trong một ngôi nhà chung. Tôi luôn mong muốn cho con cái của chúng ta được sung sướng. Chúng là kết quả của tình yêu chứ không phải là của một sự chung sống gượng gượng. Tôi cần đến con và mình bao nhiêu. Tôi không có quyền phá hỏng tất cả những gì mà chúng ta đã bao lâu vất vả chiu gầy dựng. Đó là giá trị tinh thần, là tình cảm gia đình, là hạnh phúc thật sự...

Bà Nhã cảm động:

– Cám ơn mình. Chúng ta hãy vào với con đi....

Sân bay Tân Sơn Nhất. Nguyễn nắm lấy bàn tay của Linh Đan và đi như chạy trên hành lang của phòng đợi.

Bà Như Hoa mỉm cười khi nhìn thấy hai người. Giọng của bà nhẹ như gió

thoảng:

– Cám ơn hai con đã đến.

Nguyễn buồn rầu nhìn bà. Đêm qua, hai dì cháu đã thức trắng tâm sự đến gần sáng. Một cuộc chia ly có lẽ dài, biết bao giờ dì của anh mới trở lại đây.

Linh Đan thổn thức:

– Dì không thể ở lại đây sao?

Bà Như Hoa cố nén cảm xúc, giọng bồn chồn:

– Kia Linh Đan, sao con lại như vậy? Biết đâu tháng sau dì sẽ lại về chơi nữa.

Cô nắm chặt lấy bàn tay gầy guộc của bà,

– Dì nên ở lại đi, anh Nguyễn rất thương dì, cả con nữa. Con không muốn dì phải ra đi như vậy. Không có dì, sao tụi con vui được.

Vuốt tóc cô, bà mỉm cười:

– Cũng có thể, ngày cưới của hai con dì sẽ về lại mà.

Nguyễn chột im lặng, một nỗi đau đang dằng xé trái tim anh. Hơn ai hết, anh hiểu có thể dì của anh không bao giờ trở lại.

Nhếch môi cười buồn, bà Như Hoa xách chiếc valy lên. Bà có một cuộc tình. Duy nhất. Sau người đàn ông ấy. Bà không bao giờ yêu ai nữa. Bà và ông đã hiểu lầm nhau đến hơn hai mươi năm và số phận lại buộc bà chọn giải pháp ra đi. Ra đi cũng là để lãng quên. Mãi mãi. Nguyễn cần có Linh Đan trong cuộc đời mình. Sự có mặt của bà ở lại đây sẽ vẫn là một mối đe dọa cho hạnh phúc của người khác. Và biết đâu đó cũng có thể là nguyên nhân để cho Linh Đan và Nguyễn mãi mãi mất nhau. Bà thương Nguyễn, cháu của bà. Hạnh phúc của nó là niềm vô biên đối với bà.

Mi mắt cay xè, bà đi qua phòng cách ly. Trao lại cho Nguyễn một bì thư dày cộm, bà Như Hoa dặn dò,

– Con hãy mở nó ra sau khi về nhà.

Nguyễn ứa nước mắt. Suốt một tuần nay, anh luôn cố gắng thuyết phục dì của anh ở lại đây với anh. Anh rất yêu bà, từ khi cha mẹ mất đi, bà như người mẹ thứ hai đối với anh sau ngoại của anh. Bà là chỗ dựa tinh thần duy nhất của anh, là nơi mà anh luôn gửi gắm thương yêu.

Bà Như Hoa cố lấy giọng bình tĩnh:

– Dì đi nhé các con.

Nguyễn úp hai bàn tay vào mặt. Người đàn ông hiem khi khóc nhưng anh không thể nào không khóc. Thật khó để chế ngự cảm xúc. Anh muốn hét lên thật lớn để giải tỏa bớt nỗi đau của mình.

Linh Đan đôi mắt hoe đỏ. Cô hiểu sự ra đi của dì Như Hoa là cả một hy sinh lớn lao cho Nguyễn và cô. Bà muốn những người ở lại đều được hạnh phúc. Bà có, mẹ cô và cả Nguyễn.

Nguyễn lau nước mắt cho cô. Anh động viên cô, và cũng như tự động viên

chính mình:

– Sau này, khi mọi chuyện tốt đẹp như ý muốn, di của anh sẽ trở về lại mà. Phong thư vẫn chưa kịp mở, nằm yên trong túi áo. Nguyễn hít một hơi thật dài và ôm chặt lấy vai của Linh Đan. Anh rung rung nước mắt khi thừa sức đoán ra được những gì mà di của anh muốn viết trong đó. Một khoảng thừa kế khổng lồ. Để có được nó, di của anh đã phải bỏ trái gòn cả cuộc đời nơi xứ lạ quê người. Tội nghiệp cho di của anh.

Di ơi. Nguyễn thầm gọi tên người di mà anh vô cùng kính yêu. Nguyễn đau khổ nhìn Linh Đan. Không lẽ anh chịu đầu hàng số phận hay sao?

Bà Nhã và ông Tr. Phước hấp tấp bước vào phòng đợi của sân bay. Nắm chặt lấy vai của Nguyễn, bà Nhã hỏi nhanh:

– Di của con đâu rồi?

Linh Đan trả lời thay cho anh:

– Dạ, ở trong phòng cách ly rồi.

Bà Nhã quay lại nói với chồng:

– Em có thể thuyết phục Như Hoa ở lại mà. Em hiểu, chỉ có em mới có thể làm chuyện đó mà thôi. Như Hoa ra đi vì sợ em vẫn còn giận hờn, làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của bọn trẻ.

Nguyễn và Linh Đan cùng ông Tr. Phước hồi hộp nhìn theo bà Nhã đang cố lách nhanh vào trong phòng cách ly. Một nhân viên của sân bay giữ bà lại ở cửa vào, nhưng Nguyễn đã bước đến thật nhanh. Anh khẩn khoản:

– Xin làm ơn cho chúng tôi gặp hành khách Tôn Nữ Như Hoa. Rất gấp.

Cả Linh Đan và ông Tr. Phước cũng chạy nhanh đến. Gương mặt của ai cũng đầy căng thẳng lo âu:

– Theo chân nhân viên bảo vệ sân bay, bà Như Hoa bước ra khỏi phòng cách ly ngơ ngàng nhìn mọi người. Bà Nhã nắm chặt lấy bàn tay của Như Hoa, giọng thân ái:

– Xin chị hãy ở lại đi, vì các cháu. Nguyễn rất cần sự có mặt của chị. Chúng tôi cũng muốn chị ở lại. Chuyện cũ đã qua rồi, xin chị cũng đừng buồn, chúng ta cũng không nên nhắc lại nữa.

Bà Như Hoa gượng cười:

– Tôi vui vẻ để ra đi mà. Dù sao thì cũng cảm ơn tình cảm của tất cả mọi người.

Nguyễn ôm chặt lấy hai vai của bà. Anh khàn giọng:

– Con hiểu vì sao di lại muốn trở lại bên ấy. Nhưng có lúc nào di nghĩ là sự ra đi của di sẽ làm cho cuộc đời của con bất hạnh thêm không? Từ nhỏ, con đã mồ côi cha mẹ rồi. Điều mà con thiếu thốn nhất là tình cảm của những người thân. Bây giờ di Nhã đã ra tận đây để yêu cầu di ở lại thì con thấy không có lý do gì mà di lại trở lại bên ấy nữa.

Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt gầy buồn của bà Như Hoa. Tất

cả mọi người đều ứa nước mắt. Bà Nhã vẫn nắm lấy bàn tay của bà Như Hoa thủ thủ:

– Chúng ta sẽ là sui gia chị ạ. Thời gian tương lai là của bọn trẻ. Chúng rất cần sự thông cảm của chúng ta.

Bà Như Hoa cảm động:

– Vì thịnh tình của chị, tôi sẽ ở lại. Rất cảm ơn chị đã hiểu tôi.

Không thể nói hết nỗi vui mừng của mọi người, Nguyễn cười nói với Linh Đan

– Có nằm mơ, anh cũng không tưởng tượng ra một cảnh tuyệt vời đến như vậy.

Bà Nhã và bà Như Hoa thân mật dìu nhau ra xe, vừa đi vừa nói chuyện. Ông Tr. Phước vui vẻ.

– Tôi gọi taxi chứ. Chẳng lẽ cả nhà chúng ta cứ đứng mãi ở sân bay hay sao? Ngôi biệt thự được sửa chữa lại thêm đôi chút, và được trang hoàng lại để cho đám cưới của Nguyễn và Linh Đan. Bà Như Hoa rất hào hứng trong việc đôn đốc mọi người làm cho thật nhanh. So với cách đây nửa năm thì bà cảm thấy sức khoẻ của mình cũng khá hơn nhiều lắm. Bà rất vui, vì không chỉ có bà Nhã mà cả bà Thư cũng đã trở thành những người bạn thân thiết của bà.

Nguyễn dựng chiếc mô tô trong sân. Linh Đan theo chân anh đi vào phòng khách. Giọng của Nguyễn vui vẻ:

– Dì ơi, con đã gói xong tất cả những tấm thiệp cưới rồi.

Bà Như Hoa mỉm cười, còn Linh Đan thì đầy mắt cỡ đến đỏ mặt:

– Con chào dì.

Ngắm nhìn cô đầy thương yêu, bà Như Hoa khen:

– Linh Đan của dì ngày càng đẹp ra đấy.

Nguyễn trêu cô:

– Đừng nghe dì của anh khen... xã giao mà hếch mũi lên trời rồi làm phách với anh đó ghen.

Cô nũng nịu:

– Dì khen em thật mà. Bộ anh ganh với em hả.

Nguyễn nhéo mũi cô:

– Không khéo càng ngày dì càng thương em hơn thì nguy.

Bà Như Hoa cười hạnh phúc:

– Chứ còn sao nữa, Linh Đan ngoan hơn con nhiều. Dì có thương Linh Đan hơn con thì cũng đúng thôi mà.

Nguyễn nắm chặt lấy tay của Linh Đan:

– Anh dắt em đi xem căn phòng mới của chúng ta ghen.

Bà Như Hoa hưởng ứng:

– Phải đó. Con đưa Linh Đan đi xem thử đi, có cần phải thêm bớt gì thì cho

dì hay nha.

Nguyễn cười với cô:

– Dì cưng em ghê. Xem như thằng cháu này của dì đã xếp xó rồi.

Linh Đan cúi chào bà Như Hoa. Cô theo Nguyễn lên trên lầu. Căn phòng hạnh phúc của cô nằm cạnh ban công. Những rèm cửa màu vàng chanh rất đẹp. Cô ngạc nhiên hỏi Nguyễn:

– Anh chọn màu cho rèm cửa à?

Nguyễn mỉm cười:

– Chứ còn sao nữa. Anh đoán là em rất thích màu vàng chanh vì trước đây rèm cửa phòng ngủ của em cũng màu đó kia mà.

Cô chớp nhẹ mi mắt:

– Cảm ơn anh đã nhớ đến sở thích của em.

Nguyễn ôm lấy vai cô:

– Chưa hết đâu, còn nữa.

Anh mở khoá. Trước ánh mắt sững sờ của cô là một bức tranh rất đẹp. Cô mở lớn mắt chiêm ngưỡng. Anh giải thích:

– Anh vẽ chân dung của em theo ký ức của anh đó. Anh chỉ là một tay vẽ nghiệp dư mà thôi nên có lẽ không được đẹp cho lắm. Chỉ cần giống em là được.

Cô cảm động ôm chặt lấy anh:

– Rất đẹp. Món quà của anh làm em vô cùng hạnh phúc. Anh vẽ nó khi nào vậy?

Nguyễn ôm lấy cô:

– Vào mỗi tối, khi anh nhớ đến em.

Khẽ nâng cằm cô lên. Nguyễn hôn nhẹ lên trán cô. Linh Đan im lặng lắng nghe cảm xúc của anh và cô đang dâng lên. Thật tuyệt diệu khi vòng tay của anh thật nồng nàn và ấm.

Cô mỉm cười với anh. Bên ngoài cửa sổ, tigôn rực hồng cả một khoảng trời...

Hết

Nguồn: vietlove.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 01/07/2004 10:19:32 SA